HH

DANIEL SILVA

ASASINUL ENGLEZ

„Cei care se pricep spun că avem de-a face cu noul John Le Carré." (*Chicago Sun-Times*)

POLIROM

DANIEL SILVA

ASASINUL ENGLEZ

Traducere din limba engleză
de Ileana Dinu

POLIROM
2009

Colecţia THRILLER este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Daniel Silva, *The English Assassin*
Copyright © Daniel Silva, 2002
All rights reserved
© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, P.O. Box 1-728,
030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

SILVA, DANIEL
Asasinul englez / Daniel Silva;
trad, de Ileana Dinu. — Iaşi: Polirom, 2009
ISBN 978-973-46-0770-9
I. Dinu, Ileana (trad.)
821.111 (73)-31 = 135.1
Printed în ROMANIA

Daniel Silva (n. 1960) este considerat liderul noii generaţii de autori de thriller şi romane poliţiste din Statele Unite. Comparat cu John Le Carré, Silva a publicat până în prezent 12 romane. Scriitor american de origine portugheză, Silva s-a născut în statul Michigan şi şi-a început cariera ca jurnalist, devenind corespondentul United Press International în Orientul Mijlociu. S-a întors în Statele Unite, unde a lucrat ca producător de televiziune, pentru CNN. A debutat în 1966, cu romanul *The Unlikely Spy,* care a intrat imediat pe lista de bestselleruri a *New York Times.* Cel mai cunoscut personaj al său este restauratorul de tablouri Gabriel Allon, fost asasin al Mossad. Daniel Silva trăieşte, în prezent, în Georgetown, împreună cu soţia şi cei doi copii ai săi.

Asasinul englez este al doilea roman din ciclul de 9 cărţi ce-l au în prim-plan pe Gabriel Allon. Fostul agent Mossad este angajat de către un misterios bancher elveţian, căruia trebuie să-i restaureze un tablou. Numai că jobul va lua o întorsătură cu totul neaşteptată: angajatorul este mort, iar ceea ce pare să fi fost o colecţie impresionantă de Mari Maeştri a dispărut. Deşi anii petrecuţi în slujba Mossadului au trecut de mult, Allon se teme că implicarea sa în descoperirea cadavrului nu va fi bine văzută de autorităţile elveţiene, drept care încearcă să părăsească ţara. Este prins şi acuzat nu numai de uciderea bancherului Augustus Rolfe, dar şi de asasinarea palestinianului Ali Hamidi, în urmă cu 25 de ani, pe teritoriul elveţian. Din această clipă, Allon nu-şi mai poate nega trecutul, şi îşi foloseşte întreaga experienţă pentru a scăpa din mâinile acuzatorilor şi pentru a dezlega misterul.

Lui Phyllis Grann, în sfârşit – şi, ca întotdeauna,
soţiei mele, Jamie, şi copiilor mei, Lily şi Nicholas

„**Gnom** *s. (mit.)* Orice creatură mică, diformă, asemănătoare cu un pitic, care se presupune că trăieşte în pământ şi-i păzeşte comorile.“

Webster’s New World Dictionary

„Muşamalizarea trecutului a devenit o tradiţie în Elveţia.“

Jean Ziegler
The Swiss, the Gold, and the Dead

Prolog

ELVEŢIA

1975

Marguerite Rolfe săpa în propria grădină, din cauza secretelor pe care le găsise în biroul soţului ei. Era târziu pentru treaba asta, trecuse deja de miezul nopţii. Dezgheţul din primăvară lăsase pământul moale şi umed, iar lopata îl despica fără mare greutate, ajutând-o să înainteze fără zgomot. Pentru asta era de-a dreptul recunoscătoare. Soţul şi fiica ei dormeau în vilă, iar ea nu voia să-i trezească.

De ce nu putea fi mai simplu, de exemplu nişte scrisori de dragoste de la altă femeie? Ar fi urmat o ceartă serioasă, iar Marguerite şi-ar fi mărturisit propria relaţie sentimentală. Odată ce ar fi renunţat fiecare la amanţi, viaţa de familie ar fi revenit la normal. Dar ea nu găsise scrisori de dragoste – găsise ceva mai rău.

Pentru o clipă se simţi vinovată. Dacă n-ar fi scotocit prin biroul lui, n-ar fi găsit niciodată fotografiile. Ar fi putut să-şi trăiască restul vieţii într-o binecuvântată nepăsare, crezând că soţul ei era ceea ce părea. Dar acum ştia. Bărbatul ei era un monstru, iar viaţa lui o minciună – o minciună totală, meticulos întreţinută. Ca atare, ea însăşi era o minciună.

Marguerite Rolfe se concentră asupra săpatului, înaintând încet, dar constant. După o oră, reuşi să termine. Săpase o groapă bună: avea doi metri lungime şi jumătate de metru lăţime. La vreo cincisprezece centimetri de suprafaţă dăduse peste un strat dens de argilă. De aceea, groapa era mai puţin adâncă decât ar fi preferat. Dar nu conta. Ştia că nu era definitivă.

Luă pistolul. Era arma preferată a soţului ei, un pistol minunat, făcut special pentru el de un maestru armurier din Milano. Nu va mai putea să-l folosească niciodată. Ideea aceasta îi făcu plăcere. Se gândi la Anna. Te rog, nu te trezi, Anna. Dormi, dragostea mea.

Apoi intră în groapa pe care-o săpase, se întinse pe spate, îşi băgă ţeava pistolului în gură şi trase.

Pe fată o trezi muzica. Nu recunoştea piesa şi se întrebă cum de îşi croise tocmai acum drum în gândurile ei. Îi stărui un moment în minte, o serie de note descendente, un diminuendo calm. Cu ochii încă închişi, întinse mâna şi pipăi cutele cearşafului, până când atinse trupul aflat la câţiva centimetri de ea. Degetele ei trecură peste talia îngustă, urcară spre gâtul subţire, elegant, spre formele graţioase. Se certaseră seara trecută. Acum era momentul să lase în urmă orice neînţelegere şi să se împace.

Se ridică din pat şi îmbrăcă un capot. O aşteptau cinci ore de

exerciţii. Avea treisprezece ani, afară era o dimineaţă de iunie scăldată în soare şi aşa urma să îşi petreacă ziua – dar nu numai pe aceasta, ci toată vara.

Întinzându-şi gâtul, se uită pe fereastră la grădina plină de flori. Era un amestec de culori primăvăratice. Dincolo de grădină se ridica panta abruptă a peretelui văii. Deasupra lui străjuiau crestele munţilor acoperite de zăpadă, strălucind în soarele verii. Îşi apăsă vioara în scobitura gâtului şi se pregăti să înceapă primul studiu.

Atunci observă ceva în grădină, o movilă de pământ, o groapă lungă, nu prea adâncă. Din poziţia favorabilă de la fereastră, văzu o bucată de material alb întinsă pe fundul gropii şi nişte mâini palide, care strângeau patul unei arme.

— Mama! strigă ea, iar vioara căzu, lovindu-se de podea.

Deschise larg uşa de la biroul tatălui ei, fără să mai bată. Se aşteptase să-l găsească la birou, aplecat asupra catastifelor lui, dar îl văzu aşezat pe marginea unei berjere cu spătar înalt, aflată lângă şemineu. O siluetă micuţă, ca de spiriduş, îmbrăcată în obişnuita sa jachetă albastră şi cravată cu dungi. Nu era singur. Celălalt bărbat purta ochelari de soare, cu toată întunecimea sobră a biroului.

— Ce naiba faci? se răsti tatăl ei. De câte ori ţi-am spus să nu intri când uşa este închisă? Nu vezi că port o discuţie importantă?

— Tată…

— Îmbracă-te cum se cuvine! La ora zece dimineaţa mai eşti încă în halat!

— Tată, trebuie…

— Poate aştepta până termin.

— Nu, nu poate, tată!

Aproape că strigă aceste cuvinte, atât de tare încât îl făcu pe omul cu ochelari să tresară.

— Îmi cer scuze, Otto, dar manierele fiicei mele lasă de dorit, din cauza prea multor ore petrecute doar cu vioara ei. Mă scuzi? Nu voi lipsi decât un minut.

Tatăl Annei Rolfe mânuia cu multă grijă documentele importante, iar biletul pe care-l luă din groapă nu făcu excepţie. Când îl termină de citit, îşi ridică brusc privirea, uitându-se într-o parte şi-n alta, de parcă s-ar fi temut că-i citea careva peste umăr. Asta văzu Anna de la fereastra dormitorului ei.

Când se întoarse şi porni înapoi spre vilă, îşi aruncă ochii spre fereastră, întâlnind privirea Annei. Se opri şi se uitară un moment unul la celălalt. Nu era o privire de înţelegere. Sau de remuşcare. Era o privire plină de suspiciune.

Ea plecă de la fereastră. Vioara Stradivarius zăcea acolo unde

căzuse. O ridică. Jos, auzi vocea tatălui ei, spunându-i calm oaspetelui despre sinuciderea soţiei sale. Îşi ridică vioara la nivelul gâtului, aşeză arcuşul pe strune şi închise ochii. Sol minor. Diferite secvenţe de urcări şi coborâri. Arpegii. Terţe rupte.

— Cum poate să cânte într-un moment ca acesta?

— Mă tem că nu prea ştie să facă altceva.

După-amiaza târziu, spre seară. Cei doi bărbaţi erau din nou singuri în birou. Poliţia îşi încheiase cercetările preliminare, iar cadavrul fusese ridicat. Biletul zăcea pe masa extensibilă dintre ei.

— Un medic i-ar putea da un sedativ.

— N-o să accepte. Mă tem că are temperamentul şi încăpăţânarea mamei ei.

— Poliţia a întrebat dacă a existat vreun bilet?

— Nu cred că este cazul să implic poliţia în problemele personale ale acestei familii, mai ales în cele legate de sinuciderea soţiei mele.

— Şi fiica ta?

— Ce e cu fiica mea?

— Te urmărea de la fereastră.

— Fiica mea este problema mea. Voi proceda cu ea aşa cum voi considera de cuviinţă.

— Sper că aşa va fi. Dar fă-mi o mică favoare.

— Care este aceea, Otto?

Mâna lui albă pipăi suprafaţa mesei, până ajunse să se aşeze pe bilet.

— Arde chestia asta blestemată şi tot ce mai ai. Asigură-te că nu se împiedică nimeni de vreo amintire neplăcută din trecut. Suntem în Elveţia. Nu există trecut.

Partea I

PREZENTUL

1

LONDRA
ZURICH

Odinioară solvabilă, firma Isherwood Fine Arts ocupase o parte dintr-o proprietate comercială bunicică de pe eleganta New Bond Street, din Mayfair. A urmat însă renaşterea retailului londonez şi Strada New Bond sau New Bondstrasse, aşa cum era numită în derâdere în acest comerţ, a fost depăşită de semenele sale, Tiffany şi Gucci şi Versace şi Mikimoto. Julian Isherwood şi alţi dealeri specializaţi în operele de muzeu ale Marilor Maeştri au fost exilaţi în St. James – Diaspora din Bond Street, aşa cum îi plăcea lui Isherwood s-o numească. În cele din urmă, s-a stabilit într-un depozit victorian părăginit dintr-o curte interioară cunoscută ca Mason's Yard, lângă birourile din Londra ale unei companii maritime greceşti neînsemnate şi o cârciumă care le livra mâncare funcţionarelor drăguţe care mergeau pe scutere.

În rândul locuitorilor incestuoşi şi bârfitori din St. James, Isherwood Fine Arts era considerat un teatru destul de bun. Isherwood Fine Arts fusese locul dramelor şi tensiunii, al comediei şi tragediei, cu ridicări uluitoare şi căderi care, se pare, nu se mai sfârşeau. În mare măsură, asta se datora personalităţii proprietarului. Fusese blestemat cu un defect aproape fatal pentru un dealer de artă: îi plăcea să deţină operele de artă mai mult decât să le vândă. De fiecare dată când un tablou părăsea pereţii sălii sale elegante de expoziţie, Isherwood intra în panică. Din cauza acestei metehne, acum era încărcat cu un inventar apocaliptic de ceea ce, cu blândeţe, în această branşă se numeşte stoc nevandabil – tablouri pe care niciun cumpărător n-ar fi dispus să plătească un preţ bun. Tablouri fără căutare. Perimate, aşa cum le place să le spună pe Duke Street. Păcăleli. Dacă i s-ar fi cerut lui Isherwood să justifice această depreciere aparent inexplicabilă a discernământului său în afaceri, el ar fi ridicat probabil problema tatălui său, deşi îi obişnuise pe toţi ca niciodată – *Şi insist, niciodată, amice* – să nu vorbească despre tatăl său.

Era pe val acum. Plutea. Se scălda în bani. Un milion de lire, mai precis, se aflau în contul său de la banca Barclay, graţie unui pictor veneţian numit Francesco Vecellio şi a unui restaurator posac care-şi croia chiar acum drum pe pavajul ud de la Mason's Yard.

Isherwood îşi îmbrăcă pelerina de ploaie. Statura sa englezească şi garderoba sa, la fel de englezească, ascundeau faptul că el nu era

– cel puţin tehnic vorbind – nici pe departe englez. Era englez prin naţionalitate şi paşaport, da, dar german prin naştere, francez prin educaţie şi evreu prin religie. Doar puţini ştiau că numele său de familie era doar o distorsionare fonetică a originalului. Şi încă mai puţini ştiau că-i făcuse de-a lungul anilor favoruri unui anumit domn încăpăţânat, de la o oarecare agenţie clandestină din Tel Aviv. Rudolf Heller era numele pe care-l folosea acest domn când trecea pe la galeria lui Isherwood. Era un nume de împrumut, tot aşa cum erau şi costumul albastru şi manierele sale de domn. Numele lui adevărat era Ari Shamron.

— Omul are de ales în viaţă, nu? îi spusese Shamron când îl recrutase pe Isherwood. Nu trebuie să-şi trădeze ţara adoptivă, colegiul sau regimentul, dar trebuie să-i caute pe cei din neam cu el, tribul său, ca nu cumva un alt austriac nebun sau Măcelarul din Bagdad să încerce să ne transforme pe toţi în săpun, ce zici, Julian?

— Aud, aud, *Herr* Heller.

— Nu-ţi dăm niciun ban. Numele tău nu va apărea în dosarele noastre. O să-mi faci favoruri când şi când. Favoruri specifice, pentru un agent foarte special.

— Super. Grozav. Unde semnez angajamentul? Ce fel de favoruri? Nimic dubios, sper?

— Să zicem că trebuie să-l trimit la Praga. Sau la Oslo. Sau la Berlin, Doamne păzeşte. Tu va trebui să-i găseşti ceva de lucru acolo, în mod oficial. O restaurare. O autentificare. O consultaţie. Ceva potrivit pentru perioada în care va rămâne acolo.

— Nu este nicio problemă, *Herr* Heller. Apropo, acest agent al dumitale are un nume?

Agentul avea mai multe nume, se gândi Isherwood acum, urmărindu-l pe bărbatul care-şi croia drum prin curtea interioară. Adevăratul lui nume era Gabriel Allon, iar natura muncii sale secrete pentru Shamron se trăda prin lucrurile foarte subtile pe care le făcea acum. Prin felul în care se uita frecvent peste umăr, de când se strecurase prin pasajul din Duke Street. Prin felul în care, în pofida ploii constante, nu făcuse doar unul, ci două ocoluri ale curţii interioare, înainte de a se apropia de intrarea securizată a galeriei şi de a suna la uşa lui Isherwood. *Bietul Gabriel. Unul dintre cei trei sau patru cei mai buni din lume în ceea ce face şi nu poate merge drept.* Şi de ce nu? După ce păţiseră soţia şi copilul său la Viena… nimeni n-ar mai fi fost la fel.

În mod neaşteptat, era de statură medie, iar mersul său lin părea să-l poarte fără efort pe Duke Street spre restaurantul Green, unde Isherwood rezervase o masă pentru cină. Când se aşezară, ochii lui Gabriel scrutară încăperea ca două faruri. Erau aproape migdalaţi, nefiresc de verzi şi foarte rapizi. Avea pomeţi laţi şi pătraţi, buzele

închise la culoare, iar nasul ascuţit părea cioplit în lemn. Era un chip fără vârstă, se gândi Isherwood. Putea fi un chip apărut pe coperta unei reviste de modă masculină sau un chip dîntr-un portret sever al lui Rembrandt. Era o figură cu multe origini posibile. Ceea ce fusese, oricum, un atu profesional perfect.

Isherwood comandă limbă-de-mare umplută şi Sancerre, iar Gabriel ceai negru şi un bol cu *consommé*. Îi amintea lui Isherwood de un pustnic ortodox, care supravieţuia cu feta râncedă şi turte de pâine tare, nedospită, numai că Gabriel locuia într-o cabană cochetă aflată într-un golf îndepărtat, spălat de maree, din Cornwall, şi nu într-o mănăstire. Isherwood nu-l văzuse niciodată mâncând un meniu complet, zâmbind sau uitându-se după nişte şolduri atrăgătoare. Nu tânjea niciodată după ceva material. Avea doar două pasiuni: o maşină veche MG şi un ketch de lemn pe care şi le restaurase singur. Îşi asculta ariile la un CD portabil mic, îngrozitor, pătat cu vopsea şi cu lac. Cheltuia bani doar pentru consumul său zilnic. Avea mai multe piese de înaltă tehnologie în micul său studio din Cornwall decât erau în departamentul de conservare de la Tate Museum.

Ce puţin se schimbase Gabriel în cei douăzeci şi cinci de ani de când se cunoscuseră! Câteva riduri se adăugaseră în jurul acelor ochi atenţi şi câteva kilograme la silueta subţirică. Era doar un băietan ceva mai răsărit în ziua aceea, tăcut ca un şoarece de biserică. Chiar şi atunci avea părul înspicat, pecetea unui băiat care făcea treabă de bărbat.

— Julian Isherwood, el este Gabriel, spusese Shamron. Gabriel este un talent ieşit din comun, te asigur.

Talent enorm, foarte adevărat, dar erau goluri în trecutul acestui tânăr – cum ar fi cei trei ani dintre absolvirea prestigioasei Şcoli de Artă din Ierusalim şi ucenicia sa din Veneţia cu maestrul restaurator Umberto Conti.

— Gabriel a călătorit o vreme prin Europa, spusese Shamron repezit.

Atunci fusese ultima oară când se ridicase problema aventurilor europene ale lui Gabriel. Julian Isherwood nu-i spusese nimic din ce se întâmplase cu tatăl său, iar Gabriel nu vorbise despre ceea ce făcuse pentru Ari Shamron, alias Rudolf Heller, între 1972 şi 1975. În secret, Isherwood numea acea perioadă Anii Pierduţi.

Isherwood îşi duse mâna la buzunarul hainei şi scoase un cec.

— Partea ta din vânzarea lui Vecellio. O sută de mii de lire.

Gabriel luă cecul şi-l vârî în buzunar cu o mişcare uşoară a mâinii. Avea mâini de magician şi, tot ca un magician, simţea că este indus în eroare. Cecul fusese aici, apoi dispăruse.

— Partea ta cât a fost?

— Îţi voi spune, dar trebuie să-mi promiţi mai întâi că nu vei divulga cifra nici uneia din păsările de pradă de pe aici, zise Isherwood, arătând cu mâna prin restaurantul Green.

Gabriel nu zise nimic, ceea ce Isherwood interpretă ca o promisiune de tăcere veşnică.

— Un milion.

— Dolari?

— Lire, amice. Lire.

— Cine l-a cumpărat?

— O galerie frumoasă din Midwestul american. Este expus cu mult bun-gust, te asigur. Îţi poţi imagina? L-am luat cu şaisprezece mii dintr-o sală prăfuită de licitaţie din Hull, bănuind – a naibii bănuială – că asta era piesa care lipsea din altarul Bisericii San Salvatore din Veneţia. Şi am avut dreptate! O lovitură ca asta se dă doar o dată în carieră, de două ori, dacă ai ocazia. Noroc.

Au ciocnit, unul cu un pahar de vin cu picior, celălalt cu o ceaşcă de porţelan chinezesc. Tocmai atunci, un bărbat dolofan, purtând o cămaşă roz şi având obraji la fel de roz, asortaţi la cămaşă, se apropie de masa lor, suflând greu.

— Julie! rosti el melodios.

— Salut, Oliver.

— Pe Duke Street se vorbeşte c-ai pus mâna pe un milion pentru Vecellio.

— De unde naiba ai auzit asta?

— Pe aici nu există secrete, iubitule. Dar spune-mi dacă e adevărat sau e o minciună murdară, subversivă. Se întoarse spre Gabriel, de parcă l-ar fi văzut prima dată, şi-i întinse o mână cărnoasă, ţinând între degetele-i dolofane o carte de vizită cu chenar auriu. Oliver Dimbleby. De la Dimbleby Fine Arts.

Gabriel luă cartea de vizită fără o vorbă.

— De ce nu stai să bei ceva cu noi, Oliver? zise Isherwood.

Pe sub masă, Gabriel îşi aşeză piciorul peste al lui Isherwood şi apăsă tare.

— Nu pot acum, iubitule. Creatura aia de acolo, toată numai picioare, mi-a promis să-mi susure porcării în ureche, dacă-i mai ofer un pahar de şampanie.

— Slavă Domnului! izbucni Isherwood printre dinţii încleştaţi.

Oliver Dimbleby o şterse. Gabriel îşi luă piciorul de pe al lui Isherwood.

— Cam asta a fost cu secretele tale.

— Vulturii, repetă Isherwood. Acum sunt pe val, dar când o să cad, or să se năpustească asupra mea aşteptând să mor, ca să-mi ciugulească oasele.

— Poate de data asta o să ai mai multă grijă de bani.

— Mă tem că sunt un caz disperat. De fapt…

— O, Dumnezeule!

— … săptămâna viitoare mă duc la Amsterdam să văd o pictură. Este piesa centrală a unui triptic atribuit unui artist clasificat ca necunoscut, dar am una din acele bănuieli ale mele. S-ar putea să provină din atelierul lui Rogier van der Weyden. De fapt, poate voi licita o sumă mare pe el.

— Se ştie că van der Weyden este greu de autentificat. I se atribuie o mână de lucrări, dar el n-a semnat, nici n-a datat vreun tablou.

— Dacă provine din atelierul lui, va avea amprente pe el. Iar dacă este cineva capabil să le găsească, acela eşti tu.

— Voi fi fericit să le caut pentru tine.

— Lucrezi la ceva acum?

— Abia am terminat un Modigliani.

— Am o treabă pentru tine.

— Ce fel de treabă?

— Am fost sunat de un avocat, acum câteva zile. Spunea că un client are o pictură care trebuie curăţată. Mai spunea că acest client vrea ca tu să faci treaba şi că te va plăti bine.

— Cum îl cheamă pe client?

— Nu mi-a spus.

— Ce fel de pictură?

— Nu mi-a spus.

— Şi atunci cum crezi c-o să meargă?

— Te duci la vila lui, lucrezi la tablou. Proprietarul îţi plăteşte hotelul şi cheltuielile.

— Unde?

— Zürich.

Ceva sclipi în ochii verzi ai lui Gabriel, o viziune, o amintire. Isherwood scotoci frenetic prin fişierele memoriei sale pe care nu se prea putea baza. *L-am trimis vreodată la Zürich pentru* Herr *Heller*?

— Este vreo problemă cu Zürich-ul?

— Nu, cu Zürich-ul nu. Cu cât voi fi plătit?

— Cam dublu faţă de ce ţi-am dat eu, dacă te apuci imediat.

— Dă-mi adresa.

Gabriel nu mai avu răgaz să se întoarcă în Cornwall ca să-şi ia lucrurile, astfel că după-masă se duse la cumpărături. De pe Oxford Street, îşi cumpără două schimburi de haine şi o valiză mică de piele. Apoi se duse pe Great Russell Street şi intră în magazinul cu articole pentru restauratorii de artă, L. Cornelissen & Son. Un înger cu părul de culoarea inului pe nume Penelope îl ajută, alcătuindu-i un set de voiaj din pigmenţi, pensule şi solvenţi. Îl cunoştea după

numele lucrărilor sale, iar el flirtă cu ea cu neruşinare, folosindu-şi accentul alterat al unui expatriat italian. Ea îi înfăşură lucrurile în hârtie de ambalaj şi i le legă cu o sfoară. El o sărută pe obraz. Părul îi mirosea a cacao şi a tămâie.

Gabriel ştia prea multe despre terorism şi siguranţa zborurilor ca să mai călătorească cu avionul, aşa că luă metroul până la staţia Waterloo şi prinse un Eurostar de seară spre Paris. În Gare de l'Est luă un tren de noapte spre Zürich, şi pe la ora nouă dimineaţa cobora pe panta lină din Bahnhofstrasse.

Cu câtă graţie îşi ascunde Zürich-ul bogăţiile, se gândi. Mare parte din aurul şi argintul lumii se afla în subteranele băncilor de sub tălpile sale, dar nu existau turnuri de birouri hidoase care să marcheze limitele cartierului financiar, şi nici monumente ale celor care fac bani. Doar adevăruri spuse pe jumătate, discreţie şi decepţie. O femeie dispreţuită care evită să fie privită, ca să-şi ascundă ruşinea. Elveţia.

Ajunse în Paradeplatz. De o parte a pieţei se afla sediul central al Credit Suisse, de alta Union Bank of Switzerland. Apariţia neaşteptată a unui stol de porumbei destrămă calmul. Traversă strada.

Vizavi de Hotelul Savoy era o staţie de taxiuri. Urcă într-o maşină care aştepta, după ce se uită la numărul de înregistrare şi-l memoră. Îi dădu şoferului adresa vilei, făcând tot posibilul să-şi ascundă accentul berlinez moştenit de la mama sa.

Traversând râul, şoferul dădu drumul la radio. Un crainic transmitea ştirile de noapte. Gabriel se strădui să înţeleagă acest *Züridütsch.* Închise aparatul de radio şi se concentră la ce-l aştepta. Erau unii oameni din lumea artei care considerau că restaurarea este o muncă plicticoasă, dar Gabriel vedea fiecare slujbă de acest gen ca pe o aventură, pe care o aştepta să se deschidă în faţa lui; un prilej de a trece printr-o oglindă spre alte tărâmuri, spre alte timpuri. Un loc unde succesul sau eşecul erau determinate de îndemânarea sa, de curaj şi de nimic altceva.

Se întrebă la ce să se aştepte. Faptul că proprietarul îl solicitase pe el în mod special însemna că lucrarea era a unui Mare Maestru. Putea să presupună că tabloul era destul de murdar şi de deteriorat. Proprietarul n-ar fi trecut prin atâtea, n-ar fi cheltuit atât să-l aducă pe el la Zürich, dacă era nevoie doar de un strat nou de vernis.

Deci cât va rămâne aici? Şase săptămâni? Şase luni? Greu de spus. Nu existau două restaurări identice; depindea mult de starea tabloului. Pentru Vecellio al lui Isherwood avusese nevoie de un an, deşi îşi luase un scurt respiro sabatic pe la mijlocul restaurării, graţie lui Ari Shamron.

Rosenbühlweg era o stradă îngustă, a cărei lăţime permitea trecerea a două maşini deodată şi se ivea brusc chiar din panta de la Zürichberg. Vilele erau vechi şi mari, strânse laolaltă. Ziduri văruite în alb, acoperişuri de ţiglă şi mici grădini între ele. Toate, în afară de cea în faţa căreia opri şoferul.

Se afla sus pe propriul promontoriu şi, spre deosebire de vecinele sale, era retrasă cu câţiva metri de la stradă. Un gard metalic înalt, ca barele unei celule de puşcărie, înconjura perimetrul. La nivelul pavajului se afla o poartă securizată, dotată cu o cameră mică de supraveghere. Dincolo de poartă se ridicau nişte trepte de piatră. Apoi venea vila, o structură melancolică de piatră cenuşie cu turnuleţe şi un portic înalt în faţă.

Taxiul plecă. Dedesubt se aşterneau centrul Zürich-ului şi lacul. Norii acopereau în întregime ţărmul. Gabriel îşi aminti că într-o zi cu cer limpede se puteau vedea Alpii, dar acum era prea înnorat.

Lângă poartă, pe un zid de piatră se afla interfonul. Gabriel ridică receptorul, îl auzi sunând la celălalt capăt şi aşteptă. Nimic. Puse receptorul la loc, apoi îl ridică din nou. Niciun răspuns.

Scoase faxul avocatului pe care i-l dăduse Julian Isherwood, la Londra. *Va trebui să ajungi fix la ora nouă dimineaţa. Sună şi vei fi escortat înăuntru.*

Gabriel se uită la ceas. Era nouă şi trei minute.

Când îşi vârî hârtiile înapoi în buzunar începu să plouă. Se uită în jur: nicio cafenea unde să stea confortabil, niciun parc sau un scuar unde să se adăpostească de ploaie. Doar un deşert de bogăţie rezidenţială moştenită. Dacă rămânea prea mult pe trotuar, risca să fie arestat pentru că-şi pierdea vremea pe acolo.

Scoase telefonul mobil şi formă numărul lui Isherwood. Probabil că acesta se afla în drum spre galerie. În timp ce aştepta să se facă legătura, şi-l imagină pe Isherwood la volanul noului său Jaguar strălucitor târându-se pe Piccadilly, de parcă ar fi pilotat un petrolier prin ape tulburi, înşelătoare.

— Scuze, dar cred că s-a schimbat ceva. Tipul care trebuia să te aştepte a trebuit să plece din oraş pe neaşteptate. Ceva urgent. Nu a dat explicaţii, a fost destul de vag. Ştii cum pot fi elveţienii, amice.

— Şi eu ce-ar trebui să fac?

— Mi-a transmis codul de siguranţă de la poartă şi de la uşa din faţă. Poţi intra şi singur. Vei găsi un bilet pe măsuţa din holul de la intrare, explicându-ţi unde vei găsi tabloul şi banii pentru cazarea ta.

— Cam neortodox, nu crezi?

— Consideră-te fericit. Se pare că vei fi singur acolo câteva zile şi n-o să se uite nimeni peste umărul tău cât vei lucra.

— Presupun că ai dreptate.

— Acum haide să-ţi transmit codurile de siguranţă. Ai cumva hârtie şi pix? Sunt destul de lungi.

— Spune-mi numerele, Julian. Plouă şi-o să mă ud ca naiba.

— A, da. Tu şi şiretlicurile tale de salon. Aveam o fată la galerie care proceda cam la fel.

Isherwood răpăi două serii de numere, fiecare cu opt cifre, şi întrerupse legătura. Gabriel ridică receptorul de la interfon şi formă numerele. Se auzi o sonerie; ridică zăvorul şi intră pe poartă. La intrarea din faţa casei repetă schema şi, după un moment, se afla în holul întunecat de la intrare, orbecăind după întrerupător.

Plicul se găsea într-un vas mare de sticlă, pe o măsuţă veche, sculptată, din capul scării. Îi era adresat lui *signore* Delvecchio, numele sub care lucra Gabriel. Ridică plicul, desfăcându-l cu arătătorul. Hârtie obişnuită, cenuşie, de culoarea porumbelului, fără antet, bine lipit. Scris de mână foarte precis, nesemnat. Îl duse la nas. Nu avea niciun miros.

Gabriel începu să citească. Pictura se afla în salon, era un Rafael, *Portretul unui tânăr*. I se făcuse rezervare la Hotelul Dolder Grand, aflat la vreo doi kilometri, în cealaltă parte a Zürichbergului. Avea mâncare în frigider. Proprietarul se întorcea la Zürich a doua zi. Îi era recunoscător dacă *signore* Delvecchio începea să lucreze fără întârziere.

Gabriel îşi vârî biletul în buzunar. Aşadar, un Rafael. Era al doilea pentru el. Cu cinci ani în urmă, restaurase o mică bucată cu dedicaţie, o *Madona cu Pruncul,* după renumita compoziţie a lui Leonardo. Gabriel simţi furnicături răspândindu-i-se prin buricele degetelor. O ocazie extraordinară. Era fericit că acceptase slujba, indiferent de aranjamentele neortodoxe.

Trecu prîntr-un coridor într-o încăpere mare. Era întuneric, nu ardea nicio lumină, iar draperiile grele erau trase până la capăt. Cu tot întunericul, avu senzaţia de dezordine, de aristocraţie europeană de mijloc.

Înaintă câţiva paşi. Sub picioarele sale covorul era umed. Mirosea a sare şi a rugină. Era un miros pe care Gabriel îl mai simţise. Se aplecă, atinse covorul cu degetele, pe care şi le ridică apoi în dreptul ochilor.

Stătea în sânge.

Covorul oriental era decolorat şi avea foarte mulţi ani, la fel şi cadavrul care zăcea în mijloc. Zăcea cu faţa în jos şi omul îşi întinsese mâna dreaptă înainte de a muri. Purta o jachetă albastră, la două rânduri de nasturi, cu partea din spate uzată, şi pantaloni gri de flanel. Pantofii îi erau maro, din piele de antilopă.

Unul, cel drept, avea călcâiul şi talpa subţiate. Pantalonii i se

ridicaseră pe fluierul piciorului. Pielea îi era şocant de albă, ca osul descărnat. Şosetele îi erau desperecheate.

Gabriel se lăsă pe vine, cu obişnuinţa cuiva care se simte în largul său în preajma morţii. Cadavrul era al unui bărbat mic de statură, un metru cincizeci înălţime, nu mai mult. Zăcea în profil, partea stângă a feţei fiindu-i expusă. Cu tot sângele, Gabriel văzu maxilarul ascuţit şi pomeţii delicaţi. Părul îi era des şi alb ca zăpada. Se pare că bărbatul fusese împuşcat o dată în ochiul stâng şi glonţul ieşise prin spatele craniului. Judecând după dimensiunea locului prin care ieşise, arma fusese de calibru mare. Gabriel îşi ridică privirea şi văzu că glonţul spărsese oglinda de deasupra şemineului. Suspecta că bătrânul murise de câteva ore.

Se gândi că trebuia să sune la poliţie, dar apoi îşi imagină situaţia din punctul lor de vedere. Un străin care intră într-o casă scumpă, un cadavru împuşcat în ochi. În cel mai bun caz, ar fi fost reţinut pentru interogatoriu. Gabriel nu-şi putea permite asta.

Se ridică şi-şi întoarse privirea de la mort la Rafael. O imagine izbitoare; un tânăr frumos, în semiprofil, iluminat senzual. Gabriel aprecie că fusese pictat pe vremea când Rafael lucra la Florenţa, probabil între anii 1504-1508. Păcat de bătrân! Ar fi fost o plăcere să restaureze un astfel de tablou.

Se îndreptă spre holul de la intrare, se opri şi se uită în jos. Lăsase urme de sânge pe podeaua de marmură. Nu avea ce să facă. În astfel de cazuri, fusese instruit să dispară repede, fără să-şi facă probleme că lasă dezordine sau face zgomot.

Îşi luă servieta, deschise uşa şi ieşi. Ploua mai tare acum şi, când ajunse la poartă, observă că nu mai lăsa urme de sânge pe dalele de piatră.

Merse repede până când ajunse la o magistrală; era Krähbühlstrasse. Tramvaiul numărul 6 cobora încet pe panta dealului. Porni spre prima staţie cu paşi repezi, dar fără a fugi, şi sări în tramvai, fără să aibă bilet.

Tramvaiul se puse în mişcare cu o smucitură. Gabriel se aşeză şi se uită la dreapta sa. Pe peretele vagonului era mâzgălită cu marker negru permanent o svastică aşezată peste Steaua lui David. Sub ea, două cuvinte: *Juden Scheiss.*

Tramvaiul îl duse direct la Hauptbahnhof. În interiorul gării, într-o galerie comercială subterană, cumpără la un preţ exorbitant o pereche de cizme de piele Bally. Sus, în holul principal, verifică tabela cu plecările. Pleca un tren spre München peste cincisprezece minute. De la München putea să zboare seara înapoi spre Londra, unde se va duce direct acasă la Isherwood, în South Kensington, şi-l va strânge de gât.

Cumpără bilet la clasa întâi şi se duse la toaletă, într-o cabină, îşi schimbă pantofii cu cizmele noi. Când ieşi, aruncă pantofii într-un coş de gunoi şi-i acoperi cu şerveţele de hârtie.

Cum ajunse la peron, trenul începu să se pună în mişcare. Urcă în vagonul al doilea şi străbătu coridorul până ajunse la compartimentul său. Un moment mai târziu, când trenul pornise, Gabriel închise ochii, dar nu-l vedea decât pe omul mort lângă tabloul lui Rafael şi cele două cuvinte mâzgălite pe peretele tramvaiului: *Juden Sheiss.*

Trenul opri la semnal. Se aflau încă pe peron. Afară, pe coridor, Gabriel auzi paşi. Apoi uşa compartimentului se deschise ca suflată de explozie şi doi ofiţeri de poliţie năvăliră înăuntru.

2

VITORIA, SPANIA

La nouă sute şaizeci de kilometri spre vest, în oraşul basc Vitoria, un englez stătea în mijlocul umbrelor reci din Plaza de España, sorbindu-şi cafeaua sub arcada elegantă a unei cafenele. Deşi nu avea habar de ce se petrecea la Zürich, acele evenimente aveau să afecteze curând cursul vieţii sale bine ordonate. Deocamdată, atenţia lui era concentrată asupra intrării de la banca de dincolo de piaţă.

Mai comandă o cafea cu lapte şi-şi aprinse o ţigară. Purta o pălărie cu boruri largi şi ochelari de soare. Părul lui avea acel luciu argintiu, sănătos, al bărbatului încărunţit prematur. Costumul său de poplin de culoarea nisipului se potrivea cu arhitectura care predomina în Vitoria, permiţându-i să se contopească precum cameleonul cu ceea ce-l înconjura. Părea cufundat în ediţia din acea dimineaţă a ziarelor *El País* şi *El Mundo.* Ei bine, nu era chiar aşa.

Pe aleea pavată cu piatră galbenă, un artist de *graffiti* mâzgălise un avertisment: *Turişti, atenţie! Nu vă mai aflaţi în Spania! Acesta este teritoriu basc!* Englezul nu se simţea deloc neliniştit. Dacă, dîntr-un motiv oarecare, ar deveni ţinta separatiştilor, va şti să se păzească.

Nu-şi lua privirea de la intrarea în bancă. În câteva minute, casierul numit Felipe Navarra va pleca de la bancă în pauza de prânz. Colegii credeau că se duce acasă, să ia masa şi să-şi facă siesta cu soţia. Aceasta, la rândul ei, credea că se întâlneşte în secret cu tovarăşii săi politici basci. În realitate, Felipe Navarra se îndrepta spre un apartament situat în oraşul vechi, la ieşirea din Plaza de la Virgen Blanca, unde-şi petrecea după-amiaza cu amanta sa, o fată frumoasă, cu părul negru, numită Amaia. Englezul ştia asta, pentru că de aproape o săptămână îl urmărea pe Navarra.

La unu şi un sfert, Navarra ieşi din bancă şi se îndreptă spre oraşul vechi. Englezul puse o mână de *pesetas* pe masă, de-ajuns ca să acopere consumaţia şi un bacşiş generos pentru chelner, apoi o luă după el. Intrând pe o stradă aglomerată din piaţă, se ţinu la o distanţă sigură. Nu era nevoie să se apropie prea mult. Ştia încotro se îndreaptă ţinta sa.

Felipe Navarra nu era un casier obişnuit. Era un agent activ al serviciilor secrete Euzkadi Ta Askatasuna (Pământul basc străbun şi libertatea) cunoscut mai bine ca ETA. În cadrul organizaţiei ETA, Navarra făcea parte din trupele de comando inactive. Ducea o viaţă normală, avea o slujbă obişnuită şi primea ordine de la un comandant anonim. Cu un an în urmă, fusese desemnat să ucidă un

tânăr ofiţer din Guardia Civil. Din nefericire pentru Navarra, tatăl acestui ofiţer era un producător de vinuri de succes, cu mulţi bani, şi astfel a putut să finanţeze o căutare minuţioasă a ucigaşului fiului său. O parte din banii aceştia se aflau acum în contul din Elveţia al englezului.

Printre experţii în terorism ai Europei, ETA era cunoscută pentru instruirea oamenilor săi şi pentru disciplina operaţională care rivaliza cu cea a Armatei Republicane Irlandeze, o grupare cu care englezul avusese legături în trecut. Dar pe baza observaţiilor de până acum ale englezului, Felipe Navarra părea mai degrabă un agent independent. Se duse direct spre apartamentul fetei, fără a-şi lua măsuri de precauţie sau de contrasupraveghere. Fusese un miracol că izbutise să-l ucidă pe ofiţerul din Guardia Civil şi să scape. Englezul se gândi că probabil îi făcea o favoare organizaţiei ETA pentru că-i elimina un agent atât de incompetent.

Navarra intră în clădirea de apartamente. Englezul traversă strada spre o brutărie, de unde luă două plăcinte însiropate şi mai bău o cafea cu lapte. Nu-i plăcea să muncească pe stomacul gol. Se uită la ceas. Navarra intrase de douăzeci de minute, destul pentru preludiul unei partide de sex.

Traversând strada liniştită, îi veni o idee amuzantă. Dacă-i telefona nevestei lui Navarra, o roşcată cu un temperament basc pătimaş, probabil că ar face ea treaba în locul lui. Dar, strict vorbind, asta ar fi o încălcare a contractului. În plus, voia s-o facă el. Englezului chiar îi făcea plăcere să-şi ducă treaba la capăt.

Pătrunse în holul rece, întunecat. Chiar în faţa sa era intrarea într-o curte umbrită. La dreapta, un rând de cutii poştale. Urcă repede scările, până la uşa fetei de la etajul patru.

Televizorul mergea, era o emisiune-concurs fără sens, pe Antena 3. Asta îl ajută pe englez, căci acoperea zgomotul destul de redus făcut de el ca să spargă broasca. Intră în apartament, închise uşa şi o încuie la loc. Apoi pătrunse în dormitor.

Navarra stătea la capătul patului. Femeia era îngenuncheată pe podea, iar capul ei se mişca ritmic între picioarele lui. Degetele lui Navarra erau înfipte în părul ei şi ochii îi erau închişi, aşa că nu era conştient de noua prezenţă din încăpere. Englezul se întrebă de ce făceau dragoste pe fondul sonor al unui concurs de televiziune. *Fiecare cu nebunia lui,* se gândi el.

Englezul străbătu încăperea rapid, din trei paşi puternici, zgomotul fiind acoperit de televizor. Trase un cuţit din teaca aflată pe braţul drept. Era o armă de soldat, un cuţit greu, zimţat, cu mâner legat în piele. Îl ţinea aşa cum fusese învăţat la sediul vechiului său regiment, pe un podiş bătut de vânturi din Midlands, Anglia.

De obicei, când e înjunghiat un om, pornirea naturală este să se facă asta din spate, pentru ca ucigaşul şi victima să nu fie faţă în faţă, dar englezul fusese antrenat să omoare cu cuţitul prin faţă. În acest caz, însemna că elementul-surpriză se pierdea, dar englezul era un om al obiceiurilor şi credea că trebuie să facă lucrurile ca la carte.

Mai înaintă câţiva paşi şi acum se afla în spatele fetei. Părul ei se revărsa pe spate într-un V alungit. Îi urmări linia şirei spinării până la talia îngustă, apoi şoldurile rotunjite de la o sarcină anterioară şi fesele curbate.

Navarra deschise ochii. Încercă disperat să împingă fata din calea sa. Asasinul făcu asta în locul lui, prinzând-o cu mâna de păr, aruncând-o pe spate pe podeaua de lemn de esenţă tare, pe care alunecă, nimerind într-un lampadar.

Fără a-şi lua ochii de la intrus, Navarra se trase în spate peste cearşafurile mototolite şi pipăi cu mâna, până dădu peste o grămadă de haine. Aşadar, avea armă. Englezul făcu un pas înainte şi-l prinse pe basc de gât cu mâna stângă, strângându-i laringele până i-l rupse. Apoi îl împinse pe pat, urcându-se cu genunchiul pe abdomenul lui. Navarra se zvârcoli, zbătându-se după aer, având o expresie de panică şi în acelaşi timp de resemnare totală pe chip.

Englezul îi înfipse cuţitul în carnea moale de sub coaste, ridicându-l spre inimă. Ochii bărbatului ieşiră din orbite şi corpul lui se crispă, apoi se relaxă. Sângele năvăli peste lama cuţitului.

Englezul scoase cuţitul din pieptul omului acum mort şi se ridică. Fata se săltă în picioare. Apoi făcu un pas înainte şi-l plesni cu putere peste faţă.

— Cine naiba te crezi?

Englezul nu prea ştia cum să procedeze cu ea. Tocmai îl urmărise cum îi înjunghiase amantul, dar se purta de parcă ar fi intrat cu cizmele murdare de noroi pe podeaua ei curată.

Îl mai lovi o dată.

— Lucrez pentru Aragón, idiotule! Mă văd cu Navarra de o lună. Tocmai voiam să arestăm şi restul celulei. Cine te-a trimis aici? N-a fost Aragón. Mi-ar fi spus.

Stătea acolo aşteptând răspunsul lui, părând să nu se ruşineze de goliciunea ei.

— Lucrez pentru Castillo. Îi vorbi calm şi fluent în spaniolă. Nu cunoştea pe nimeni cu numele de Castillo – fusese primul nume care-i trecuse prin minte. Unde-l văzuse? La plăcintărie? Da, acolo. Plăcintăria de peste drum.

Ea îl întrebă:

— Cine e Castillo?

— Tipul pentru care lucrez.

— Castillo lucrează pentru Aragón?

— De unde să ştiu? De ce nu-l suni pe Aragón? El o să-l sune pe Castillo şi o să rezolvăm încurcătura.

— Bine.

— Sună-l de la telefonul de acolo.

— O să-l sun, idiotule!

— Fă-o în linişte, înainte de a afla toţi locatarii din clădire că tocmai am ucis un om.

Ea îşi încrucişă braţele la piept, de parcă pentru prima oară ar fi devenit conştientă că era goală.

— Cum te cheamă?

— N-o să-ţi spun numele meu.

— De ce nu?

— De unde să ştiu că tu chiar lucrezi pentru Aragón? Poate lucrai cu amantul tău de acolo. Poate eşti membră în celula lui. Poate ai de gând să-ţi chemi prietenii, să vină să mă omoare.

El ridică cuţitul plin de sânge şi trecu un deget peste lamă. Fata pufni dispreţuitor.

— Nici nu te gândi să încerci asta! Idiotule!

— Sună-l pe Aragón. Apoi o să-ţi spun numele meu.

— O s-o încurci rău de tot.

— Sună-l pe Aragón şi-o să-ţi explic totul.

Se aşeză pe marginea patului, înşfăcă receptorul şi începu să formeze numărul cu violenţă. Englezul se apropie de ea şi-şi aşeză degetul pe furca aparatului, întrerupând legătura.

— Ce crezi că faci? Cum te cheamă?

Asasinul îi puse lama cuţitului la gât şi o tăie. Se dădu înapoi ca să evite izbucnirea sângelui ca dîntr-un gheizer; apoi îngenunche în faţa ei, urmărind cum i se scurge viaţa din ochi. Când ea îşi dădea ultima suflare, se aplecă şi-i şopti numele la ureche.

Englezul îşi petrecu restul zilei conducând pe şoseaua Vitoria-Barcelona, apoi pe autostrada de coastă de la Barcelona, trecând graniţa la Marsilia. Seara târziu urcă pe un feribot de pasageri ca să traverseze spre Corsica, în timpul nopţii.

Era îmbrăcat ca un corsican obişnuit: pantaloni largi de bumbac, sandale prăfuite de piele, un pulover pentru zilele răcoroase de toamnă. Părul castaniu închis îi era tuns scurt. Costumul de poplin şi pălăria cu boruri largi pe care le purtase în Vitoria zăceau în coşul de gunoi al unei cafenele pe o stradă din Bordeaux. Aruncase peruca argintie pe fereastra maşinii, într-o strâmtoare montană. Îi înapoiase agentului de închirieri din oraş maşina înregistrată pe numele lui David Mandelson, una din multele sale identităţi false.

Coborî în cabina sa, aflată sub punte. Era o cabină privată, cu

propriul duş şi cu toaletă.

Îşi lăsă valiza mică de piele pe pat şi urcă pe puntea pasagerilor. Feribotul era aproape gol; câteva persoane se adunaseră să bea ceva la bar şi să mănânce. Era obosit după acea lungă călătorie, dar simţul strict al autodisciplinei nu-i permitea să se culce până nu cerceta feţele pasagerilor.

Făcu turul punţii, dar nu văzu nimic alarmant, apoi intră în bar, unde comandă jumătate de litru de vin roşu şi intră în vorbă cu un corsican pe nume Matteo.

Matteo trăia în partea de nord-vest a insulei, ca şi englezul, dar la două văi spre sud, în umbra lui Monte d'Oro. De douăzeci de ani nu mai fusese în valea englezului. Acesta era ritmul vieţii pe insulă.

Conversaţia se axă pe incendiul care devastase valea englezului în precedentul sezon fără ploi.

— Au aflat vreodată cine a făcut-o? îl întrebă Matteo, servindu-se din vinul englezului.

Când acesta îi spuse că autorităţile suspectau că fuseseră separatiştii de la FLNC, corsicanul îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul în tavan.

— Tineri cu mintea înfierbântată! bombăni el şi englezul dădu încet din cap, aprobându-l.

După o oră, îi ură noapte bună lui Matteo şi se întoarse în cabina sa. În valiză avea un radio mic. Ascultă ştirile de noapte ale unui post din Marsilia. După câteva minute de ştiri locale, se trecură în revistă ştirile externe. Pe Malul Stâng fusese o altă zi de conflicte între palestinieni şi forţele israeliene. În Spania, doi membri ai grupului terorist ETA fuseseră ucişi în oraşul Vitoria. Iar în Elveţia, un bancher renumit, Augustus Rolfe, fusese găsit mort în locuinţa sa dintr-o zonă exclusivistă a Zürich-ului. Fusese reţinut un tip neidentificat. Englezul stinse radioul, închise ochii şi adormi imediat.

3

ZÜRICH

Sediul Stadtpolizei din Zürich se afla la doar câteva sute de metri de gara de pe Zeughausstrasse, înghesuit între râul Sihl cel fumuriu şi un întins depozit feroviar. Gabriel fusese condus spre o curte centrală din piatră, într-o anexă de aluminiu şi sticlă, care adăpostea departamentul Omucideri. Acolo a fost introdus într-o cameră de anchetă, fără ferestre, mobilată cu o masă de lemn gălbui şi un trio de scaune desperecheate. Îi fusese luat bagajul împreună cu pensulele, vopselele şi chimicalele. La fel şi portmoneul, paşaportul şi telefonul mobil. Îi luaseră chiar şi ceasul de mână. Presupunea că ei sperau că astfel va fi dezorientat şi confuz. Dar era convins că ştie mai multe despre tehnicile de interogare decât poliţia din Zürich.

Fusese chestionat de trei ori, de către trei ofiţeri diferiţi: o dată scurt, în gară, înainte de a fi luat în arest, şi de două ori în această încăpere. Judecând după îmbrăcăminte şi după vârstă, importanţa anchetatorilor creştea progresiv.

Uşa se deschise şi intră un singur ofiţer. Purta o haină de tweed, fără cravată. Îşi spunea sergent-major Baer. Se aşeză în faţa lui Gabriel, puse un dosar pe masă şi se uită la el de parcă ar fi fost o tablă de şah, iar el, cel care plănuia mişcarea următoare.

— Numele, zise el în engleză.

— Nu s-a schimbat de ultima oară când am fost întrebat.

— Spune-mi cum te cheamă.

— Numele meu este Mario Delvecchio.

— Unde locuieşti?

— În Port Navas, Cornwall.

— Anglia?

— Da.

— Eşti italian şi trăieşti în Anglia?

— Nu era o crimă ultima oară când m-am interesat.

— N-am spus c-ar fi, dar totuşi este interesant. Cu ce te ocupi în Port Navas, Anglia?

— Le-am spus asta primilor trei ofiţeri care m-au chestionat.

— Da, ştiu.

— Sunt restaurator de artă.

— De ce te afli la Zürich?

— Am fost angajat să curăţ un tablou.

— La vila din Zürichberg?

— Da.

— Cine te-a angajat să cureţi acest tablou? Să *cureţi?* Asta este termenul folosit? Un cuvânt ciudat: curăţire. Te gândeşti la curăţirea podelelor, a maşinilor sau a hainelor. Dar nu şi a tablourilor. Asta este expresia folosită în branşa ta?

— Da, zise Gabriel şi inspectorul păru dezamăgit că răspunsul lui nu era ceva mai elaborat.

— Cine te-a angajat?

— Nu ştiu.

— Ce vrei să spui?

— Că nu mi-a spus nimeni foarte clar. Aranjamentele au fost făcute de un avocat din Zürich şi de un dealer de artă din Londra.

— A, da, Julius Isherwood.

— Julian.

Cu respectul neamţului pentru munca de birou, detectivul făcu o adevărată demonstraţie de ştergere a cuvântului care-l deranjase şi notă cu grijă corecţia.

Când termină, ridică privirea triumfător, de parcă aştepta aplauze.

— Continuă.

— Mi s-a spus doar atât: să mă duc la vilă. Voi fi aşteptat acolo şi condus în interior.

— Cine te aştepta acolo?

— Asta nu mi s-a spus niciodată clar.

Faxul lui Isherwood se afla la dosar. Detectivul îşi puse o pereche de ochelari bifocali şi ridică faxul în lumină. Mişca din buze în timp ce citea.

— Când ai ajuns la Zürich?

— Aveţi cotorul biletului meu de tren. Ştiţi c-am ajuns azi-dimineaţă.

Detectivul se încruntă, spunând că nu-i convenea ca suspecţii să-i spună ce ştia şi ce nu.

— Unde te-ai dus după ce-ai ajuns?

— Direct la vilă.

— Nu te-ai dus la hotel mai întâi?

— Nu, încă nu ştiam unde voi sta.

— Unde te-ai gândit să stai?

— După cum se vede din biletul care mi-a fost lăsat la vilă, fusese aranjat să stau la Hotelul Dolder Grand.

Baer trecu cu vederea acest pas aparent greşit şi continuă:

— Cum ai ajuns de la Hauptbahnhof la vilă?

— Cu un taxi.

— Cât te-a costat?

— Vreo cincisprezece franci.

— La ce oră ai ajuns la vilă?

— La nouă şi două minute.

— De unde ştii cu atâta siguranţă?

— Uită-te la faxul lui Julian Isherwood. Mi s-a spus să ajung la ora nouă fix. Nu am obiceiul să întârzii la întâlniri, sergent-major Baer.

Detectivul zâmbi admirativ. Era un tip prompt şi aprecia punctualitatea şi atenţia faţă de detalii a altora, chiar dacă îi suspecta de crimă.

— Şi, când ai ajuns la vilă…?

— Am folosit interfonul, dar n-a răspuns nimeni. Aşa că l-am sunat pe domnul Isherwood la Londra. Mi-a spus că persoana care trebuia să mă primească fusese nevoită să plece pe neaşteptate din oraş.

— Asta a spus? A fost nevoită să plece din oraş?

— Ceva în genul acesta.

— Şi acest domn Isherwood ţi-a dat codurile?

— Da.

— Cine i-a dat codurile lui Isherwood?

— Nu ştiu. Avocatul omului, presupun.

— Ai scris codurile?

— Nu.

— De ce nu?

— N-a fost nevoie.

— De ce nu?

— Pentru că le-am memorat.

— Adevărat? Trebuie să ai o memorie foarte bună, domnule Delvecchio.

Detectivul părăsi încăperea pentru cincisprezece minute. Când se întoarse, aduse o ceaşcă de cafea pentru el, dar pentru Gabriel, nimic. Se aşeză şi reluă discuţia de unde o lăsase.

— Aceste aranjamente mi se par ciudate, *signore* Delvecchio. Este ceva obişnuit să nu cunoşti numele artistului care a pictat un tablou, până nu te apuci de restaurare?

— Nu, nu este un lucru obişnuit. De fapt, chiar este cam ciudat.

— Adevărat.

Se lăsă pe spate şi-şi încrucişă braţele de parcă această confirmare echivala cu o confesiune semnată.

— Este ceva obişnuit să nu ţi se spună numele proprietarului unui tablou pe care-l restaurezi?

— Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva.

— Rolfe. Se uită la Gabriel, să vadă dacă numele îi produce vreo reacţie, lucru care nu se întâmplă. Proprietarul tabloului se numea Augustus Rolfe. Este cel pe care l-ai ucis la vilă.

— N-am ucis pe nimeni, şi ştiţi asta prea bine. Fusese ucis cu mult înainte să ajung eu la Zürich. Eram în tren când a fost ucis. O mie de oameni din trenul acela mă pot identifica.

Detectivul nu părea impresionat de cuvintele lui Gabriel. Sorbi din cafea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat după ce ai intrat în vilă.

Gabriel relată lanţul de întâmplări pe un ton monoton: holul întunecat de la intrare, orbecăiala după întrerupător, biletul nesemnat din vaza de pe masă, mirosul ciudat când intrase în salon, descoperirea cadavrului.

— Ai văzut tabloul?

— Da.

— Înainte de a vedea cadavrul sau după?

— După.

— Şi cât timp te-ai uitat la el?

— Nu ştiu. Un minut sau cam aşa ceva.

— Tocmai ai descoperit un cadavru, dar te-ai oprit să te uiţi la tablou. Detectivul nu părea să ştie cum să folosească o astfel de informaţie. Vorbeşte-mi despre acest pictor – lăsă ochii în jos la notiţele sale – Rafael. Mă tem că nu prea ştiu mare lucru despre artă.

Gabriel era sigur că minte, dar se hotărî să marşeze. În următoarele cincisprezece minute îi dădu detalii despre viaţa şi munca lui Rafael; pregătirea sa, influenţele sale, importanţa în timp a lucrărilor lui cele mai relevante. Când termină, poliţistul se uita în zaţul cafelei şi părea copleşit.

— Vreţi să continui?

— Nu, mulţumesc. A fost foarte interesant. Dar dacă nu l-ai ucis pe Agustus Rolfe, de ce ai părăsit vila fără să suni la poliţie? De ce ai încercat să părăseşti Zürich-ul?

— Ştiam că pot fi suspectat de crimă, aşa că am intrat în panică.

Detectivul îl privi sceptic, de parcă nu prea credea că Mario Delvecchio putea să intre în panică.

— Cum ai ajuns de la Zürichberg la Hauptbahnhof?

— Am luat tramvaiul.

Baer făcu o verificare atentă a lucrurilor confiscate de la Gabriel.

— Nu văd niciun bilet de tramvai printre lucrurile tale. Sigur ai cumpărat bilet înainte de a te urca?

Gabriel scutură din cap: era vinovat. Baer ridică din sprâncene. Faptul că Gabriel se urcase într-un tramvai fără să cumpere bilet i se părea mai rău decât posibilitatea ca el să fi împuşcat un bătrân în cap.

— Asta este o problemă foarte gravă, *signore* Delvecchio! Mă tem că va trebui să plăteşti amendă cincizeci de franci!

— Îmi pare foarte rău.

— Ai mai fost la Zürich înainte?

— Nu, niciodată.

— Atunci de unde ai ştiut care tramvai te va duce la Hauptbahnhof?

— Bănuiesc că din intuiţie. Se îndrepta în direcţia bună, aşa că m-am urcat.

— Spune-mi un lucru, *signore* Delvecchio. Ai achiziţionat ceva la Zürich?

— Achiziţionat?

— Ai cumpărat ceva? Ai făcut cumpărături?

— Am cumpărat o pereche de pantofi.

— De ce?

— Pentru că în timp ce aşteptam să intru în vilă, mi s-au udat pantofii de la ploaie.

— Erai speriat. Ţi-a fost frică să te duci la poliţie, erai disperat să părăseşti Zürich-ul, dar ai avut timp să-ţi cumperi pantofi noi pentru că aveai picioarele ude?

— Da.

El se rezemă de spătarul scaunului şi ciocăni în uşă. Aceasta se deschise şi apăru un soldat cu o pungă de probe, în care se aflau pantofii lui Gabriel.

— Am găsit ăştia într-o toaletă din Hauptbahnhof, în coşul de gunoi. Bănuiesc că îţi aparţin. Mai bănuiesc şi că se potrivesc cu petele de sânge din holul de la intrare şi de pe aleea din faţa vilei.

— V-am spus deja c-am fost acolo. Petele, dacă se potrivesc cu cele de pe pantofi, nu dovedesc nimic.

— Sunt nişte pantofi destul de buni ca să fie aruncaţi într-o toaletă din gară. Şi nici nu mi se par aşa de uzi. Îl privi pe Gabriel şi-i zâmbi scurt: Dar am auzit că cei care intră uşor în panică au picioarele delicate.

Trecură vreo trei ore până când reveni Baer în încăpere. Pentru prima dată nu era singur. Lui Gabriel îi era foarte clar că nou-venitul reprezenta o autoritate superioară. Era la fel de evident că acesta nu e un detectiv de rând de la echipa de omucideri din Zürich. Gabriel înţelese asta din gesturile mărunte făcute de Baer, din felul în care-şi lovi călcâiele când, ca un chelner-şef, îl aşeză pe nou-venit la masa de anchetă, iar el trecu în planul doi, ca să nu deranjeze.

Omul îşi spunea Peterson. Nu-şi spuse numele mic, nu-i dădu informaţii despre profesia sa. Purta un costum călcat fără cusur, de culoarea mangalului, şi o cravată de bancher. Părul îi era aproape alb, tuns îngrijit. Mâinile, aşezate una peste alta pe masă, erau ale

unui pianist. La încheietura stângă avea un ceas gros de argint, elveţian, desigur, cu cadranul albastru închis, un instrument care rezista la presiunea mare din adâncuri. Îl studie un moment pe Gabriel cu ochi calmi, năzuroşi. Avea aroganţa naturală a unuia care cunoaşte secrete şi deţine dosare.

— Codurile de siguranţă. Ca şi Baer, îi vorbi lui Gabriel în engleză, deşi aproape fără urmă de accent. Unde le-ai scris?

— Nu le-am scris. După cum i-am spus sergentului-major Baer…

— Ştiu ce i-ai spus sergentului-major Baer. Ochii i se însufleţiră brusc. Te întreb acum pentru mine. Unde le-ai notat?

— Le-am primit la telefon, de la domnul Isherwood din Londra, şi le-am folosit ca să deschid poarta şi uşa din faţă a vilei.

— Le-ai ținut minte?

— Da.

— Spune-mi-le acum.

Gabriel recită numerele cu calm. Peterson se uită la Baer, care înclină o dată din cap.

— Ai o memorie foarte bună, *signore* Delvecchio.

Trecuse de la engleză la germană. Gabriel îi întoarse o privire în care nu se putea citi nimic, de parcă n-ar fi înţeles. Anchetatorul i se adresă din nou în limba engleză.

— Nu vorbeşti germana, *signore* Delvecchio?

— Nu.

— Conform celor spuse de şoferul de taxi care te-a dus din Bahnhofstrasse la vila din Ziirichberg, vorbeşti destul de bine germana.

— Una este să vorbeşti câteva cuvinte, şi alta să vorbeşti o limbă.

— Şoferul ne-a spus că i-ai dat adresa rapid, în germană, sigur pe tine, cu accentul unui berlinez. Spune-mi ceva, domnule Delvecchio. Cum se face că vorbeşti germana cu accent berlinez?

— V-am spus, nu vorbesc germana. Ştiu câteva cuvinte. Am stat câteva săptămâni la Berlin, am restaurat un tablou. Presupun c-am căpătat accentul de acolo.

— Cât timp a trecut de atunci?

— Să fie vreo patru ani?

— Vreo patru ani?

— Da.

— Ce tablou?

— Poftim?

— Tabloul pe care l-ai restaurat la Berlin. Cine era artistul? Cum se numea?

— Mă tem că este confidenţial.

— Nimic nu mai este confidenţial în acest punct, *signore* Delvecchio. Vreau numele tabloului şi al proprietarului.

— Era un Caravaggio, aflat în proprietate privată. Îmi pare rău, dar nu pot divulga numele proprietarului.

Peterson întinse mâna spre Baer, fără a-l privi. Baer căută în dosar şi-i întinse o singură foaie de hârtie. El o trecu în revistă cu tristeţe, de parcă ar fi fost un medic, iar pacientul n-ar mai fi avut mult de trăit.

— Ţi-am căutat numele în baza noastră de date, ca să văd dacă există mandate de arestare pe numele tău în Elveţia. Sunt mulţumit să te informez că nu există niciunul, nici măcar o amendă de circulaţie. Le-am cerut prietenilor de peste graniţă, din Italia, să facă acelaşi lucru. Nici de data asta nu s-a găsit nimic împotriva ta. Dar prietenii noştri italieni ne-au spus ceva mai interesant. Se pare că un Mario Delvecchio, născut pe 23 septembrie 1951, a murit la Torino cu douăzeci şi trei de ani în urmă, de cancer limfatic. Îşi ridică privirea din hârtii şi-l fixă pe Gabriel. Cum se explică faptul că există doi oameni care au nume şi date de naştere identice?

— De unde să ştiu?

— Cred că există o singură explicaţie. Consider că există un singur Mario Delvecchio şi tu i-ai furat identitatea pentru a obţine paşaport italienesc. Nu cred că te cheamă Mario Delvecchio. De fapt, sunt chiar convins. Cred că numele tău este Gabriel Allon şi lucrezi pentru serviciile secrete israeliene.

Peterson zâmbi pentru prima oară, însă zâmbetul nu era unul fericit, ci mai mult o lacrimă căzută pe nişte resturi de hârtie.

— Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, ai ucis un dramaturg palestinian care trăia la Zürich, Ali Abdel Hamidi. Ai ieşit din ţară la o oră după ce l-ai omorât şi erai în patul tău la Tel Aviv înainte de miezul nopţii. De data asta, mă tem că nu mai pleci nicăieri.

4

ZÜRICH

La câtva timp după miezul nopţii, Gabriel a fost mutat din camera de interogatoriu într-o celulă de detenţie dintr-o aripă adiacentă a clădirii. Era mică şi de un cenuşiu instituţional, cu o saltea goală pe un cadru de fier şi o toaletă ruginită, care curgea permanent. Deasupra capului, un singur bec bâzâia într-o colivie cu plasă. Mâncarea de care nu se atinsese, cârnaţi graşi de porc, nişte legume sleite şi o grămăjoară de cartofi unsuroşi, era aşezată pe jos lângă uşă, ca la room-service, aşteptând să fie ridicată. Gabriel presupuse că acel cârnat de porc fusese gluma lui Peterson.

Încercă să-şi imagineze evenimentele care ştia că se derulează în afara acestor pereţi. Peterson îşi informase superiorul, iar acesta, Ministerul de Externe. De acum, probabil, vestea ajunsese la Tel Aviv. Prim-ministrul era livid. Avea deja destule probleme: Malul Stâng în flăcări, procesul de pace era compromis, coaliţia sa fragilă se destrăma. Ultimul lucru de care avea nevoie era un *kidon,* chiar şi un fost *kidon* ostatic în Elveţia, şi încă un scandal care stătea să explodeze în primele pagini ale ziarelor lumii.

Şi astfel luminile nu s-au mai stins în seara asta în blocul de birouri fără nume de pe Bulevardul Regele Saul din Tel Aviv. Şi Shamron? Apelul ajunsese la fortăreaţa sa de pe marginea lacului, din Tiberiada? Era acasă sau era plecat zilele astea? Nu se ştia niciodată cu Shamron. Fusese rechemat din bârlogul său precar de trei sau de patru ori, ca să rezolve o criză sau alta, fusese scos de acolo ca să activeze în cine ştie ce prezidiu consultativ dubios sau ca să-şi exprime părerea în vreo judecată seacă de la vreun comitet, presupus independent, de condamnare a faptelor. Nu trecuse mult de când fusese numit şef interimar al serviciului, poziţie pe care o deţinuse şi prima dată, când fusese trimis în sălbăticia iudaică a pensiei. Gabriel se întrebă dacă termenul expirase. Pentru Shamron, termenul „interimar“ putea să însemne o sută de zile sau o sută de ani. Era polonez prin naştere, dar avea simţul timpului elastic, ca al unui beduin. Gabriel era *kidonul* lui Shamron. Shamron o va rezolva, pensionat sau nu.

Bătrânul… Întotdeauna el fusese „bătrânul“, chiar şi în timpul scurtei sale perioade de vârstă mijlocie. *Unde o fi bătrânul*? *L-a văzut careva pe bătrân? Fugi spre colină! Bătrânul vine pe acolo!* Acum *era* un om bătrân, dar în mintea lui Gabriel apărea întotdeauna ca o figură mică, ameninţătoare, care venise să-l vadă într-o după-amiază din septembrie 1972, între ore, la Betsal'el. Un tip cu voinţă

de fier. Parcă îl auzeai zăngănind când mergea. Ştia totul despre Gabriel. Faptul că fusese crescut într-un kibbutz agricol din Valea Jezreel şi că avea o aversiune personală faţă de muncile câmpului. Că era un fel de lup singuratic, deşi era deja însurat la vremea aceea cu o colegă de la arte, pe nume Leah Savir. Că mama lui găsise puterea de a supravieţui Auschwitzului, dar nu şi cancerului care o devorase; că tatăl lui supravieţuise şi el Auschwitzului, dar nu şi bombardamentului artileriei egiptene, care-l făcuse bucăţi în Sinai. Shamron ştia de la serviciul militar al lui Gabriel că putea să mânuiască arma la fel de bine cum mânuia pensula.

— Te uiţi la ştiri?

— Pictez.

— Ai aflat de München? Ai aflat ce s-a întâmplat cu băieţii noştri de acolo?

— Mda, am auzit.

— Nu te-a afectat?

— Sigur că m-a afectat, dar nu pentru că sunt atleţi sau pentru că este olimpiada.

— Dar ai putea fi furios.

— Pe cine?

— Pe palestinieni. Pe teroriştii din Septembrie Negru care se fâţâie de colo-colo cu sângele poporului tău pe mâini.

— Nu mă înfurii niciodată.

Şi, deşi la vremea aceea Gabriel nu înţelesese acele cuvinte, ele pecetluiseră angajamentul lui Shamron faţă de el şi ispita îşi făcuse loc în mintea lui.

— Vorbeşti limbi străine?

— Câteva.

— Câteva?

— Părinţilor mei nu le plăcea ebraica, aşa că vorbeau limbile din Europa.

— Care?

— Ştiţi deja. Ştiţi totul despre mine. Nu vă prefaceţi.

Şi astfel Shamron s-a hotărât să mizeze pe această alegere. Golda îi ordonase lui Shamron „să-şi trimită băieţii înainte“, să-i termine pe nenorociţii ăia din Septembrie Negru care puseseră la cale această baie de sânge. Operaţiunea avea să se numească „Mânia lui Dumnezeu“. Nu se punea problema să se facă dreptate, aşa spusese Shamron. Era ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Era răzbunare, pur şi simplu.

— Îmi pare rău, nu mă interesează.

— Nu te interesează? Ştii câţi băieţi din ţara asta ar da orice ca să facă parte din această echipă?

— Du-te şi invită-i pe ei.

— Nu pe ei îi vreau. Te vreau pe tine.

— De ce pe mine?

— Pentru că tu eşti talentat. Ştii mai multe limbi. Ai mintea limpede. Nu bei, nu fumezi haşiş. Nu eşti un nebun care s-o facă pe cocoşul.

Şi pentru că ai indiferenţa emoţională a unui ucigaş, s-a gândit Shamron, deşi nu i-a spus asta atunci lui Gabriel. În schimb, i-a spus o poveste, povestea unui tânăr ofiţer de informaţii, selectat pentru o misiune specială pentru că avea un dar deosebit pentru un om atât de mic – avea o putere teribilă în mâini. Era povestea unei nopţi în suburbiile din Buenos Aires, când acest tânăr ofiţer de informaţii văzuse un om aşteptând în staţia de autobuz. *Aştepta ca un om de rând, Gabriel. Un omuleţ obişnuit, care stârnea milă.* Şi cum acest tânăr ofiţer a sărit dintr-o maşină şi l-a prins pe om de gât şi i l-a strivit, în timp ce maşina se depărta, cum mirosise teama de moarte din răsuflarea lui. Aceeaşi duhoare pe care o emanau evreii, când acest omuleţ jalnic îi trimitea la camerele de gazare. Şi povestirea avusese efect, aşa cum Shamron ştiuse că va avea. Pentru că Gabriel era fiul unic a doi supravieţuitori de la Auschwitz, şi cicatricele lor erau şi ale lui.

Dintr-odată se simţi foarte obosit. Imaginaţi-vă toţi anii aceia, toate crimele, iar acum ajunsese în spatele gratiilor pentru prima oară, acuzat de o crimă pe care n-o comisese. *Nu te vei lăsa prins!* Era a Unsprezecea Poruncă a lui Shamron. *Vei face totul pentru a evita să fii arestat. Vei vărsa sânge nevinovat, dacă va fi necesar.* Nu, se gândi Gabriel. Nu voi vărsa sânge nevinovat.

Strânse tare din ochi şi încercă să adoarmă, dar nu reuşi, din cauza acelei lumini continue a lui Peterson. Cu siguranţă, luminile ardeau şi pe Bulevardul Regele Saul. Şi vestea se va duce. *Nu-l treziţi,* se gândi Gabriel, *pentru că nici măcar nu vreau să-i mai văd vreodată mutra mincinoasă. Lăsaţi-l să doarmă. Lăsaţi bătrânul să doarmă.*

La câteva minute după ora opt dimineaţa, Peterson intră în celula lui Gabriel. Gabriel ştiu asta nu pentru că Peterson s-ar fi deranjat să-i spună, ci pentru că reuşise să arunce o privire la ceasul acvatic de mână, când Peterson şi-a dus cafeaua la gură.

— Am vorbit cu şeful tău.

Făcu o pauză, să vadă dacă cuvintele lui provocau vreo reacţie, dar Gabriel rămase tăcut. Continua să se considere restaurator de artă, nimic mai mult, iar *Herr* Peterson suferea de o nebunie temporară.

— A avut decenţa profesională de a nu încerca să mă mintă ca să iasă din situaţia asta. Am apreciat felul în care a rezolvat lucrurile.

Dar se pare că Berna nu are chef să continue cu această problemă.

— Care problemă?

— Problema implicării tale în uciderea lui Ali Hamidi, spuse Peterson rece. Gabriel avu impresia că omul se luptă să-şi controleze gândurile violente. Şi dacă te-am cerceta în afacerea Rolfe, ţi-am dezvălui inevitabil trecutul sordid, aşa că n-am avut de ales decât să renunţăm la acuzaţiile aduse şi în acea problemă.

Evident, Peterson nu agrea decizia mai-marilor săi din Berna.

— Guvernul tău ne-a asigurat că nu mai eşti membru al vreunei ramuri a serviciului israelian de informaţii şi că nu ai venit la Zürich în calitate oficială. Guvernul meu a ales să accepte aceste asigurări, aşa cum sunt. Nu vrea să permită ca Elveţia să devină un teatru deschis de acţiune pentru israelieni şi ca palestinienii să retrăiască ororile trecutului.

— Când pot să plec?

— Te va lua de aici un reprezentant al guvernului tău.

— Aş vrea să-mi schimb hainele. Pot să-mi iau valiza?

— Nu.

Peterson se ridică, îşi îndreptă cravata şi-şi netezi părul. Gabriel se gândi că era un gest intim cam ciudat pe care să-l facă un bărbat în prezenţa altuia. Apoi se îndreptă spre uşă, ciocăni o dată şi aşteptă ca gardianul să-i deschidă.

— Nu-mi plac ucigaşii, domnule Allon. În special când ucid pentru un guvern. Una dintre condiţiile eliberării tale este să nu mai pui niciodată piciorul în Elveţia. Dacă te mai întorci vreodată aici, voi avea grijă să nu mai pleci.

Uşa se deschise. Peterson dădu să plece, apoi se întoarse spre Gabriel.

— Păcat pentru ce s-a întâmplat cu soţia şi fiul tău la Viena. Cred că e greu să trăieşti cu o amintire ca aceea. Presupun că uneori ţi-ai dori să fi fost în locul lor în maşină. Bună ziua, domnule Allon.

Era după-amiaza târziu când Peterson consideră potrivit să-l elibereze. Sergentul-major Baer îl escortă pe Gabriel din celula de detenţie îndeplinindu-şi în tăcere misiunea, de parcă Gabriel ar fi fost trimis la spânzurătoare, şi nu eliberat. Baer îi predă valiza lui Gabriel, articolele cumpărate pentru restaurare şi un plic gros de culoarea mierii, care conţinea efectele personale. Gabriel zăbovi ceva, făcându-şi inventarul lucrurilor. Baer se uită la ceas, de parcă ar fi avut probleme presante care aşteptau. Îmbrăcămintea din valiza lui Gabriel fusese scoasă, cercetată, apoi înghesuită la întâmplare înapoi. Cineva vărsase un flacon de arcosolvent în valiză. Baer îşi înclină capul – *Scuze, dragul meu, dar lucrurile astea se întâmplă când dai peste ofiţeri de poliţie.*

Afară, în curtea învăluită în ceaţă, se afla o limuzină Mercedes neagră, înconjurată de o jumătate de duzină de ofiţeri în uniformă. La ferestrele clădirilor din jur se aflau poliţişti şi secretarele venite să vadă cum este luat asasinul israelian. Când Gabriel se apropie de maşină, uşa din spate se deschise şi ieşi un nor de fum de ţigară. O privire aruncată spre bancheta din spate aflată în umbră stabili sursa.

Se opri uluit – o mişcare care păru să-l ia prin surprindere pe Baer. Apoi, cam fără tragere de inimă, porni din nou şi urcă pe bancheta din spate. Baer închise portiera şi maşina porni imediat, anvelopele alunecând pe pavajul umed. Shamron nu se uită la el. Shamron privea pe fereastră, cu ochii aţintiţi asupra viitorului câmp de bătaie, cu gândurile la campania următoare.

5

ZÜRICH

Pentru a ajunge la aeroportul Kloten, trebuiau să urce încă o dată pe Zürichberg. Pe măsură ce urcau spre vârf, se micşora numărul vilelor graţioase, şi ei intrară într-o zonă întinsă din albia unui râu, greblată de nişte benzi modulare urâte, de promenadă. Se deplasau încet de-a lungul unui drum murdar, cu două benzi, pe când soarele după-amiezii încerca să-şi facă drum printre nori. O maşină îi urmărea. Bărbatul de pe locul pasagerului putea fi Peterson.

Ari Shamron venise la Zürich în calitate oficială, dar ca îmbrăcăminte şi ca maniere îşi asumase identitatea lui *Herr* Heller, paravanul pe care-l folosea pentru frecventele sale călătorii europene. *Herr* Rudolf Heller, de la Heller Enterprises, Ltd., o firmă de speculaţii internaţionale, cu reprezentanţe la Londra, Paris, Berlin, Berna şi Nassau. Numeroşii săi critici ar fi spus că Heller Enterprises s-a specializat în crimă şi mutilare, şantaj şi trădare. Heller Enterprises era o firmă de Economie Veche, spuneau criticii. Ce-i trebuia Bulevardului Regele Saul ca să se scuture de o lungă iarnă de disperare era un şef al Economiei Noi din lumea Economiei mondiale Noi. Dar *Herr* Heller se agăţa de cheile biroului de director cu celebra sa strânsoare, şi puţini din Israel, printre care şi prim-ministrul, ar fi putut avea curajul să i le smulgă.

Pentru frăţia sa de acoliţi devotaţi, Shamron era o legendă. Cândva, şi Gabriel se aflase printre ei. Dar Shamron era şi un mincinos, un mincinos care nu se căia, un mincinos irecuperabil. Minţea din principiu, minţea pentru că nu ştia să acţioneze altfel, iar pe Gabriel îl minţise în repetate rânduri. O vreme, relaţia lor fusese ca aceea dintre un tată şi un fiu. Dar tatăl devenise un om care trişează, bea sau se culcă cu multe femei şi este forţat să-şi mintă copiii, şi acum Gabriel îl ura aşa cum numai un fiu îşi poate urî tatăl.

— Ce cauţi aici? De ce n-ai trimis pe cineva din baza de la Berna să mă ia?

— Pentru că eşti prea important ca să te încredinţez cuiva din bază. Shamron îşi aprinse una din cumplitele sale ţigarete turceşti şi plesni violent capacul brichetei. În plus, *Herr* Peterson şi amicii săi de la Ministerul de Externe au făcut din sosirea mea aici o condiţie pentru eliberarea ta. Elveţienilor le place să urle la mine când vreunul din agenţii noştri intră în bucluc. Nu sunt sigur de ce. Presupun că le întăreşte complexul de superioritate – îi face să se

simtă mai bine faţă de păcatele lor din trecut.

— Cine este Peterson?

— *Gerhardt* Peterson lucrează în cadrul Diviziei de Analiză şi Protecţie.

— Ce dracu' e asta?

— Noua denumire a serviciului intern de securitate elveţian. Are responsabilitatea problemelor de securitate naţională, a contrainformaţiilor şi a investigării cetăţenilor elveţieni suspectaţi de trădare. Peterson este numărul doi din divizie. Supraveghează toate operaţiunile.

— Cum l-ai convins să-mi dea drumul?

— Am jucat rolul evreului servil. Le-am făcut obişnuitele promisiuni: că nu vom opera pe teritoriu elveţian fără să-i consultăm mai întâi pe *Herr* Peterson şi pe superiorii săi din serviciul elveţian de securitate. Le-am spus şi despre un anume producător de arme elveţian, care le vindea pe sub mână teroriştilor detonatoare de bombe pe piaţa liberă. I-am sugerat să se ocupe singuri de situaţie, înainte ca altcineva să ia problema în mâini.

— Întotdeauna ai un as în mânecă.

— Ştiu din experienţă că niciodată nu eşti destul de pregătit.

— Am crezut că te-ai pensionat.

— Ar fi trebuit s-o fac cu şase luni în urmă, dar prim-ministrul mi-a cerut să mai rămân. Dată fiind situaţia existentă în teritorii, am fost amândoi de acord că nu este momentul pentru o schimbare a conducerii în Regele Saul.

Probabil că Shamron pusese la cale revolta, se gândi Gabriel. Cum altfel să se facă indispensabil? Nu, nici măcar Shamron nu era în stare de aşa ceva.

— Oferta mea este încă valabilă.

— Care ofertă?

— Director-adjunct la operaţiuni.

— Nu, mulţumesc.

Shamron ridică din umeri.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Vreau să aud totul, de la început până la sfârşit.

Gabriel avea atât de puţină încredere în Shamron, încât se gândi să-i prezinte pe scurt afacerea, plecând de la teoria că era mai bine ca Shamron să ştie cât mai puţin. Dar asta le dădea un nou subiect de discuţie, în loc să redeschidă vechile războaie, aşa că Gabriel îi spuse totul, începând cu sosirea sa cu trenul de noapte de la Paris, sfârşind cu arestarea şi anchetarea lui. Shamron privea pe fereastră în timp ce Gabriel vorbea, răsucindu-şi bricheta între degete: în sensul acelor de ceasornic, în sensul invers acelor de ceasornic, în sensul acelor, în sens invers…

— Ai văzut cadavrul?

— Foarte profesionist, împuşcat o dată în ochi. Probabil a murit înainte de a atinge pământul. N-a fost nevoie de *un coup de grâce.*

— Poliţiştii te-au lovit, cumva?

— Nu.

Shamron păru dezamăgit de asta.

Gabriel îi spuse:

— Peterson mi-a spus că s-a renunţat la caz din cauza presiunii făcute de la Berna.

— Poate, dar Peterson nu avea cum să-ţi pună în cârcă afacerea Ali Hamidi. E cam greu să condamni pe cineva pentru o crimă veche de douăzeci şi cinci de ani. Să condamni un profesionist… Ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună că astfel de lucruri nu se fac. Afacerea Hamidi a fost o lovitură de maestru. Fără martori, fără dovezi.

Chipul frumos, ca al unei stele de cinema, al lui Ali Abdel Hamidi îi apăru în minte lui Gabriel. Pe coridoarele din Regele Saul amorezul palestinian fusese cunoscut sub numele de Spadasinul lui Allah. Autor al unor piese care nu fuseseră puse niciodată în scenă, seducător şi manipulator de tinere prostuţe. *Vă deranjează să duceţi acest pachet la o anumită adresă pentru mine*? *Zburaţi la Tel Aviv? Vă deranjează să luaţi un pachet pentru un amic?* Inevitabil, pachetele erau pline cu explozibil, iar iubitele lui erau spulberate împreună cu oricine se întâmpla să se afle prin preajmă. Într-o noapte, la Zürich, Hamidi s-a întâlnit cu o studentă pe nume Trude, într-un bar din districtul Niederdorf. Când fata i-a sugerat să se întoarcă în apartamentul ei, Hamidi a fost de acord. Cinci minute mai târziu, ea îl conducea pe o alee îngustă, unde Gabriel îl aştepta cu un Beretta de calibrul 22. Chiar şi acum, Gabriel putea rememora zgomotul făcut de gloanţele care intrau în corpul lui Hamidi.

— Presupun c-ar trebui să-ţi mulţumesc că m-ai scos.

— Nu este necesară o asemenea manifestare de recunoştinţă. De fapt, mă tem că-ţi datorez scuze.

— Scuze? Pentru ce?

— Pentru că, dacă n-aş fi fost eu, n-ai fi ajuns niciodată la vila lui Augustus Rolfe.

Rami, bodyguardul personal şi omniprezent al lui Shamron, se afla la volanul maşinii. Shamron îi spusese ca la Kloten să se învârtă în cerc. Timp de douăzeci de minute, Gabriel urmări trecând pe lângă fereastra sa aceeaşi paradă de embleme ale unor companii aeriene şi porţi de îmbarcare. De fapt, el vedea altceva: frânturi din fostele sale acţiuni, vechi colegi şi vechi duşmani. Palmele îi erau umede, inima îi bătea repede. *Shamron.* I-o făcuse din nou.

— Rolfe ne-a trimis un mesaj prin ambasada noastră, începu Shamron. Voia să întâlnească pe cineva de la Birou. N-a spus de ce, dar, când un bărbat ca Augustus Rolfe vrea să vorbească, de obicei încercăm să fim înţelegători. A vrut ca întâlnirea să fie aranjată cu discreţie. Am cercetat pregătirea lui Rolfe şi am descoperit că a fost colecţionar de artă. Fireşte, am considerat că tu eşti perfect pentru treaba asta, aşa că am aranjat să fii angajat pentru a restaura unul dintre tablourile sale. Un Rubens, dacă nu mă înşel.

— Era un Rafael.

Shamron făcu o faţă de parcă ar fi vrut să spună că aceste deosebiri nu-l interesau. Arta, muzica, literatura, teatrul, toate acestea îl plictiseau. Era un om din lumea reală.

— Isherwood ştia că e doar un joc?

— Julian? Nu, mă tem că l-am dezamăgit şi pe el.

— De ce ai procedat aşa? De ce nu mi-ai spus adevărul?

— Ai fi făcut-o?

— Nu.

Capul cu chelie se înclină, omul trase din nou prelung din ţigara turcească – *Îmi închei pledoaria.*

— Mă tem că eu şi adevărul suntem două lucruri total diferite. Sunt un om bătrân, Gabriel. Mi-am petrecut toată viaţa spunând minciuni. Pentru mine, minciunile sunt mai comode decât adevărul.

— Lasă-mă să cobor! Nu vreau să te mai ascult!

— Lasă-mă să termin!

— Taci! Nu vreau să te mai aud!

— Ascultă-mă, Gabriel! Shamron lovi cu pumnul în consolă. Augustus Rolfe, bancherul elveţian, voia să ne vorbească, şi pentru asta a fost ucis. Vreau să ştiu ce avea de gând să ne spună Rolfe şi cine l-a omorât pentru asta!

— Găseşte pe altcineva, Ari. Investigarea cazurilor de crimă n-a fost niciodată specialitatea mea. De fapt, mulţumită ţie, am excelat exact în contrariu.

— Te rog, Gabriel, să nu ne certăm din nou.

— Tu şi Peterson păreţi foarte potriviţi. Dacă o faci din nou pe evreul supus, sunt sigur că te va ţine la curent cu progresele înregistrate în investigaţiile sale.

— Augustus Rolfe a fost ucis pentru că cineva ştia că tu vii la Zürich, cineva care nu voia să auzi ce avea de spus Augustus Rolfe. Cineva care ar fi vrut să pară că tu l-ai ucis.

— Dacă asta le-a fost intenţia, au făcut o treabă proastă. Eram în trenul de Paris când a fost ucis Rolfe. Gabriel era mai calm acum. Era furios pe Shamron pentru că-l decepţionase, dar, în acelaşi timp, era şi intrigat. Ce ştii despre Augustus Rolfe?

— Familia Rolfe a tăinuit bani sub Bahnhofstrasse timp de câteva

sute de ani. Este cea mai importantă familie de bancheri din Elveţia.

— Cine l-ar vrea mort?

— O mulţime de bani murdari a trecut prin conturile înregistrate ale băncii Rolfe. Este mai sigur să presupunem că are un număr mare de duşmani.

— Ce altceva?

— Familia suferă de un blestem legendar. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, soţia lui Rolfe s-a sinucis. Şi-a săpat propria groapă în grădina casei, s-a întins în ea şi s-a împuşcat. Câţiva ani mai târziu, unicul fiu al lui Rolfe, Maximilian, a murit într-un accident de ciclism în Alpi.

— A mai rămas în viaţă cineva din familie?

— Fiica lui, sau cel puţin de ea s-a auzit ultima oară. O cheamă Anna.

— Anna Rolfe este fiica lui?

— Aşadar, o cunoşti? Sunt impresionat.

— Este unul dintre cei mai renumiţi muzicieni ai lumii.

— Tot mai vrei să cobori?

Gabriel fusese înzestrat cu două calităţi care-l făceau un mare restaurator de artă: atenţie meticuloasă la detalii şi o dorinţă irepresibilă de a vedea fiecare sarcină, indiferent cât de lumească, dusă la capăt. Nu-şi părăsea niciodată atelierul până când spaţiul de lucru şi articolele cu care lucrase nu erau fără pată, nu se culca niciodată lăsând vasele murdare în chiuvetă. Nu lăsa niciodată o pictură neterminată, chiar dacă era o muncă sub acoperire pentru Shamron. Pentru Gabriel, un tablou pe jumătate restaurat nu mai constituia o operă de artă, ci doar puţin ulei şi pigment mânjite pe o pânză sau pe un panou de lemn. Trupul lui Augustus Rolfe zăcând sub pictura lui Rafael era ca un tablou doar pe jumătate restaurat. Nu va fi terminat până când Gabriel nu va şti cine l-a ucis şi din ce motiv.

— Ce vrei să fac?

— Discută cu ea.

— De ce eu?

— Se pare că are un temperament artistic.

— Din câte am citit, ăsta este un eufemism.

— Tu eşti artist. Vorbeşti limba ei. Poate va avea destulă încredere în tine ca să-ţi spună ce ştie despre afacerile tatălui său. Dacă nu obţii nimic, te poţi întoarce la atelierul tău şi nu te voi mai deranja niciodată.

— Promisiuni, promisiuni.

— Nu e nevoie să mă jigneşti, Gabriel.

— Ultima oară când ai apărut în viaţa mea era să fiu ucis.

— Adevărat, dar cel puţin nu te-ai plictisit.

— Peterson spune că nu mă pot întoarce în Elveţia. Cum să vorbesc cu Anna Rolfe?

— Se pare că refuză să trăiască în Elveţia.

Shamron îi întinse o bucată de hârtie.

— Asta este compania de la Londra care-i organizează concertele. Las-o câteva zile pentru a-şi îngropa tatăl. Aşadar, accepţi misiunea?

— N-o fac pentru tine. Aş vrea să ştiu cine a încercat să pună uciderea lui Rolfe pe seama mea. Cine urmează să fiu când voi discuta cu Anna Rolfe?

— Prefer întotdeauna abordarea subtilă, dar las la discreţia ta. Vezi ce ţi se pare potrivit.

Gabriel îşi strecură adresa în buzunar. Un zâmbet abia schiţat apăru pe chipul lui Shamron. Învăţase cu mult timp în urmă că victoriile profesionale, chiar şi cele mici, trebuie savurate.

Maşina luă curba sub semnul de la British Airways. Gabriel coborî, îşi luă lucrurile din portbagaj, apoi se uită prin fereastră, la Shamron.

Acesta îi spuse:

— N-am discutat onorariul tău.

— Nu-ţi face probleme, va fi substanţial.

— Consideră-te pe statul de plată de acum, dar aminteşte-ţi că, dacă arunci cu banii, nu înseamnă neapărat că-ţi rezolvi problemele.

— O să mă gândesc la această perlă de înţelepciune în timp ce voi zbura la clasa întâi, spre Londra, în noaptea asta.

Shamron făcu o grimasă.

— Ţinem legătura pe canalele şi prin metodele obişnuite. Îţi aminteşti?

— Cum aş putea să uit vreodată?

— A fost o realizare, nu crezi?

— Adică?

— Să găseşti un om la treizeci de minute după ce a părăsit scena crimei. Mă întreb cum a reuşit *Herr* Peterson să facă asta. Trebuie să fie foarte bun.

6

NIDWALDEN, ELVEŢIA

În cadrul Diviziei de Analiză şi Protecţie, Gerhardt Peterson era considerat pe val. Superiorii i se adresau cu grijă. Subordonaţii se ofileau sub privirea lui rece. Colegii îl priveau cu mirare şi cu invidie. Cum ajunsese băiatul unui învăţător din Erstfeld să se ridice pe asemenea culmi? *Uitaţi-vă la el! Niciun fir de păr nelalocul lui! Niciodată nu are cravata desfăcută! Îşi poartă puterea şi succesul la fel ca pe aftershave-ul lui scump.* Peterson n-a făcut niciodată o mişcare care să nu ducă la avansarea în carieră. Viaţa de familie îi este la fel de ordonată ca şi biroul. Aventurile sexuale au fost discrete şi potrivite. Cine nu avea destulă minte încât să nu-i stea în cale descoperea că Gerhardt Peterson e un bărbat cu prieteni puternici. Prieteni la Berna. Prieteni la bănci. Curând, el va fi şeful, toată lumea ştia asta. Apoi va urma o funcţie superioară în Biroul Federal al Poliţiei. Într-o zi, va deţine probabil controlul întregului Departament al Justiţiei şi al Poliţiei.

Peterson avea prieteni în bănci. Şi aceştia chiar îi făceau favoruri. Oligarhia financiară elveţiană fusese ca o mână invizibilă pe spatele lui, împingându-l pe fiecare treaptă a scării sociale a puterii. Dar nu fusese un drum cu sens unic. Peterson le făcea şi el favoruri şi, de aceea, acum se afla la volanul limuzinei sale Mercedes, gonind prin pădurea întunecată a Kernwald-ului.

La poalele muntelui, ajunse la un drum pe care scria PRIVAT. Înaintă pe drum până ajunse la o poartă impozantă, de fier forjat. Peterson cunoştea procedura. Când trase Mercedesul în parcare şi coborî geamul, un paznic apăru dintr-o gheretă minusculă. Avea mersul calm, precis, al unuia cu formaţie militară. Peterson putea să vadă arma ivindu-se de sub jacheta de culoarea cerului.

Peterson scoase capul pe fereastră.

— Sunt *Herr* Köhler.

— Aţi venit pentru conferinţă, *Herr* Köhler?

— De fapt, eu sunt distracţia serii.

— Mergeţi pe drum spre casă. Vă va primi altcineva acolo.

Era o cabană elveţiană tradiţională prin tematică, dar grotească prin masivitate. Ancorată de un perete al muntelui, privea spre valea de dedesubt cu profundă satisfacţie. Peterson sosi ultimul. Ceilalţi erau deja acolo. Veniseră de la Zürich şi Zug, de la Lucerna şi Berna, de la Geneva şi Basel. Aşa cum se obişnuiseră, călătoriseră separat şi ajunseseră la intervale neregulate, ca să nu atragă atenţia.

Erau toţi elveţieni. Străinii nu erau admişi. Străinii erau chiar motivul pentru care exista grupul.

Ca de obicei, întâlnirea urma să aibă loc în livingul generos, cu pereţii de sticlă, de la al doilea nivel al casei. Dacă vreunul din ei s-ar fi deranjat să stea la fereastră, ar fi fost recompensat cu o priveliştе remarcabilă; un covor de lumini umede pe podeaua văii, îmbrăcate de un văl nupţial de zăpadă, unduit de vânt. În schimb, ei se adunaseră în mici grupuri, discutând în linişte, sorbindu-şi cafeaua sau ceaiul. Nu se serveau niciodată băuturi alcoolice în casă. Gazda, *Herr* Gessler, bea doar ceai şi apă minerală şi era vegetarian. Punea longevitatea sa remarcabilă pe seama acestei diete stricte.

În pofida cadrului neceremonios, *Herr* Gessler insista pentru o abordare în stil consiliu a şedinţelor. Invitaţii săi nu şedeau pe sofalele şi fotoliile confortabile, ci la o masă lungă, de şedinţe. Fix la ora şase după-amiază, fiecare se îndreptă spre locul repartizat şi rămase în spatele scaunului.

Un moment mai târziu, uşa se deschise şi apăru un bărbat. Subţire şi fragil, cu ochelarii fumurii, cu părul ca un strat de funigei, se sprijinea de braţul unui tânăr din garda sa. Când îşi ocupă locul din capul mesei, se aşezară şi ceilalţi.

Rămânea un singur scaun liber – o scăpare nefericită. După un moment de tăcere jenantă, bodyguardul îl ridică de spătar şi-l scoase din încăpere.

În camera învecinată, Gerhardt Peterson privea direct în lentila unei camere video, ca un invitat la un talk-show care aşteaptă ca prin intermediul telecomenzii să apară pe un program. Întotdeauna se întâmpla la fel. Ori de câte ori Peterson trebuia să apară în faţa consiliului, i se adresa acestuia electronic, de la distanţă. Nu-l văzuse niciodată pe *Herr* Gessler sau pe vreun alt bărbat din încăpere, cel puţin nu în probleme legate de consiliu. *Herr* Gessler spunea că acest aranjament special era pentru protecţia lor – şi, poate mai important, pentru propria sa protecţie.

— Gerhardt, eşti gata?

Era vocea ascuţită, subţiratică a lui *Herr* Gessler, parcă şi mai subţiată din cauza căştilor.

— Da, sunt.

— Sper că nu te-am făcut să laşi deoparte vreo problemă de stat care nu suferă amânare, Gerhardt.

— Nu, *Herr* Gessler. Doar o întrunire interdepartamentală în privinţa traficului de droguri.

— O risipă inutilă de timp, acest război prostesc al narcoticelor.

Gessler se dovedi pur şi simplu un mizerabil prin această

digresiune neaşteptată. Peterson îşi încrucişă mâinile şi-şi puse timpul la dispoziţia consiliului.

— Personal, n-am înţeles niciodată atracţia faţă de droguri, dar nici nu consider că acestea ar fi dăunătoare. Nu este problema mea ce-şi introduce fiecare în organism. Dacă vor să-şi distrugă viaţa şi sănătatea cu aceste chimicale, de ce mi-ar păsa mie? De ce le-ar păsa guvernelor? De ce ar cheltui acestea resurse strategice pentru a lupta cu o problemă care e la fel de veche ca şi natura umană? De fapt, unii ar putea spune că Adam a fost primul consumator de astfel de substanţe. Dumnezeu i-a interzis fructul tânărului Adam, dar acesta l-a consumat de cum a pus mâna pe el.

— Aveţi un punct de vedere interesant, *Herr* Gessler.

— Detractorii noştri spun că afacerile cu droguri au fost benefice Elveţiei. Mă tem că va trebui să fiu de acord. Sunt sigur că propria mea bancă are conturi ale aşa numiţilor magnaţi ai drogurilor. Dar de ce m-ar deranja? Ştiu cel puţin că, dacă sunt depozitaţi în Elveţia, sunt folosiţi bine. Sunt împrumutaţi întreprinderilor cunoscute care produc bunuri şi servicii şi angajează milioane de oameni.

— Aşadar, se pot duce să cumpere mai multe droguri?

— Dacă asta vor. Vezi, viaţa pe pământ se desfăşoară într-un ciclu continuu. Natura păstrează armonia. Tot aşa şi sistemul financiar global. Dar tot aşa cum natura îşi poate pierde echilibrul datorită unei cauze aparent minore, la fel şi afacerile. Imaginaţi-vă consecinţele catastrofale, dacă profitul din lumea drogurilor n-ar fi recirculat în economia mondială. Bancherii Elveţiei au făcut omenirii un serviciu extrem de valoros.

Gessler îşi sorbi ceaiul. Peterson nu vedea asta, dar putea auzi zgomotul făcut în microfonul supersensibil folosit pentru a amplifica vocea slabă a bătrânului.

— Dar m-am abătut deja de la subiect, zise Gessler şi ceaşca de ceai zdrăngăni când o aşeză din nou pe farfurioară. Să revenim la afacerile noastre. Se pare că a apărut încă o complicaţie în problema Rolfe.

— Ţi se pare că ar fi genul de om care să lase să-i scape afacerea din mână? întrebă Gessler când Peterson termină informarea.

— Nu, *Herr* Gessler.

— Şi atunci, ce sugerezi?

— Să curăţăm locul cât mai repede şi mai bine, să ne asigurăm că nu mai are ce să găsească.

Gessler oftă.

— Acest organism n-a avut niciodată scopul de a se angaja în violenţe – ci doar de a combate violenţa care s-a exercitat asupra

noastră.

— În război sunt şi pierderi.

— Ţinerea sub observaţie şi intimidarea sunt un lucru, iar omorul e cu totul altceva. Este primejdios să folosim pe cineva care nu poate fi legat în vreun fel de consiliu. Desigur, în munca ta ai dat peste oameni ca acesta.

— Da.

Bătrânul oftă.

Gerhardt Peterson îşi smulse căştile şi porni înapoi spre Zürich.

7

CORSICA

O glumă veche despre Corsica spunea că drumurile ei, cunoscute ca fiind nesigure, au fost proiectate în comun de Machiavelli şi de Marchizul de Sade. Cu toate acestea, pe englez nu-l deranja să meargă acolo. Ba chiar cutreiera insula cu un anume abandon de sine fatalist care-i adusese reputaţia de a fi cumva ţicnit. În acest moment, rula pe o autostradă bătută de vânturi, în partea vestică a insulei, printr-o ceaţă marină densă. După opt kilometri, o luă spre interior. În timp ce urca dealurile, ceaţa lăsă locul unui cer albastru, clar, de după-amiază. Lumina soarelui de toamnă sublinia nuanţele contrastante de verde ale măslinilor şi ale pinilor Laricio. La umbra copacilor se aflau tufişuri dense de grozamă, măceş şi trandafiri căţărători – acea legendară pădure tânără cunoscută ca *macchia,* care îi ascunsese timp de secole pe bandiţi şi ucigaşi. Englezul coborî geamul maşinii. Mirosul călduţ de rozmarin îl lovi în faţă.

Înaintea lui se afla un oraş căţărat pe deal – un ciorchine de case de culoarea nisipului, cu acoperişuri de ţiglă, adunate în jurul unui turn de clopotniţă, jumătate în umbră, jumătate în lumina strălucitoare a soarelui. În fundal, se vedeau munţii cu gheaţă albăstruie pe cele mai înalte culmi. Cu zece ani în urmă, când s-a stabilit aici prima oară, copiii îl arătau cu degetul arătător şi cu cel mic, acesta fiind felul corsican de a se feri de deochiul unui străin. Acum îi zâmbeau şi-i făceau cu mâna când gonea prin oraş îndreptându-se, prin fundătura văii, spre vila sa.

Pe drum trecu pe lângă un *paesanu,* care lucra un petic mic de teren cultivat cu legume. Omul se uită la englez, ochii lui cercetându-l pe sub borul pălăriei, şi-i arătă că-l recunoscuse, prîntr-un semn aproape imperceptibil cu primele două degete. Bătrânul *paesanu* era unul dintre membrii clanului adoptat de englez. Mai apoi, pe drum, un puşti pe nume Giancomo ieşi în calea lui, făcându-i semn cu braţele să oprească.

— Bine ai venit acasă. Ai călătorit bine?

— Foarte bine.

— Ce mi-ai adus?

— Depinde.

— De ce depinde?

— Dacă ai avut grijă de vila mea cât am fost plecat.

— Sigur c-am avut, doar ţi-am promis.

— A venit careva?

— Nu, n-am văzut pe nimeni.

— Eşti sigur?

Băiatul încuviinţă. Englezul scoase din valiză un ghiozdan frumos, lucrat manual, din piele spaniolă, şi i-l întinse.

— Pentru cărţi, ca să nu le mai pierzi când vii de la şcoală.

Băiatul duse ghiozdanul la nas şi mirosi pielea nouă. Apoi îl întrebă:

— Ai şi nişte ţigări?

— Să nu-i spui maică-tii!

— Cum să-i spun?

Bărbaţii aveau impresia că sunt conducători în Corsica, dar puterea se afla cu adevărat în mâinile mamelor. Englezul îi întinse băiatului un pachet pe jumătate gol.

Puştiul îşi strecură ţigările în ghiozdan.

— Încă ceva.

— Ce mai e?

— *Don* Orsati vrea să-ţi vorbească.

— Când l-ai văzut?

— Azi-dimineaţă.

— Unde?

— La cafeneaua din sat.

— Şi acum unde e?

— La cafeneaua din sat.

Orsati ăsta o duce greu, se gândi englezul.

— Invită-l pe *don* la vila mea, pe la prânz. Dar spune-i că, dacă se aşteaptă să mănânce, să aducă şi ceva de-ale gurii.

Băiatul zâmbi şi dispăru, cu ghiozdanul de piele fluturându-i la spate ca un drapel. Englezul băgă motorul în viteză şi-şi continuă drumul în sus. La vreo doi kilometri de vilă apăsă brusc pe frâne şi jeepul derapă, oprindu-se într-un nor de praf roşiatic.

În mijlocul drumului îngust se afla un ţap mare, cu pete gălbui şi barba roşie. Ca şi englezul, era însemnat din lupte mai vechi. Ţapul îl detesta pe englez şi-i bloca drumul spre vilă ori de câte ori avea chef. Englezul visase de multe ori să pună capăt conflictului, o dată pentru totdeauna, cu pistolul Glock pe care-l avea în suportul pentru mănuşi. Dar bestia era a lui *don* Casabianca şi, dacă-i făcea vreun rău, risca un conflict cu acesta.

Englezul claxonă. Ţapul lui *don* Casabianca îşi dădu capul pe spate şi-l privi sfidător. Englezul avea două alternative, ambele neplăcute. Fie să aştepte să plece, fie să încerce să-l urnească de acolo.

Se uită lung peste umăr, să se asigure că nu-l vede nimeni. Apoi deschise portiera şi atacă ţapul dând din mâini şi urlând ca un nebun, până când animalul cedă şi se năpusti în tufişurile de *macchia.* Un loc potrivit pentru el se gândi englezul, *macchia,* locul

unde se ascund hoţii şi bandiţii.

Urcă înapoi în jeep şi porni pe drumul spre vilă, gândindu-se la situaţia ruşinoasă prin care tocmai trecuse. Un asasin de talia lui nu putea intra în propria sa casă fără a fi mai întâi umilit de ţapul nenorocit al lui *don* Casabianca!

Niciodată nu fusese nevoie de prea mult ca să se aprindă scânteia unui conflict în Corsica. O insultă. O acuzaţie de înşelăciune în piaţă. Ruperea unei logodne. Sarcina unei femei nemăritate. Cândva, în satul englezului existase un conflict vechi de patruzeci de ani pentru cheia bisericii. După scânteia iniţială, începuse agitaţia. Fusese omorât un bou. Proprietarul boului s-a răzbunat, ucigând un catâr sau o turmă de oi. Fusese tăiat un măslin foarte preţuit. Un gard dărâmat. O casă arsă. Apoi au început crimele. Şi au continuat, uneori timp de o generaţie sau chiar mai multe, până când părţile îndurerate fie şi-au rezolvat diferendele, fie au renunţat la luptă, fiind epuizate.

În Corsica, cei mai mulţi bărbaţi erau dornici să comită ei înşişi crimele. Dar întotdeauna se găseau unii care aveau nevoie de altcineva să omoare pentru ei; persoane sus-puse, pedante, care evitau să-şi murdărească mâinile cu sânge sau care nu voiau să rişte exilul sau arestarea; femei care nu puteau ucide singure şi nici nu aveau rude de sex masculin, care să ucidă pentru ele. Oamenii ca aceştia se bazau pe asasinii profesionişti: *taddunaghiu.* De obicei, apelau la clanul Orsati.

Cei din clanul Orsati aveau pământ bun, cu mulţi măslini, iar uleiul lor era considerat cel mai dulce din toată Corsica. Dar ei nu se rezumau la a produce ulei rafinat de măsline. Nimeni nu ştia câţi corsicani au murit de mâna asasinilor Orsati de-a lungul vremii – chiar şi ei le uitaseră numărul –, dar în folclorul local se vorbea de numere de ordinul miilor. Ar fi putut să fie mult mai mulţi, dacă n-ar fi existat sistemul riguros de verificare al clanului. Odinioară, clanul Orsati acţiona după un cod strict. Refuzau să execute o crimă, dacă nu erau convinşi că cei veniţi în faţa lor fuseseră cu adevărat nedreptăţiţi şi că se cerea răzbunarea sângelui.

Anton Orsati preluase cârma afacerilor familiei în vremuri tulburi. Autorităţile franceze reuşiseră să stingă disputele şi *vendetta,* dar nu şi în cele mai izolate colţuri ale insulei. Doar puţini corsicani mai solicitau acum serviciile unui *taddunaghiu.* Dar Anton Orsati era un om de afaceri foarte abil. Ştia că poate fie să-şi strângă cortul şi să devină un simplu producător de ulei de măsline excelent, fie să-şi extindă baza de operaţiuni şi să caute oportunităţi în altă parte. Se decise pentru a doua variantă şi începu afacerile dincolo de mare. Iar acum, banda sa de asasini era considerată cea mai profesionistă şi mai de nădejde din Europa. Au cutreierat

continentul, ucigând pentru oameni bogaţi, făcând escrocherii cu asigurări şi uneori omorând chiar pentru guverne. Majoritatea bărbaţilor pe care i-au ucis au meritat să moară, dar competiţia şi exigenţele perioadei moderne l-au făcut pe Antonio Orsati să încalce codul strămoşilor săi. Fiecare ofertă care ajungea la el era acceptată, indiferent cât era de neplăcută, atâta vreme cât nu primejduia fără rost viaţa vreunuia dintre asasinii lui.

Lui Orsati i s-a părut întotdeauna amuzant că angajatul său cel mai bun nu era un corsican, ci un englez din Highgate, din nordul Londrei. Numai Orsati ştia adevărul despre el. Că servise în Serviciile Speciale Aeriene. Că ucisese oameni în Irlanda de Nord şi în Irak. Că foştii săi şefi îl credeau mort. Odată, englezul i-a arătat lui Orsati un fragment dîntr-un ziar londonez. Propriul ferpar. Un lucru foarte folositor în domeniul său, se gândise Orsati. Oamenii nu prea mai caută un mort.

Poate că era englez prin naştere, dar Orsati considera că avea sufletul rătăcitor al unui corsican. Vorbea dialectul la fel de bine ca orice localnic, nu avea încredere în intruşi şi dispreţuia orice autoritate. Noaptea stătea în piaţa satului cu bătrânii, uitându-se urât la băieţii cu skateboarduri şi bombănind că tinerii nu mai au respect pentru vechile obiceiuri. Era un om de onoare, uneori de prea multă onoare ca să fie pe gustul lui Orsati. Cu toate acestea, era un asasin straşnic, cel mai rafinat pe care-l cunoscuse Orsati. Fusese instruit de cei mai eficienţi ucigaşi de pe planetă şi Orsati învăţase multe de la el. El era omul perfect pentru unele misiuni pe continent; iată de ce Anton Orsati veni la vila englezului în acea după-amiază, cu braţele pline de alimente.

Orsati era descendentul unei familii importante, dar se îmbrăca şi mânca într-un fel care nu se deosebea prea mult de cel al unor *paesanu,* care-şi lucrau tarlalele pe drumul spre şoseaua din vale. Purta o cămaşă albită, descheiată până la mijlocul pieptului, şi sandale de piele prăfuite. Prânzul pe care-l adusese cu el consta dintr-o bucată de pâine neagră, o carafă de ulei de măsline, o bucată de şuncă aromată, corsicană, şi una zdravănă de brânză. Englezul oferi vinul. După-amiaza era caldă, aşa că mâncară pe terasa care dădea spre acea vale *cul de sac,* în umbra întunecată a unei perechi de pini corsicani înalţi.

Orsati îi întinse englezului un cec cu antetul Orsati Olive Oil. Toţi asasinii lui Orsati erau angajaţi ai companiei cu acte în regulă. Englezul era vice-preşedinte de marketing, orice o fi însemnat asta.

— Partea ta din retribuţia pentru misiunea din Spania.

Orsati înmuie o bucată de pâine în ulei şi şi-o vârî în gură:

— Vreo problemă?

— Fata lucra pentru serviciul spaniol de securitate.

— Care fată?

— Cea cu care se vedea Navarra.

— La naiba! Ce-ai făcut?

— Mi-a văzut faţa.

Orsati digeră noutăţile aduse de englez, în timp ce tăia o felie de şuncă, pe care i-o puse acestuia pe farfurie. Nici unuia nu-i plăceau victimele colaterale. Dăunau afacerii.

— Cum te simţi?

— Obosit.

— Tot nu reuşeşti să dormi bine?

— Nu, atâta timp cât sunt într-o ţară străină ca să omor un om.

— Şi aici?

— Mai bine.

— Ar trebui să încerci să te odihneşti în noaptea asta în loc să pierzi vremea cu bătrânii în sat.

— De ce?

— Am altă misiune pentru tine.

— Abia am terminat una. Dă-i-o altuia.

— E prea delicată.

— Ai un dosar?

Orsati termină de mâncat şi făcu alene câteva ture de piscină, în timp ce englezul citi. Când termină, îşi ridică privirea.

— Ce-a făcut omul ăsta ca să merite să moară?

— Se pare c-a furat ceva de valoare.

Englezul închise dosarul. Nu avea remuşcări să ucidă pe cineva care fura ca să trăiască. În opinia lui, hoţul era cea mai josnică fiinţă de pe pământ.

— Şi de ce ar trebui s-o fac eu?

— Pentru că partea contractantă vrea ca ţinta să moară şi afacerea să-i fie distrusă. Cei care te-au instruit la Hereford te-au învăţat să foloseşti explozibili. Oamenii mei sunt obişnuiţi cu armele mai convenţionale.

— De unde să iau o bombă?

Orsati ieşi din piscină şi-şi şterse părul argintiu şi des cu mişcări puternice.

— Îl ştii pe Pascal Debré?

Din nefericire, englezul îl ştia pe Pascal Debré. Era un incendiator care lucra pentru o asociaţie criminală cu baza la Marsilia. Cu Debré trebuia să se poarte cu grijă.

— Debré te aşteaptă. O să-ţi dea tot ce-ţi trebuie pentru treaba asta.

— Când plec?

8

COSTA DE PRATA, PORTUGALIA

După toate aparenţele, femeia care se stabilise la vechea mănăstire renovată de pe colina abruptă care domina marea jurase să trăiască viaţa retrasă a unui ascet. Mult timp, nimeni din sat nu-i ştiuse nici numele. *Senhora* Rosa, colportoarea de bârfe, controloare la piaţă, decise că femeia fusese batjocorită în trecut şi împărtăşi această teorie îndoielnică fiecărui om care avu nenorocul să treacă prin faţa registrului ei. Tot Rosa o boteză pe femeie „Doamna Noastră de pe Deal“. Porecla se lipi de ea, rămânându-i chiar şi după ce i s-a aflat adevăratul nume.

Venea în fiecare dimineaţă în sat să-şi facă cumpărăturile, coborând dealul pe scuterul ei roşu-aprins, cu o coadă blondă fluturându-i în urmă ca un steag. Pe vreme ploioasă, purta un hanorac cu glugă de culoarea ciupercii. Se făcuseră multe speculaţii pe seama ţării ei de origine. Portugheza ei destul de limitată avea şi un accent greoi. Carlos, omul care îngrijea vila şi mica vie, se gândi că avea accent nemţesc şi sufletul întunecat al unei evreice din Viena. María, femeia pioasă care-i făcea curat, decise că era olandeză. José, de la piaţa de peşte, o credea daneză. Dar Manuel, proprietarul cafenelei din piaţa satului şi primarul neoficial al localităţii, rezolvă problema, aşa cum făcea întotdeauna.

— Doamna noastră nu este nici nemţoaică, nici austriacă, nici olandeză sau daneză. Apoi şi-a frecat primele două degete de cel mare, simbolul internaţional al banilor: Doamna Noastră de pe Deal este elveţiancă.

Zilele ei se scurgeau într-un ritm previzibil. După vizita de dimineaţă în sat, era văzută făcând ture în piscina albastru-închis, cu părul acoperit de o cască neagră din cauciuc. Apoi se plimba de obicei printre aflorimentele inegale de granit de pe creasta dealului sau pe drumul prăfuit care ducea la ruinele maure. Începând cu după-amiaza târziu cânta la vioară, şi o făcea foarte bine, în opinia celor care o auziseră, într-o încăpere goală de la etajul al doilea al vilei. Odată, María a aruncat o privire în interior şi a găsit-o pe Doamna Noastră într-o stare febrilă, corpul ei balansându-se şi aplecându-se cu părul umed şi ochii închişi.

— Doamna Noastră cântă de parcă ar fi posedată de demoni, i-a spus María lui Carlos. Şi nu are partituri. Cântă din memorie.

Doar o dată, în timpul festivalului închinat lui San Antonio, femeia a luat parte la viaţa socială a satului. La scurt timp după lăsarea întunericului, când bărbaţii au aprins grătarele cu cărbuni şi

au destupat vinul, a coborât dealul într-o rochie albă, fără mâneci, şi în sandale. Pentru prima oară nu era singură. Erau paisprezece cu toţii; o cântăreaţă italiancă de operă, un model francez, un actor britanic de film, un pictor german, cu neveste, prietene, amante şi iubite. Cântăreaţa de operă şi actorul de film au făcut o întrecere, să vadă cine consumă cele mai multe sardine prăjite, elementul tradiţional al festivalului. Cântăreaţa de operă a scăpat cu uşurinţă de actor, care apoi a încercat să se consoleze destul de stângaci cu modelul. Soţia actorului îl pălmui prosteşte în mijlocul pieţei. Sătenii portughezi, care nu văzuseră niciodată o femeie pălmuind un bărbat, au aplaudat cu însufleţire şi dansul s-a reluat. După aceea, toţi au fost de acord că gaşca de ţigani de la vila de pe deal le-a oferit festivalul cel mai plăcut din câte îşi aminteau.

Numai Doamna Noastră nu părea să se bucure de el. Lui Carlos, ea i se părea o insulă de melancolie în mijlocul unei mări de depravare sălbatică. Abia se atingea de mâncare; bău vinul de parcă i se cerea s-o facă. Atunci când frumosul pictor german se aşeză lângă ea şi o copleşi cu atenţiile sale, Doamna Noastră a fost politicoasă, dar vizibil indiferentă. În final, pictorul a renunţat şi s-a dus în căutarea altei prăzi.

Pe la miezul nopţii, când festivalul a atins apogeul, Doamna Noastră s-a strecurat de la petrecere şi a luat-o singură pe cărăruie, spre vila de pe deal. Douăzeci de minute mai târziu, Carlos a văzut o lumină revenind scurt la viaţă în încăperea de la etajul al doilea. Era camera unde Doamna Noastră cânta la vioară.

Pentru că nu prea aveau nimic de făcut vara aceea, sătenii s-au hotărât în cele din urmă să afle numele şi ocupaţia acelei femei misterioase de pe deal. Carlos şi María, cei doi care-i erau mai apropiaţi, au fost interogaţi cu atenţie, dar n-au putut să fie de prea mult ajutor. O dată pe lună primeau prin poştă un cec, de la o companie din Londra care se numea European Artistic Management. Din cauza barierei lingvistice şi de clasă, comunicarea lor cu femeia era limitată la cele mai simple formule de salut. Au putut să dea o singură informaţie hotărâtoare: Doamna Noastră dispărea adesea în mod inexplicabil. Rosa, de la piaţă, citise mult despre asta. Ea decise că Doamna Noastră era spioană şi că European Artistic Management nu era decât un paravan. Cum s-ar putea explica altfel firea ei secretoasă? Dispariţiile ei neaşteptate şi întoarcerile şi mai neaşteptate? Dar, încă o dată, Manuel rezolvă problema. Într-o seară, în timp ce dezbaterea se desfăşura în cafeneaua lui, el întinse mâna sub bar şi scoase de acolo un compact disc cu sonate de Brahms, interpretate la vioară.

— O cheamă Anna Rolfe, a spus Manuel triumfător. Doamna

Noastră de pe Deal este celebră.

Era şi predispusă la accidente. Într-o după-amiază, a pierdut controlul scuterului şi Carlos a găsit-o pe marginea drumului cu două coaste rupte. O lună mai târziu, a alunecat pe marginea piscinei şi şi-a spart capul. La numai două săptămâni după asta, s-a dezechilibrat în capul scării şi s-a rostogolit până la poalele acesteia, aterizând pe fărașul Mariei.

Carlos conchise că, dîntr-un motiv anume, Doamnei Noastre îi lipsea capacitatea de a-şi purta de grijă. Nu era o femeie nechibzuită, ci doar neatentă, şi părea că nu învaţă nimic din greşelile anterioare.

— Ar fi o notă proastă pentru sat dacă i s-ar întâmpla ceva rău unei femei atât de celebre, a conchis Manuel cu gravitate. Trebuie protejată de ea însăşi.

Şi astfel, cu atenţie, Carlos a început s-o ţină sub observaţie. Dimineaţa, când înota în piscină, el îşi făcea de lucru prin apropiere, ca să-i poată urmări mişcările. Verifica regulat motorul scuterului ei pentru a se asigura că funcţionează bine. În cătunele mici aflate pe drumul spre creastă a creat o adevărată reţea de supraveghetori, aşa că, oricând Doamna Noastră pleca după-amiaza în drumeţii, era supravegheată permanent.

Strădania lui a fost răsplătită. Carlos a descoperit că Doamna Noastră se plimba pe creastă în după-amiaza în care a început să sufle dinspre mare un vânt puternic. A găsit-o printre stânci, cu mâna prinsă sub un bolovan imens şi a transportat-o inconştientă jos, în sat. Dacă n-ar fi fost Carlos, au spus doctorii de la Lisabona, Anna Rolfe şi-ar fi pierdut cu siguranţă renumita ei mână stângă.

Refacerea ei a fost îndelungată şi dureroasă pentru toţi. Câteva săptămâni, braţul stâng i-a fost imobilizat de un mulaj greu din fibră de sticlă. Şi, întrucât nu mai putea să meargă pe scuterul ei cu motor, Carlos a fost forţat să facă pe şoferul. În fiecare dimineaţă, urcau în Land Roverul ei alb şi coborau dealul spre sat. Doamna Noastră tăcea în timpul acestor drumuri şi privea pe fereastră ţinându-şi mâna bandajată în poală. Odată, Carlos a încercat s-o înveselească punându-i Mozart. Ea a scos discul şi l-a aruncat în copacii pe lângă care treceau. Carlos n-a mai făcut vreodată greşeala de a încerca să-i pună muzică.

Bandajele s-au redus tot mai mult, până când, în final, n-a mai avut nevoie de niciunul. Umflătura aceea mare s-a retras şi forma mâinii a revenit la normal. Numai cicatricele au rămas. Doamna Noastră făcea tot posibilul să le ascundă. Purta bluze cu mâneci lungi şi manşete de dantelă. Când umbla prin sat să-şi cumpere cele necesare, îşi ascundea mâna sub braţul drept.

A devenit şi mai posacă, atunci când a încercat din nou să cânte la vioară. În fiecare după-amiază, timp de cinci zile consecutiv, urca în încăperea unde repeta, la etajul al doilea al vilei. În fiecare zi încerca ceva elementar, o gamă minoră peste două octave, un arpegiu, dar chiar şi acela era prea mult pentru mâna ei deteriorată. Nu trecu mult şi se auzi un ţipăt de frustrare, urmat de strigăte în germană. În ziua a cincea, Carlos urmări din vinărie cum Doamna Noastră ridică vioara ei nepreţuită, Guarneri, deasupra capului şi se pregăteşte s-o izbească de podea. Dar, în loc s-o facă, o coborî la piept şi o strânse, plângând. În seara aceea, la cafenea, Carlos i-a spus lui Manuel despre scena la care a asistat. Manuel a întins mâna spre telefon şi i-a cerut operatoarei numărul companiei European Artistic Management din Londra.

Patruzeci şi opt de ore mai târziu, sosi o mică delegaţie. Era alcătuită dintr-o englezoaică numită Fiona, un american pe nume Gregory şi un neamţ sever, *Herr* Lang. În fiecare dimineaţă, Gregory o determina cu severitate pe Doamna Noastră să exerseze câteva ore, pentru a-şi recăpăta forţa şi mobilitatea mâinii. După-amiaza, *Herr* Lang stătea cu ea în sala în care exersa, învăţând-o din nou să cânte la vioară. Încet, îi reveni abilitatea, deşi chiar şi Carlos, cel care se ocupa de vie, putea spune că nu mai era acelaşi muzician de dinainte de accident.

Prin octombrie, delegaţia plecă şi Doamna Noastră rămase singură din nou. Zilele ei reveniră la acelaşi ritm dinainte de accident, cu toate că acum era mai atentă când urca pe scuterul ei roşu şi nu mai punea piciorul pe coastă fără să asculte întâi prognoza.

Apoi, de Ziua Morţilor, dispăru din nou. Carlos observă că atunci când urcase în Range Rover, îndreptându-se spre Lisabona, avea doar o servietă neagră de piele, dar nu-şi luase vioara. În ziua următoare, se duse la cafenea şi-i spuse lui Manuel ce văzuse. Manuel îi arătă un articol din *International Herald Tribune.* Cel care îngrijea via nu ştia engleză, aşa că Manuel îi traduse.

— Moartea tatălui este ceva teribil… spuse Carlos. Dar crima este mult mai rău…

— Într-adevăr, zise Manuel, împăturind ziarul. Dar ar trebui să auzi ce s-a întâmplat cu mama acestei biete femei.

Carlos lucra, pregătind via pentru apropierea iernii, când s-a întors Doamna Noastră de la Zürich. S-a oprit puţin pe şosea să-şi desfacă părul, să-l lase liber în bătaia vântului mării, apoi a dispărut în vilă. Un moment mai târziu, Carlos a văzut-o trecând rapid prin dreptul ferestrei din camera de studiu. Fără lumină. Doamna Noastră exersa întotdeauna pe întuneric.

Când începu să cânte, Carlos lăsă capul în jos şi se apucă din nou de treabă, foarfecele sale de tăiat ţăcănind sacadat în ritmul în care valurile loveau plaja de mai jos. Era o bucată pe care o interpretase adesea, o sonată mistică, obsedantă, care se presupune că fusese inspirată chiar de diavol, dar pe care, de la acel accident, evitase s-o cânte. Se pregătise pentru inevitabila explozie, dar după cinci minute foarfecele lui tăcură şi-şi ridică privirea spre dealurile în terasă dinspre vilă. Atât de frumos cânta în seara asta, încât i se păru că se află doi violonişti în vilă, nu unul.

Se lăsă răcoarea şi o negură delicată, transparentă, ce venea dinspre mare se insinuă pe panta dealului. Carlos dădu foc la grămada de gunoi şi se aşeză lângă flacără. Ea se apropia de o secţiune mai dificilă, o fugă înşelătoare de note descendente – un pasaj *diavolesc,* se gândi el cu un zâmbet. Încă o dată, îşi adună puterile, dar în seara asta doar muzica explodă, o gamă descendentă, arzătoare care se termină într-o reluare liniştită a primelor mişcări.

Făcu pauză câteva secunde, apoi începu a doua mişcare. Carlos se întoarse şi se uită din nou spre povârnişul dealului. Vila era scăldată în lumina incendiară a apusului. María, menajera, era afară pe terasă, mătura. Carlos îşi scoase pălăria şi o agită, aşteptând să fie văzut – strigătele sau zgomotele de orice natură erau interzise când Doamna Noastră exersa. După un moment, María ridică capul şi mătura ei se opri la jumătate. Carlos îşi întinse mâinile. *Ce crezi,* María? *O să fie bine de data asta?* Menajera îşi împreună palmele, ridicându-şi chipul spre cer.

Adevărat, se gândi Carlos, urmărind vălătucii de fum dansând în vântul serii. *Îţi mulţumesc, Doamne, în seara asta lucrurile merg bine. Vremea este bună, viile sunt pregătite pentru iarnă, iar Doamna Noastră de pe Deal cântă din nou sonata.*

Patru ore mai târziu, Anna Rolfe lăsă jos vioara, aşezând-o în suport. Imediat fu cuprinsă de amestecul acela unic de epuizare şi neastâmpăr pe care îl simţea la sfârşitul fiecărei şedinţe de studiu. Se duse în dormitor şi se întinse pe patul rece cu braţele în lateral, ascultându-şi propria respiraţie şi vântul de noapte, care răvăşea streşinile. Mai simţea şi altceva pe lângă epuizare şi nelinişte; ceva ce nu mai simţise de mult timp. Presupuse că era satisfacţie. Sonata Tartini fusese întotdeauna piesa ei de rezistenţă, dar, de la accident, trecerile acelea blestemate peste coarde şi solicitantele opriri duble fuseseră prea mult pentru mâna ei.

În seara asta, pentru prima oară de când îşi revenise, cântase excepţional de bine. Considera că întotdeauna starea sufletească se reflectă în felul de a cânta. Mânia, tristeţea, neliniştea, toate aceste

emoţii răzbăteau la suprafaţă când atingea arcuşul de strunele unei viori. Se întrebă de ce emoţiile descătuşate de moartea tatălui o lăsau să cânte din nou sonata lui Tartini.

Brusc, simţi nevoia să facă ceva. Se ridică, îşi scoase tricoul jilav şi îmbrăcă o jachetă de bumbac. Câteva minute rătăci fără ţintă prin încăperile vilei, aici aprinzând o lampă, colo închizând un oblon. Simţea reci sub picioare podelele netede, de culoarea teracotei. Cât iubea acest loc cu pereţii zugrăviţi în alb şi mobila acoperită cu huse din pânză de vele. Era atât de diferită de casa din Zürichberg, unde crescuse. Încăperile erau largi, deschise, spre deosebire de celelalte, prea mici şi întunecoase, mobilierul era simplu, fără pretenţii. Aceasta era o casă onestă, fără secrete. Era casa ei.

La bucătărie, îşi turnă un pahar mare cu vin roşu. Era de la un viticultor local; chiar şi o parte din strugurii ei fuseseră folosiţi la amestec. După un moment, vinul îi astâmpără starea de nelinişte. Era un mic secret parşiv al lumii muzicii clasice: băutul. Lucrase cu orchestre care se întorceau de la prânz atât de îmbibate de alcool, încât era de mirare că mai puteau cânta. Se uită în frigider. Nu prea mâncase la Zürich şi îi era foame. Sote de ciuperci şi roşii în ulei de măsline cu mirodenii locale proaspete, apoi bătu trei ouă, la care adăugă nişte brânză rasă. După coşmarul de la Zürich, această simplă activitate domestică îi produse o plăcere neobişnuită. Când omleta a fost gata, se aşeză pe un scaun înalt de la tejgheaua din bucătărie şi-o mâncă, bând şi ultima picătură de vin.

Atunci observă cum clipeşte uşor becul robotului. Avea patru mesaje. Cu mult timp în urmă, închisese soneriile de la telefoane, ca să evite deranjul când exersează. Vârî în gură o bucată de omletă şi apăsă pe butonul de redare al aparatului.

Primul mesaj era de la avocatul tatălui ei, din Zürich. Se pare că mai avea nişte acte pe care ea trebuia să le semneze. „Ar fi mai convenabil să ţi le trimit peste noapte, într-un pachet, la vilă?“

Da, ar fi, se gândi ea. Îl va suna dimineaţă.

Al doilea mesaj era de la Marco. Cu mult timp în urmă, fuseseră logodiţi, aproape să se căsătorească. Ca şi Anna, Marco era un solist talentat, dar puţin cunoscut în afara Italiei. N-a putut să treacă niciodată peste faptul că Anna era o stea, iar el nu, şi pentru asta o pedepsise, culcându-se cu jumătate dintre femeile din Roma. După Marco, ea jurase să nu se mai îndrăgostească vreodată de un muzician.

„Am citit despre tatăl tău în ziare, Anna dragă. Îmi pare rău, iubita mea. Ce pot să fac? Ai nevoie de ceva? Vin cu primul avion.“

Nu, nu vei veni, se gândi ea. O să-l sune pe Marco dimineaţă, după ce va fi terminat cu avocatul. Cu puţin noroc, îi va lăsa un

mesaj şi va fi scutită de umilinţa de a-i auzi vocea în realitate.

Al treilea era de la Fiona Richardson. Fiona era singura persoană din lume în care Anna avea încredere totală. De fiecare dată când căzuse, Fiona fusese acolo, gata s-o ridice din nou în picioare. „Ai ajuns acasă, Anna? Cum a fost înmormântarea? Îngrozitoare, sunt sigură. Aşa este întotdeauna. M-am gândit la Veneţia. Poate ar fi mai bine s-o amânăm. Zaccaria va înţelege, la fel şi fanii tăi. Nimeni nu poate susţine un spectacol atât de repede după aşa ceva. Ai nevoie de timp să-l jeleşti – chiar dacă l-ai dispreţuit pe bătrânul ăla nemernic. Sună-mă."

Nu-şi va amâna recitalul din Veneţia. Era surprinsă chiar de faptul că Fiona sugerase asta. Îşi anulase deja două apariţii în public. Apăruseră comentarii în presă şi printre şefii de orchestră sau agenţii de concerte. Dacă-l amâna şi pe al treilea, daunele ar fi fost ireparabile. O va suna de dimineaţă pe Fiona şi-i va spune că se duce la Veneţia peste două săptămâni.

Ultimul mesaj. Din nou Fiona.

„Încă ceva, Anna. Acum două zile, a trecut pe la birou un domn foarte drăguţ, de la ambasada Israelului. Spunea că vrea să ia legătura cu tine. Are informaţii privind moartea tatălui tău. Părea absolut inofensiv. Poate vrei să auzi ce are să-ţi spună. A lăsat un număr de telefon. Ai un creion?" Fiona dictă numărul.

Carlos aranjase un strat de lemn de măslin în şemineu. Anna aprinse focul şi se întinse pe canapea, urmărind cum flăcările cuprind lemnul. Îşi studie mâna la lumina focului. Umbrele pâlpâitoare făceau ca cicatricele ei să se mişte.

Întotdeauna a presupus că moartea tatălui îi va aduce un fel de pace interioară, un sfârşit, cum le place să spună americanilor. Gândul că este orfană i se părea Annei mai uşor de suportat decât înstrăinarea datorată răcirii relaţiilor. Şi-ar fi putut găsi pacea în această seară, dacă tatăl ei ar fi pierit ca orice bătrân, de moarte bună. Dar fusese ucis în propria-i casă.

Închise ochii şi revăzu înmormântarea. Avusese loc în vechea biserică Fraumünster de pe malul Limmatului. Participanţii păreau spectatori la o conferinţă a acţionarilor. Părea că toată lumea financiară a Zürich-ului se află acolo; tinere stele şi rechini financiari de la marile bănci, de la casele de comerţ, împreună cu contemporanii tatălui său, vechea gardă a oligarhiei financiare elveţiene. Unii dintre aceştia participaseră şi la funeraliile mamei ei, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă.

În timp ce le asculta elogiile, Anna se surprinsese urându-şi tatăl tocmai pentru că fusese ucis. Era ca şi cum el ar fi conspirat la comiterea unui ultim act, special ca să-i facă ei viaţa şi mai

dureroasă. Presa alcătuise povestiri de pe urma tragediei familiei Rolfe: sinuciderea mamei, moartea fratelui în Turul Elveţiei, rănirea ei la mână. „O familie sub puterea blestemului“ era titlul din *Neue Züricher Zeitung.*

Anna Rolfe nu credea în blesteme. Lucrurile se întâmplă dîntr-un motiv anume. Ea se rănise la mână pentru că fusese destul de proastă să stea pe creastă când cerul se acoperise cu nori de furtună. Fratele ei murise pentru că-şi alesese deliberat o profesie periculoasă, pentru a-şi sfida tatăl. *Iar mama ei…* Anna nu ştia prea bine de ce se sinucisese mama ei. Numai tatăl ei avea răspunsul la acea întrebare. Anna era sigură de un singur lucru. Se sinucisese dîntr-un motiv real. Nu era rezultatul unui blestem de familie.

Şi nici uciderea tatălui ei.

Dar *de ce* fusese ucis? Cu o zi înainte de înmormântare, suportase un interogatoriu lung luat de poliţia din Zürich şi de un ofiţer de la serviciile de securitate elveţiană, numit Gerhardt Peterson. *Tatăl dumitale avea duşmani, miss Rolfe? Ştii pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău? Dacă ai informaţii care ar putea ajuta investigaţia noastră, te rugăm, spune-ne, miss Rolfe.* Ştia unele lucruri, dar nu erau de genul celor care să fie spuse poliţiei. Anna Rolfe crezuse întotdeauna că fac parte din problemă.

Dar în cine putea să aibă încredere?

Acum două zile, a trecut pe la birou un domn foarte drăguţ, de la ambasada Israelului. A spus că vrea să ia legătura cu tine.

S-a uitat la numărul de telefon dat de Fiona.

Spunea că are informaţii despre moartea tatălui tău.

De ce ar vrea un bărbat din Israel să ştie ceva despre uciderea tatălui ei? Şi ea chiar vrea să audă ce are să-i spună omul? Poate e mai bine să lase lucrurile aşa cum sunt. S-ar putea concentra asupra cântatului, pregătindu-se pentru Veneţia. Se uită ultima oară la număr, îl memoră şi lăsă hârtia să cadă în foc.

Apoi îşi privi cicatricele de pe mână. *Nu există niciun blestem al familiei Rolfe,* se gândi ea. *Lucrurile se întâmplă dîntr-un motiv anume.* Mama ei s-a sinucis. Douăzeci şi cinci de ani mai târziu, tatăl ei a fost ucis. De ce? În cine putea să aibă încredere? *Părea absolut inofensiv. Poate vrei să auzi ce are să-ţi spună.*

Rămase acolo câteva minute, gândindu-se. Apoi se duse la bucătărie, ridică receptorul şi formă numărul.

9

COSTA DE PRATA, PORTUGALIA

Drumul spre vila Annei Rolfe şerpuia pe marginea unei coline de la ţărmul Atlanticului. Uneori priveliştea era ascunsă: ba de un pâlc de brazi, ba de un afloriment de granit de culoarea fumului. Era după-amiaza târziu, soarele aproape atingea orizontul, apa avea culoarea caisei şi a frunzei aurii. Cilindrii compresori gigantici tasau nisipul plajei înguste.

Când Gabriel coborî geamul, aerul rece invadă interiorul maşinii, aducând un miros puternic de mare.

Întoarse şi o luă spre sat, urmând instrucţiunile date de ea. *Stânga, după ruinele maure, coborâţi dealul, treceţi de vechea vinărie, urmează drumul de-a lungul vinăriei, apoi intraţi în pădure.* Şoseaua deveni drum pietruit, apoi acoperit cu praf şi în cele din urmă un covor din ace de pin.

Drumul se oprea în faţa unei porţi de lemn. Gabriel coborî şi o deschise îndeajuns încât să poată trece maşina, apoi intră. Vila se ridica în faţa sa, în formă de L, cu acoperiş de teracotă şi pereţi deschişi la culoare, din piatră. Când opri motorul, o auzi pe Anna Rolfe exersând. Ascultă un moment, încercând să identifice piesa, dar nu reuşi.

Pe când cobora din maşină, un om venea agale de pe deal; purta pălărie cu boruri largi, mănuşi de lucru din piele, iar chiştocul unei ţigări făcute de mână îi atârna în colţul gurii. Îşi scutură praful de pe mănuşi, apoi le scoase, cercetându-l pe vizitator.

— Sunteţi cel din Israel, nu?

Gabriel încuviinţă prîntr-un semn abia schiţat din cap, cam fără tragere de inimă.

Viticultorul îi zâmbi:

— Veniţi cu mine.

Vederea de pe terasă era remarcabilă: dealul, vinăria şi marea dedesubt. De la o fereastră deschisă deasupra capului lui Gabriel se auzea cum exersa Anna Rolfe. Apăru o menajeră; lăsă cafea şi un teanc de ziare în germană, vechi de o săptămână, apoi dispăru tot în tăcere în vilă. În *Neue Züricher Zeitung* găsi un articol despre investigaţiile în cazul crimei Rolfe. Alături, un reportaj despre cariera Annei Rolfe. Îl citi repede, apoi îl dădu deoparte. Nu spunea nimic nou pentru el.

Înainte de a atinge un tablou, Gabriel citea mai întâi tot ce putea despre artist. Făcuse la fel în cazul Annei Rolfe. Aceasta începuse să

cânte la vioară de la vârsta de patru ani şi imediat se văzuse că promitea extraordinar de mult. Maestrul elveţian Karl Wehrli fusese de acord s-o accepte ca elevă, şi cei doi au început o relaţie care s-a păstrat intactă până în ziua morţii lui. Când Anna avea zece ani, Wehrli ceruse să fie retrasă de la şcoală, ca să aibă mai mult timp pe care să-l dedice muzicii. Tatăl ei nu prea fusese de acord. Un profesor particular venea la vila din Zürich două ore pe zi, iar în restul timpului Anna cânta la vioară.

La cincisprezece ani, şi-a făcut apariţia la Festivalul Internaţional de Muzică de la Lucerna, înflăcărând scena muzicii europene, şi apoi a fost invitată să susţină o serie de recitaluri în Germania şi în Olanda. Anul următor a câştigat prestigiosul concurs de vioară Jean Sibelius, de la Helsinki. I s-a acordat un premiu generos în bani, alături de o vioară Guarneri, un şir de apariţii în concerte şi un contract de înregistrări.

Curând după concursul Sibelius, cariera Annei Rolfe a prins aripi. A intrat într-un vârtej ameţitor de date de concerte şi sesiuni de înregistrări. Frumuseţea ei fizică a transformat-o într-un fenomen cultural transfrontalier. Fotografia ei a apărut pe copertele revistelor europene de modă. În America, a fost invitată la o emisiune specială de vacanţă.

Apoi, după douăzeci de ani de turnee necontenite şi de sesiuni de înregistrări, Anna Rolfe a suferit accidentul care aproape îi distrusese mâna. Gabriel încercă să-şi imagineze ce-ar simţi dacă i-ar fi curmată brusc abilitatea de a restaura tablouri. Nu se aştepta s-o găsească într-o stare de spirit prea bună.

La o oră după sosirea lui Gabriel, ea se opri din cântat. Nu mai rămase decât bătaia constantă a metronomului. Apoi şi aceasta se opri. După cinci minute, ea apăru pe terasă, îmbrăcată într-o pereche de jeanşi prespălaţi şi o bluză de bumbac de culoarea perei. Avea părul jilav.

Îi întinse mâna.

— Sunt Anna Rolfe.

— Onorat să vă cunosc, miss Rolfe.

— Vă rog, luaţi loc.

Dacă Gabriel ar fi fost portretist, i-ar fi plăcut un subiect ca Anna Rolfe. Chipul ei avea o anume frumuseţe „tehnică“: pomeţi laţi şi egali, ochi verzi de pisică, gura generoasă, bărbia în formă de lacrimă. Dar era şi un chip cu multe expresii. Senzual şi vulnerabil, cu voinţă de neclintit, dispreţuitor. Pe undeva, se putea discerne o urmă de tristeţe. Dar energia de care dădea dovadă, neastâmpărul, forţa cutezătoare îl intrigau cel mai mult, iar astea ar fi fost cel mai dificil de imortalizat pe pânză. Ochii ei aruncau fulgere. Chiar după

acea repetiţie lungă, mâinile nu-i puteau rămâne liniştite. Plecau în călătorii speciale: se jucau cu bricheta, băteau în sticla de pe masă, făceau repetate curse spre faţă ca să îndepărteze şuviţa ce-i cădea pe obraz. Nu purta bijuterii: nu avea brăţări la încheietura mâinii, nici inele pe degete, şi nu purta nimic la gât.

— Sper că n-a trebuit să mă aşteptaţi prea mult. Le-am lăsat instrucţiuni stricte lui Carlos şi Maríei să nu mă întrerupă nimeni când exersez.

— A fost plăcerea mea, cântaţi extraordinar.

— De fapt, nu este aşa, dar sunteţi foarte amabil.

— V-am văzut o dată în spectacol. Cu câţiva ani în urmă, la Bruxelles. O seară Ceaikovski, dacă nu mă înşel. Aţi fost uluitoare în seara aceea.

— Acum n-aş mai putea aborda piesele acelea. Îşi frecă cicatricele de pe mâna stângă. Păru un gest involuntar. Îşi aşează mâna în poală şi se uită la ziar. Observ c-aţi citit despre tatăl meu. Poliţia din Zürich pare să nu ştie prea multe despre această crimă, nu-i aşa?

— Asta e greu de spus.

— Ştiţi ceva ce nu ştie poliţia?

— Şi asta e greu de spus.

— Înainte să-mi spuneţi ce ştiţi, sper că nu vă supăraţi dacă vă mai pun o întrebare…

— Nu, fireşte că nu.

— Cine sunteţi?

— În această chestiune, sunt reprezentantul guvernului israelian.

— Şi care este această chestiune?

— Moartea tatălui dumneavoastră.

— Şi de ce prezintă moartea tatălui meu interes pentru guvernul israelian?

— Pentru că eu am descoperit cadavrul tatălui dumneavoastră.

— Detectivii din Zürich au spus că trupul tatălui meu a fost descoperit de un restaurator de artă, venit să lucreze la un Rafael.

— E adevărat.

— Dumneavoastră sunteţi restauratorul?

— Da.

— Şi lucraţi pentru guvernul Israelului?

— În această problemă.

Observă că în mintea ei se luptă să facă legătura.

— Iertaţi-mă, domnule Allon, dar abia am terminat o repetiţie de opt ore. Probabil că mintea mea nu merge aşa cum ar trebui. Poate e mai bine s-o luăm de la început.

Gabriel îi spuse povestea pe care i-o relatase Shamron la Zürich.

Că tatăl ei contactase guvernul israelian şi solicitase o întâlnire secretă. Că nu-i dăduse detalii privind scopul întâlnirii. Că Gabriel fusese trimis la Zürich să-l vadă şi că tatăl ei era deja mort când ajunsese el. Anna Rolfe i-a ascultat impasibilă relatarea, mâinile ei jucându-se cu părul.

— Şi ce doriţi de la mine, domnule Allon? îl întrebă când Gabriel termină.

— Aş vrea să ştiu de ce voia tatăl dumneavoastră să ne cunoască.

— Tatăl meu era bancher, domnule Allon. Bancher elveţian. Multe lucruri din viaţa lui personală şi profesională nu mi le împărtăşea. Dacă aţi citit relatarea din ziar, aţi aflat că nu eram prea apropiaţi şi că el nu-mi vorbea niciodată despre munca lui.

— Deloc?

Ea ignoră remarca şi îl întrebă:

— Cine sunt cei cu care voia să se întâlnească?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Aţi spus că tatăl meu voia să se întâlnească cu „noi“. Cine sunteţi? Pentru cine lucraţi?

— Lucrez pentru o mică agenţie din subordinea Ministerului Apărării.

— Ministerul Apărării?

— Da.

— Aşadar, sunteţi spion?

— Nu, nu sunt spion.

— Dumneavoastră l-aţi ucis pe tatăl meu?

— Vă rog, miss Rolfe. Am venit aici să vă cer ajutorul, nu să mă joc.

— Să se consemneze că acuzatul n-a putut să răspundă la întrebare.

— Nu l-am ucis pe tatăl dumneavoastră, dar aş vrea să ştiu cine a făcut-o. Iar dacă aş putea afla de ce voia să ne întâlnească, în primul rând, asta ar putea duce la nişte răspunsuri.

Ea se întoarse cu faţa spre mare.

— Credeţi aşadar c-a fost ucis pentru ceea ce voia să vă spună?

— Cam asta ar fi. Gabriel lăsă tăcerea să se aştearnă între ei. Apoi o întrebă: Ştiţi de ce voia tatăl dumneavoastră să ne vorbească?

— Cred c-aş putea ghici.

— Îmi veţi spune?

— Depinde.

— De ce depinde?

— Dacă decid să vă implic pe dumneavoastră şi guvernul israelian în treburile personale ale familiei mele.

— Vă pot asigura că vom rezolva problema cu toată discreţia.

— Vorbiţi ca un bancher elveţian, domnule Allon, şi presupun că nu sunteţi foarte departe. Ochii ei verzi îl cercetau, dar nu trădau niciuna dintre intenţii. Am nevoie de timp să mă gândesc la oferta dumneavoastră.

— Înţeleg.

— În piaţa satului există o cafenea. Este a unui om numit Manuel. Are camere de oaspeţi la etaj. Nu sunt grozave, dar vă veţi simţi bine timp de o noapte. Vă voi comunica hotărârea mea mâine-dimineaţă.

10

STUTTGART
ZÜRICH

Au plecat spre aeroportul din Lisabona a doua zi după-amiaza. Anna Rolfe a insistat să călătorească la clasa întâi. Gabriel, care îşi achita cheltuielile din contul modest oferit de Shamron, era înclinat spre economie. O urmă prin aeroportul din Lisabona, ca să se asigure că n-o urmăreşte nimeni. Când se apropie de poartă, o femeie care gâfâia îi întinse o bucată de hârtie pentru un autograf. Amabilă, Anna îi zâmbi, simţindu-se obligată să i-l dea, apoi se îmbarcă. Cinci minute mai târziu, Gabriel se îmbarcă, la rândul lui. Când trecu pe lângă scaunul ei, Anna sorbea dîntr-un pahar de şampanie. Gabriel se îndreptă spre un scaun din mijlocul rândului al douăzeci şi treilea. Spatele îl durea încă de la noaptea petrecută în patul sinistru al lui *senhor* Manuel.

Îi răsuna în urechi avertismentul lui Gerhardt Peterson, să nu mai pună piciorul pe pământ elveţian, aşa că, în loc să se ducă direct la Zürich, se opriră mai întâi la Stuttgart.

Acolo, repetară mişcarea: Anna coborî prima din avion, Gabriel o urmă prin terminal până la un birou de închirieri auto. Anna luă cheile şi actele unui Mercedes mic şi porni cu un autobuz spre parcare. Gabriel luă un taxi până la cel mai apropiat hotel şi aşteptă la barul din hol. După douăzeci de minute, ieşi afară şi o găsi pe Anna, care parcase pe şosea. Ea mai conduse pe o distanţă mică pe străzile întunecate, apoi opri şi schimbă locul cu el. Gabriel o luă pe autostradă şi porni spre sud. O sută şaizeci de kilometri până la Zürich. Anna lăsă pe spate scaunul din faţă al pasagerului, îşi împături jacheta şi şi-o aşeză drept pernă sub cap.

Gabriel îi spuse:

— Mi-a plăcut piesa pe care o exersai ieri.

— Se cheamă *Trilul diavolului*. A fost compusă de Giuseppe Tartini. Spunea că i-a fost inspirată de un vis. În acest vis, el i-a dat vioara sa diavolului, şi acesta a cântat o sonată mai frumoasă decât tot ce auzise el vreodată. Tartini pretindea că s-a trezit într-o stare febrilă. Trebuia să aibă sonata, aşa că a notat tot ce şi-a amintit.

— Crezi în povestea asta?

— Nu cred în diavol, dar înţeleg cu siguranţă nevoia de a avea sonata. Mi-am petrecut trei ani învăţând s-o cânt cum trebuie. A fost piesa pentru interpretarea căreia am câştigat concursul Sibelius. După aceea, a devenit piesa mea de căpătâi. Tehnic vorbind, este

foarte solicitantă. Abia am început să o cânt din nou.

— Sună frumos.

— Pentru mine nu este aşa. N-am auzit decât greşeli şi imperfecţiuni.

— De asta ai anulat datele primelor două concerte?

— Nu le-am *anulat,* le-am amânat. Gabriel se simţi studiat. Dar văd că ţi-ai făcut temele.

— Intenţionezi că reiei concertele curând?

— Am început, de fapt. Peste zece zile, am un recital la Veneţia. Veneţienii au fost întotdeauna foarte amabili cu mine. Mă simt bine acolo. Cunoşti Veneţia?

— Am trăit doi ani în Veneţia.

— Adevărat? Cu ce ocazie?

— Acolo am învăţat să restaurez tablouri. Mi-am făcut ucenicia cu un restaurator italian, Umberto Conti. Încă este unul din oraşele mele preferate.

— Şi pentru mine este oraşul preferat. Odată ce Veneţia îţi pătrunde în sânge, e greu să mai trăieşti fără ea. Sper că-şi va răsfrânge propria ei magie asupra mea.

— De ce ai amânat celelalte recitaluri?

— Pentru că abilitatea mea de a cânta era încă diminuată de rana pe care am avut-o la mână. Şi pentru că n-am vrut să dau un spectacol oarecare. Nu voiam ca oamenii să spună: uite-o pe Anna Rolfe; cântă destul de bine la vioară pentru cineva care aproape şi-a pierdut mâna. Vreau să mă aflu pe scenă ca muzician, nimic altceva.

— Eşti pregătită?

— Vom vedea peste zece zile. Ştiu un singur lucru cu siguranţă: de data asta, nu mai dau înapoi. Îşi aprinse o ţigară. Aşadar, de ce ai părăsit Zürich-ul fără a fi încercat să spui poliţiei despre uciderea tatălui meu?

— M-am temut că nu vor crede că n-am avut nicio legătură cu crima, zise Gabriel.

— Este singurul motiv?

— Ţi-am spus că eram acolo într-o calitate oficială.

— Ce fel de calitate oficială? Cum se numeşte acea agenţie obscură pentru care lucrezi? Acea agenţie care ţine de Ministerul Apărării.

— Nu lucrez pentru ei. Le fac doar un serviciu.

— Au un nume?

— Se numesc Institutul pentru Coordonare, dar cei mai mulţi dintre cei care lucrează acolo îi spun Biroul.

— Eşti spion, nu?

— Nu sunt spion.

— De ce oare am certitudinea că sunt minţită?

— Sunt restaurator de artă.

— Atunci de ce am călătorit separat la Zürich? De ce a trebuit să trecem prin atâtea ca să nu fim văzuţi împreună în aeroport la Stuttgart?

— A fost o măsură de precauţie. Poliţia elveţiană mi-a spus foarte clar că nu mai sunt bine-venit.

— De ce ar lua o măsură ca asta?

— Au fost cam deranjaţi c-am părăsit scena unei crime.

— *De ce* ai fugit din casa tatălui meu?

— Ţi-am spus asta deja.

— Ai fugit din casa tatălui meu pentru că eşti spion şi pentru că te temeai să te duci la poliţie. Te-am urmărit la aeroport. Eşti foarte bun.

— Nu sunt spion.

— Atunci, ce eşti? Şi nu-mi spune că eşti doar un restaurator de artă care face o favoare cuiva dintr-o agenţie obscură numită Biroul, pentru că nu te cred. Iar dacă nu-mi spui adevărul imediat, ai putea să te întorci şi să te duci înapoi la Stuttgart, pentru că nu-ţi voi spune nimic.

Îşi aruncă ţigara pe fereastră şi aşteptă răspunsul lui. Cunoscutul temperament al Annei Rolfe.

Era trecut de miezul nopţii când ajunseră la Zürich. Centrul oraşului părea părăsit: Bahnofstrasse era întunecată şi liniştită, trotuarele erau goale, ace de gheaţă cădeau printre felinare. Traversară râul, iar Gabriel conduse foarte atent pe drumurile lunecoase ale Zürichbergului. Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie oprit pentru încălcarea regulilor de circulaţie.

Parcară pe stradă, într-o parte a vilei. Anna rezolvă cu încuietorile fără chei ale porţii şi ale intrării din faţă. Gabriel văzu îndeajuns ca să realizeze că fuseseră schimbate codurile de la data crimei.

Holul era întunecat. Anna închise uşa înainte de a aprinde luminile. Fără o vorbă, îl conduse înăuntru, trecând în salonul spaţios, unde Gabriel descoperise cadavrul tatălui ei. Se uită înăuntru. Aerul era impregnat de mirosul detergentului cu care fusese curăţată încăperea. Covorul oriental nu mai era acolo, dar Rafael se afla încă pe perete.

Tăcerea profundă a casei era accentuată de zgomotul făcut de tocurile Annei pe podeaua goală. Trecură printr-o cameră convenţională de zi, cu o masă impozantă din lemn negru, lustruit, şi scaune cu spătarul înalt; o cămară; apoi o bucătărie mare.

În cele din urmă, ajunseră la un grup de trepte. De data asta,

Anna nu aprinse luminile. Gabriel o urmă prin întuneric. Jos se afla o cramă ale cărei nişe erau pline de sticle prăfuite. Lângă cramă se afla o cameră de tranşat, cu o chiuvetă de piatră. Pe perete atârnau în cârlige unelte de grădinărit ruginite.

Trecură de o altă uşă şi o luară pe un coridor întunecat. Acesta se termina în faţa unei alte uşi, pe care Anna o deschise, dând la iveală un lift minuscul. Abia încăpea o persoană în el, dar se înghesuiră amândoi.

Pe când liftul cobora încet, Gabriel îi simţi căldura trupului lipit de al lui, mirosul de şampon, respiraţia cu aromă de tutun franţuzesc. Părea perfect destinsă în această situaţie. Gabriel încercă să-i evite privirea, dar Anna îl privi direct în ochi cu o intensitate descurajantă, animalică.

Liftul se opri. Ana deschise uşa şi intrară într-un hol mic pardosit cu marmură albă şi neagră. În faţa liftului se afla o uşă grea, de oţel. Pe perete, lângă uşă, era un suport cu chei şi, lângă el, un sistem care arăta ca viziera cu lupă din atelierul lui. Gabriel mai văzuse ceva asemănător: era un mecanism biometric de securitate folosit pentru a scana retina oricui încerca să intre în încăpere. Dacă retina se potrivea cu vreuna dintre cele înregistrate în baza de date, persoana putea să intre. Altfel, se dezlănţuia iadul.

Anna formă codul de siguranţă şi-şi aşeză ochiul în faţa mecanismului de scanare. Câteva secunde mai târziu se trase un zăvor şi uşa cea mare se deschise uşor. Când intrară, luminile se treziră automat la viaţă.

Era un spaţiu mare de vreo cincisprezece metri pe nouă, cu podeaua din lemn lustruit şi pereţii vopsiţi în crem. În mijloc se aflau două scaune turnante bogat împodobite. Anna rămase lângă unul din ele, cu braţele încrucişate. Gabriel privi pereţii goi.

— Ce este asta?

— Tata a avut două colecţii. Una care putea fi văzută de lume şi alta care se afla aici. Era o colecţie privată.

— Ce fel de tablouri erau?

— Secolele XIX şi XX – impresionişti francezi în mare parte.

— Ai o listă?

Ea înclină din cap.

— Cine mai ştia de asta?

— Mama şi fratele meu, desigur, dar amândoi sunt morţi.

— Numai ei?

— Nu, mai era şi Werner Müller.

— Cine este Werner Müller?

— Negustor de artă şi principalul consultant al tatălui meu. El a supravegheat proiectul şi construcţia acestui loc.

— Elveţian?

Ea încuviinţă.

— Are două galerii. Una la Lucerna şi alta la Paris, lângă rue de Rivoli. Acolo îşi petrece majoritatea timpului. Ai văzut de-ajuns?

— Deocamdată.

— Aş vrea să-ţi mai arăt ceva.

Înapoi la lift, făcură altă plimbare prin vila întunecată, până la o încăpere fără ferestre, cu aparatură electronică clipind în întuneric şi monitoare video. Gabriel putea să vadă împrejurimile vilei din toate unghiurile: strada, intrarea, grădinile din faţă şi din spate.

— Pe lângă camerele de supraveghere, fiecare centimetru din proprietate este acoperit de senzori de mişcare, spuse Anna. Ferestrele şi uşile au mecanisme de siguranţă şi alarme. Tata n-a angajat pază permanentă, dar casa era de nepătruns şi putea chema poliţia în câteva secunde, în cazul în care intra cineva.

— Şi ce s-a întâmplat în noaptea crimei?

— Sistemul a clacat într-un mod inexplicabil.

— Ce avantajos!

Ea se aşeză în faţa unui calculator.

— Există un sistem de securitate separat pentru încăperile de jos. Se activează când se deschide uşa exterioară. Momentul intrării este înregistrat automat şi în interiorul încăperilor două camere digitale încep să înregistreze imagini statice la fiecare trei secunde.

Ea bătu câteva caractere pe tastatură, mişcă mouse-ul şi dădu clic.

— Iată, când am intrat în încăpere era douăsprezece patruzeci şi nouă, a.m. Şi aici, iată-ne în interior.

Gabriel se aplecă peste umărul ei, privind pe ecranul monitorului. Imaginea lor apăru cu mici purici pe ecran, apoi dispăru pentru a fi înlocuită de o alta. Anna mişcă din nou mouse-ul. Apăru un director.

— Aceasta este lista principală a vizitelor din acea încăpere din ultimele trei luni. După cum vezi, tatăl meu dedica mult din timpul său acestei colecţii. Cobora aici cel puţin o dată pe zi, uneori de două ori. Atinse ecranul cu degetul arătător. Asta este ultima lui vizită, făcută cu puţin după miezul nopţii, pentru ca apoi, dimineaţa, să fie ucis. Sistemul de siguranţă nu mai arată nicio intrare după aceea.

— Poliţia ţi-a spus cu aproximaţie la ce oră crede c-a fost ucis?

— Spuneau că în jur de ora trei.

— Aşadar, gândind logic, aceia care ţi-au omorât tatăl au luat şi picturile, şi asta s-a petrecut probabil în jurul orei trei dimineaţa, cu şase ore înainte de sosirea mea la vilă.

— Da, aşa este.

Gabriel îi arătă ultima intrare de pe ecran.

— Lasă-mă s-o văd încă o dată.

Un moment mai târziu, imaginile apărură pe monitor. Camera nu surprinsese toate tablourile, dar Gabriel putea să vadă destul pentru a înţelege că fusese o colecţie remarcabilă. Manet, Bonnard, Toulouse-Lautrec, Cézanne, Pissarro, Degas, un nud de Renoir, un peisaj cu un canal de Van Gogh, două scene de stradă ale lui Monet, un portret mare al unei femei, pictat de Picasso în perioada sa albastră. Aşezat în mijlocul încăperii, într-un scaun cu spătarul drept, era un bătrân care-şi privea colecţia pentru ultima oară, înainte de moarte.

11

ZÜRICH

Patru ore mai târziu, Gerhardt Peterson se afla singur în biroul său, un buncăr din lemn scandinav care dădea spre o curte interioară cam murdară, cu cărămida înnegrită. Ecranul computerului său era gol, corespondenţa de dimineaţă nedeschisă, cafeaua nebăută, iar uşa exterioară închisă, ceea ce nu era absolut deloc obişnuit. O ţigară se consuma singură în scrumieră. Peterson nu observă. Privea în jos la cele trei fotografii aflate una lângă alta, pe mapa de piele de pe birou. Allon şi Anna Rolfe părăsind vila. Allon şi Anna Rolfe urcând într-un Mercedes. Allon şi Anna Rolfe plecând. În cele din urmă se mişcă de parcă s-ar fi trezit dîntr-un vis neplăcut şi introduse fotografiile în tocător una câte una, urmărind cu satisfacţie cum se transformă în confetti. Apoi ridică receptorul, formă un număr din memorie şi aşteptă să i se răspundă. Douăzeci de minute mai târziu, odată ce anulă restul întâlnirilor pe ziua respectivă, urcă în Mercedesul său şi porni pe malul râului Zürichsee, spre cabana din munţi a lui *Herr* Gessler.

12

CORSICA

Bătrâna *signadora* trăia într-o casă dărăpănată din sat, nu departe de biserică. Îl întâmpină pe englez ca întotdeauna, cu un zâmbet preocupat, atingându-i obrazul cu mâna. Purta o rochie neagră, greoaie, cu broderie la gât. Pielea ei avea culoarea făinii, iar păru-i alb era strâns la spate cu ace de metal. Ciudat cum însemnele etniei şi ale originii se pierd în timp, se gândi englezul. Dacă n-ar fi avut dialectul corsican şi manierele catolice, ar fi putut la fel de bine să fie bătrâna lui mătuşă Beatrice din Ipswich.

— Răul e iarăşi printre noi, fiule, îi şopti ea, mângâindu-l pe obraz. Văd asta în ochii tăi. Stai jos. Lasă-mă să te ajut.

Bătrâna aprinse o lumânare, în timp ce englezul se aşeză la masa mică din lemn. Îi puse în faţă o farfurie de porţelan plină cu apă şi un vas mic cu ulei.

— Trei picături, zise ea. Apoi vom vedea dacă temerile tale sunt întemeiate.

Englezul îşi înmuie degetul în ulei, apoi îl ţinu deasupra farfuriei şi lăsă trei picături să cadă în apă. După legile fizicii, uleiul ar fi trebuit să se adune într-o singură picătură, dar acum se risipi într-o mie de picături mici, şi curând dispărură şi acestea. Femeia oftă din adâncul sufletului şi-şi făcu semnul crucii.

Era o dovadă indubitabilă că *occhju,* Ochiul Dracului, invadase sufletul englezului.

Luă mâna acestuia şi se rugă. După un moment începu să plângă, semn că *occhju* trecuse din trupul lui în al ei. Apoi închise ochii şi păru că doarme. Îi deschise după un moment şi-l puse să repete proba uleiului şi a apei. De data asta, uleiul se adună într-o singură picătură. Diavolul fusese exorcizat.

— Mulţumesc, spuse el luând mâna bătrânei. Ea o lăsă un moment, apoi şi-o retrase, de parcă el ar fi avut friguri. Englezul o întrebă:

— Ce este rău?

— Rămâi o vreme în vale sau pleci din nou?

— Mă tem că va trebui să plec.

— În serviciul lui *don* Orsati?

Englezul încuviinţă. Nu avea secrete faţă de bătrâna *signadora.*

— Ai amuleta?

El îşi desfăcu cămaşa. O bucată de coral de forma unei mâini îi atârna la gât de un şiret de piele. Îl atinse cu degetele şi-l mângâie, de parcă ar fi vrut să se asigure că încă avea puterile magice care

să-l ţină pe *occhju* la distanţă. Părea mulţumită, dar tot era îngrijorată.

Englezul o întrebă:

— Vezi ceva?

— Văd un bărbat.

— Cum arată?

— Ca şi tine, doar că este un eretic. Ar trebui să-l eviţi. Vei face cum te-am învăţat?

— Întotdeauna fac aşa.

Englezul îi sărută mâna, apoi îi strecură în palmă nişte franci împăturiţi.

— E prea mult, zise ea.

— Aşa spui întotdeauna.

— Pentru că întotdeauna îmi dai prea mult.

Partea a II-a

13

ROMA

La o oră după ivirea zorilor, trecură graniţa italiană. De mult timp nu mai fusese Gabriel aşa de fericit să plece de undeva. Porniră spre Milano, iar el conduse, în timp ce Anna dormea. Somnul ei era tulburat de coşmaruri; îşi răsucea capul, purtând nişte lupte imaginare. Când, în final, visul o eliberă, se trezi şi îl privi pe Gabriel cu ochii larg deschişi, de parcă ar fi fost uimită de prezenţa lui. Închise ochii şi curând lupta reîncepu.

Într-o cafenea de pe marginea drumului, mâncară în tăcere, ca nişte iubiţi lihniţi de foame; omletă şi pâine, cafea cu lapte. Pe ultimii kilometri, înainte de Milano, discutară ultima oară despre planurile lor. Anna zbura spre Lisabona; Gabriel păstra Mercedesul şi mergea spre Roma. La aeroport el trase în zona de la plecări, apoi strecură maşina în parcare.

— Înainte de a continua, aş vrea să ştiu un lucru, zise el.

— Ai vrea să ştii de ce n-am spus poliţiei din Zurich despre lipsa tablourilor.

— Aşa este.

— Răspunsul e foarte simplu: nu am încredere în ei. De asta am dat curs mesajului dumitale şi ţi-am arătat de la început colecţia care lipseşte. Ea îi luă mâna. Nu am încredere în poliţia elveţiană, domnule Allon, şi nici dumneata n-ar trebui să ai. Asta răspunde la întrebarea dumitale?

— Deocamdată.

Ea coborî şi dispăru în direcţia terminalului. Parfumul ei persistă în maşină tot restul dimineţii, ca şi întrebarea simplă care-i alerga prin minte fără încetare. De ce ar vrea o bandă de hoţi profesionişti să intre în rahat furând colecţia privată a lui Rolfe şi lăsând un Rafael neatins pe peretele din salon?

Roma mirosea a toamnă; cafea amară, usturoi prăjit în ulei de măsline, lemn şi frunze moarte. Gabriel se cază într-un hotel mic de pe Corso d'Italia, chiar în faţa splendidei Villa Borghese. Camera lui dădea într-o curte interioară mică, unde se afla o fântână care curgea liniştit, iar umbrelele erau deja strânse pentru iarnă. Se băgă în pat şi adormi imediat.

De mult timp nu mai avusese vise legate de Viena, dar ceva văzut la Zürich îi stârni subconştientul şi visul se reluă. Începu ca întotdeauna, cu Gabriel legând catarama centurii de siguranţă a

fiului său pe bancheta din spate a maşinii, fără a şti că-l lega astfel de o bombă plantată de un palestinian care jurase că-l va distruge. Îşi sărută nevasta, îi spune noapte bună pentru ultima oară şi pleacă. Apoi maşina explodează. Se întoarce şi începe să alerge. În vis îi sunt necesare câteva minute ca să ajungă la maşină, deşi este doar la câteva zeci de metri. Îşi găseşte fiul sfârtecat de explozia bombei. Pe locul din faţă se află o femeie înnegrită de fum. Acum, în locul lui Leah este Anna Rolfe.

În final, forţează visul să se termine. Se trezeşte în aşternutul umed, se uită la ceasul de mână. A dormit douăsprezece ore.

A făcut duş şi s-a îmbrăcat. Era miezul zilei, nori albi, pufoşi traversau cerul azuriu, vântul stătea la pândă pe Corso d'Italia. Peste noapte fusese furtună şi rafalele de vânt făceau mici valuri în băltoacele de pe trotuar. A mers pe Via Veneto, a cumpărat ziarele şi le-a citit la micul dejun, într-o cafenea.

După o oră, a părăsit cafeneaua, s-a dus la o cabină telefonică şi a format un număr din memorie. *Clic… zum… clic…* În final s-a auzit o voce uşor distantă, cu un pic de ecou.

— Da?

Gabriel s-a prezentat sub numele de Stevens, unul dintre vechile nume sub care lucrase, şi a spus că ar vrea să ia masa cu domnul Baker la Il Drappo. Urmă o pauză, apoi alt clic, mai mult zumzăit, şi în final ceva care suna a porţelan spart. Apoi vocea reveni.

— Domnul Baker spune că prânzul la Il Drappo rămâne stabilit.

După aceea, legătura s-a întrerupt.

Gabriel a aşteptat două zile. S-a sculat devreme în fiecare dimineaţă, a făcut jogging pe cărările liniştite de la Villa Borghese. Apoi mergea la plimbare pe Via Veneto, la o cafenea de care se ocupa o fată drăguţă, cu părul roşcat. În ziua a doua a observat un preot în sutană, al cărui chip i se păru cunoscut. Gabriel căută în memorie să-l identifice, dar nu reuşi. Când îi ceru nota de plată fetei, văzu numărul ei de telefon scris pe spatele hârtiei. Se scuză din priviri şi o lăsă pe tejghea la plecare. Preotul rămase în cafenea.

În acea după-amiază, Gabriel petrecu mult timp verificând dacă este urmărit. Se plimbă prin biserici, studiind frescele şi altarele, până când începu să-l doară gâtul. Aproape simţea prezenţa lui Umberto Conti lângă el. Conti, ca şi Ari Shamron, îl considera pe Gabriel un om cu multe calităţi şi era nebun după el, aşa cum fusese şi Shamron pe vremuri. Uneori venea la pensiunea cam dărăpănată unde locuia Gabriel şi-l târa în noaptea veneţiană să-l înveţe totul despre artă. *Uită-te la lumină, Gabriel. Uită-te la tehnică, la mâini, Dumnezeule, mâinile.*

Vecinul lui Gabriel de la Veneţia fusese un palestinian pe nume

Saeb, un intelectual sfrijit, care scria poezie violentă şi broşuri incendiare, comparându-i pe israelieni cu naziştii. Îi amintea prea mult de un bărbat numit Wadal Adel Zwaiter, şeful organizaţiei Septembrie Negru din Italia, pe care Gabriel îl asasinase pe scara unei clădiri de apartamente din Piazza Annabaliano, din Roma.

— Făceam parte dintr-o unitate specială, miss Rolfe.

— Ce fel de unitate specială?

— O unitate contrateroristă care-i urmărea pe cei care comiseseră acte de violenţă împotriva Israelului.

— Palestinieni?

— În mare parte, da.

— Şi ce le făceai acestor terorişti când îi găseai?

Tăcere…

— Spune-mi, domnule Allon. Ce le făceai când îi descopereai?

Noaptea târziu, Saeb venea în camera lui Gabriel ca stafia lui Zwaiter, întotdeauna cu o sticlă de vin roşu, ieftin şi ţigări franţuzeşti, şi se aşeza cu picioarele încrucişate pe podea, vorbindu-i lui Gabriel despre nedreptăţile care i se făcuseră poporului palestinian. *Evreii! Vestul! Regimurile arabe corupte! Toţi aveau mâinile pătate cu sângele palestinian!* Gabriel încuviinţa şi se servea din vinul lui Saeb şi din ţigările acestuia. Ocazional, contribuia şi el, condamnând Israelul. Statul nu putea să dureze, spusese Gabriel într-unul din discursurile sale memorabile. S-ar putea prăbuşi precum capitalismul sub greutatea contradicţiilor sale inerente. Saeb fusese atât de mişcat, încât indusese o variantă a discursului în următorul său articol.

În timpul uceniciei lui Gabriel, Shamron îi permisese lui Leah să-l viziteze o dată pe lună. Făceau dragoste cu frenezie şi după aceea ea rămânea alături de el pe patul acela de o singură persoană şi-l implora să se întoarcă acasă, la Tel Aviv. Trecea drept nemţoaică din Hamburg, studentă la sociologie, pe nume Eva. Când Saeb venise în cameră cu vinul său şi cu ţigările, ea vorbise în termeni entuziaşti despre Baader-Meinhof Gang şi PLO. Saeb o considerase fermecătoare. „Într-o zi trebuie să vii în Palestina, să vezi pământul“, îi spusese.

Da, fusese Leah de acord. *Într-o zi.*

În fiecare seară, Gabriel mânca într-o mică *trattoria* de lângă hotelul său. În cea de-a doua noapte, proprietarul îl tratã de parcă ar fi fost un obişnuit al casei care venise o dată pe săptămână, timp de douăzeci de ani. Îl aşează la o masă specială de lângă bucătărie şi-i oferi *antipasti* până când Gabriel îl rugă să-i fie milă. Apoi *pasta,* apoi peşte, după care un fel de *dolce.* La cafea îi întinse un bilet.

— Cine l-a lăsat? a întrebat Gabriel.

El îşi ridică mâinile în sus, într-un gest tipic roman de neutralitate.

— Un bărbat.

Gabriel se uită la bilet: hârtie obişnuită, scris comun, fără semnătură.

Biserica Santa María della Pace. Într-o oră.

Noaptea se făcu mai rece şi un vânt vijelios sufla copacii de lângă Villa Borghese. Gabriel merse o vreme pe Corso d'Italia, pe Via Veneto, apoi opri un taxi care îl duse până la marginea centrului istoric.

Timp de douăzeci de minute a cutreierat pe străzi înguste, prin pieţe liniştite, până s-a asigurat că nu e urmărit. Apoi s-a îndreptat spre Piaţa Navona. Piaţa era aglomerată, în ciuda frigului de afară, cafenelele erau pline, artiştii de stradă le vindeau trecătorilor tablouri ieftine.

Gabriel înconjură piaţa încet, oprindu-se să privească o fântână împodobită sau să arunce câteva monede în coşul unui orb care cânta la o chitară cu doar patru corzi. Îl urmărea cineva şi simţea asta.

Porni spre biserică, apoi se întoarse brusc. Urmăritorul lui se afla acum într-un grup mic de oameni, ascultându-l pe chitarist. Gabriel se îndreptă spre el şi îl înfruntă.

— Eşti curat, spuse omul. Intră.

Biserica era goală, iar mirosul de ceară arsă şi de smirnă se simţea greu în aer. Gabriel înaintă spre amvon şi rămase în faţa altarului. În spatele lui se deschise o uşă şi zgomotele pieţei aglomerate umplură biserica. Se întoarse să se uite, dar era doar o bătrână venită să se roage.

Un moment mai târziu, uşile se deschiseră din nou. Era un bărbat, de data asta, cu o jachetă de piele şi ochi negri iuţi – Rami, bodyguardul bătrânului. Îngenunche în strană şi-şi făcu semnul crucii.

Gabriel încercă să nu zâmbească atunci când se întoarse şi se uită la altar. Uşile se deschiseră din nou, încă o dată zgomotul pieţei invadă liniştea bisericii, dar de data asta Gabriel nu se mai obosi să se întoarcă, pentru că recunoscu ritmul inconfundabil al paşilor lui Ari Shamron.

Un moment mai târziu, Shamron era lângă el, privind în sus spre o piesă de artă din altar.

— Ce este asta, Gabriel? îl întrebă impacientat. Shamron nu aprecia arta. Găsea frumosul doar în operaţiuni perfect concepute sau în distrugerea unui inamic.

— Aceste fresce au fost, ce coincidenţă, pictate de Rafael. El a

lucrat foarte rar frescă, doar pentru papi şi asociaţii lor apropiaţi. Un bancher cu legături foarte sus-puse, Agostino Chigi, a fost ctitorul acestei capele, şi când Rafael i-a prezentat nota de plată pentru frescă a fost atât de furios, încât s-a dus la Michelangelo să-i ceară părerea.

— Ce reacţie a avut Michelangelo?

— I-a spus lui Chigi că el i-ar fi cerut mai mult.

— Eu sunt sigur că i-aş fi luat apărarea bancherului. Hai să facem câţiva paşi. Bisericile catolice îmi creează o stare de nervozitate. Reuşi să schiţeze un zâmbet scurt. O amintire a copilăriei mele poloneze.

Merseră pe marginea pieţei, iar bodyguardul Rami îi urmări din umbră, precum conştiinţa vinovată a lui Shamron, cu mâinile în buzunare, cu ochii la tot ce mişca. Shamron ascultă în tăcere, în timp ce Gabriel îi vorbi despre colecţia care dispăruse.

— A spus poliției?

— Nu.

— De ce nu?

Gabriel îi povesti ce-i spusese Anna când o întrebase şi el acelaşi lucru.

— De ce ţinea bătrânul colecţia în secret?

— Nu e ceva neobişnuit. Poate caracterul acestei colecţii nu permitea expunerea ei în public.

— Vrei să spui că era un hoţ de tablouri?

— Nu, nu era hoţ, dar uneori lucrurile sunt mai complicate. Este posibil ca această colecţie a lui Rolfe să nu fi avut cea mai curată origine. Doar vorbim despre *Elveţia*!

— Adică?

— Seifurile şi subsolurile băncilor din Elveţia sunt pline de prăzile istoriei, inclusiv obiecte de artă. Este posibil ca aceste tablouri nici să nu-i fi aparţinut lui Rolfe. Putem presupune un singur lucru: cine le-a luat a avut un motiv anume. A lăsat un Rafael care valorează câteva milioane de dolari.

— Pot fi recuperate?

— Presupun că da. Asta dacă n-au fost deja vândute.

— Asemenea tablouri se pot vinde rapid pe piaţa neagră?

— Nu fără a stârni ceva rumoare. Dar repet, poate să fi fost un furt comandat.

— Adică?

— Cineva a plătit pe altcineva să facă această operaţiune.

— Uciderea lui Rolfe a fost inclusă în preţ?

— Bună întrebare.

Shamron păru dintr-odată obosit. Se aşeză pe marginea unei

fântâni.

— Drumurile nu-mi mai par ca odinioară, zise el. Mai spune-mi despre Anna Rolfe.

— Dacă aş fi avut de ales, nu m-aş fi încurcat cu ea. E imprevizibilă, capricioasă şi fumează mai mult ca tine. Dar cântă la vioară ca nimeni altcineva.

— Tu eşti bun pentru astfel de oameni. Restaureaz-o. Shamron începu să tuşească – o tuse violentă care-i scutură tot corpul. După un moment, spuse: Are idee de ce ne-a contactat tatăl ei?

— Zice că nu. Nu erau prea apropiaţi.

Asta păru să-i producă lui Shamron un moment de durere fizică. Singura lui fiică se mutase în Noua Zeelandă. El îi telefona o dată pe lună, dar ea niciodată. Teama lui cea mai mare era că nu s-ar întoarce acasă nici măcar la înmormântarea lui, să spună *kaddish* pentru el. Îi luă destul de mult să-şi aprindă ţigara următoare.

— Ai vreo pistă?

— Da, una.

— Merită s-o urmăreşti?

— Cred că da.

— Ce-ţi trebuie?

— Resursele pentru a porni o operaţiune de supraveghere.

— Unde?

— La Paris.

— Şi cine este subiectul?

14

ROMA

Microfonul miniatural din mâna bărbatului îmbrăcat în preot nu era mai mare decât un stilou de dimensiuni medii. Produs de o firmă de electronice din oraşul industrial elveţian Zug, îi permitea să monitorizeze conversaţia dintre cei doi bărbaţi care înconjurau încet Piazza Navona. Un altul, care stătea într-o cafenea opusă pieţei, era dotat cu o piesă identică. Bărbatul îmbrăcat în preot era convins că reuşiseră să înregistreze mare parte din ce se discutase.

Presupunerile sale se confirmară douăzeci de minute mai târziu, când, întors în camera sa de la hotel, sincroniză cele două casete într-un deck audio şi-şi puse căştile. După câteva minute, se întinse brusc, apăsă pe butonul de oprire, apoi pe rewind, apoi din nou pe play.

— *Unde?*

— *La Paris.*

— *Şi cine este subiectul?*

— *Un dealer de artă, Werner Müller.*

Stop. Rewind. Play.

— *Un dealer de artă, Werner Müller.*

Stop.

Formă un număr din Zürich şi îi relată conţinutul conversaţiei omului de la celălalt capăt al firului. Când termină, se servi cu o ţigară şi cu o sticlă mică de şampanie dîntr-un minibar, răsplata unei munci bine făcute. În baie, arse paginile carnetului de însemnări în chiuvetă şi lăsă apa să curgă peste cenuşă.

15

PARIS

Galeria Müller se afla la colţul unei străzi mici dintre Rue du Faubourg St. Honoré şi Avenue de l'Opéra. Pe o parte se afla un dealer de telefoane mobile, pe cealaltă un butic cu articole fine de îmbrăcăminte pentru bărbaţi, pe care niciun bărbat nu le-ar purta. Pe uşă era un semn scris citeţ de mână, cu albastru: DOAR CU PROGRAMARE. În spatele sticlei groase, securizate a vitrinei, se aflau două lucrări decorative din secolul XVIII, aparţinând unor pictori francezi minori. Lui Gabriel nu-i plăceau pictorii francezi peisagişti. De trei ori fusese de acord să restaureze un tablou din acea perioadă. Fiecare fusese o experienţă de plictiseală migăloasă.

Ca post de observaţie, Gabriel alese Hotelul Laurens, un hotel mic la vreo patruzeci şi cinci de metri spre nord de galeria de pe partea cealaltă a străzii. S-a înregistrat drept Heinrich Kiever şi i s-a dat o mică mansardă care mirosea a coniac vărsat şi a fum stătut de ţigară. I-a spus funcţionarului de la recepţie că e scenarist german. Că venise la Paris să rescrie un scenariu pentru un film făcut în Franţa în timpul războiului. Că va lucra mult în camera sa şi nu voia să fie deranjat. Bău la barul hotelului şi-i făcu avansuri grosolane chelneriţei. Urlă la cameriste când încercară să-i facă curat în cameră. Ridică vocea şi la băieţii de la room-service că nu i-au adus imediat cafeaua. Curând, întreg personalul şi toată lumea de la Hotelul Laurens ştia despre acel scriitor *Boche**[1]*** nebun din mansardă.

Pe drumul spre Paris se oprise la aeroportul din Nisa, unde lăsase Mercedesul şi închiriase un Renault. Agentul de închirieri era un tip pe nume Henri, un evreu provensal, a cărui familie supravieţuise holocaustului francez. În lexiconul Biroului, Henri era *sayan,* un ajutor voluntar. Erau mii de *sayanim* pe glob: bancheri care puteau să-i plătească pe agenţii din teren ai Biroului, funcţionari de hotel care-i puteau caza, doctori care îi puteau trata discret, dacă erau răniţi sau bolnavi. În cazul lui Henri, el s-a descurcat şi fără actele obişnuite şi i-a pus lui Gabriel la dispoziţie Renault-ul în aşa fel încât să nu poată fi identificat vreodată.

La scurt timp după sosirea la Paris, cam fără chef, Gabriel a luat legătura cu şeful agenţiei locale, un tip pe nume Uzi Navot. Navot avea părul blond-roşcat şi fizicul solid al unui luptător. Unul dintre cei mai devotaţi acoliţi ai lui Shamron, era gelos pe afecţiunea pe care bătrânul i-o arăta lui Gabriel. Drept urmare, îl ura pe acesta, aşa cum al doilea fiu îl urăşte pe primul, şi-l lovise pe la spate ori

de câte ori avusese ocazia. Întâlnirea lor pe o bancă de lângă fântâna din grădinile Tuileries se desfăşură cu formalismul rece a doi generali potrivnici, care negociază o încetare a focului. Navot i-a spus clar că agenţia din Paris putea să facă o treabă de simplă supraveghere şi fără ajutorul marelui Gabriel Allon.

Nu era încântat că Shamron nu-i spusese de ce unui dealer de artă din Paris i s-ar asigura supravegherea de către Birou. Gabriel rămăsese extrem de calm în faţa tiradei lui Navot, aruncând bucăţele de pâine porumbeilor, înclinând din cap cu înţelegere în răstimpuri. Când Navot se năpusti pe cărarea pietruită, douăzeci de minute mai târziu, Gabriel aranjase tot ce-i trebuia: dispozitive de urmărire, radiouri cu frecvenţe sigure, maşini, echipament de ascultare şi un pistol Beretta de calibrul 22.

L-au urmărit două zile. Nu era o treabă solicitantă: Müller, dacă era criminal, nu se comporta de parcă ar fi fost. Ajungea la galerie la nouă patruzeci şi cinci dimineaţa şi pe la zece era gata să-şi primească clienţii. La unu treizeci închidea galeria şi se ducea la acelaşi restaurant pe rue de Rivoli, oprindu-se o dată pe drum, să cumpere ziare de la acelaşi chioşc.

În prima zi, îl urmări un tip cu capul turtit numit Oded. În cea de a doua, a fost un tânăr subţirel pe nume Mordecai, care se ghemuise afară la o masă îngheţată de pe trotuar. După prânz, îl urmă pe Müller înapoi la galerie, apoi urcă în camera de hotel a lui Gabriel să-l informeze.

— Spune-mi, Mordecai, zise Gabriel, ce-a mâncat azi la prânz?

Urmăritorul îşi schimonosi dezaprobator faţa trasă.

— Moluşte. Un platou imens. A fost un masacru.

— Şi tu ce-ai mâncat, Mordecai?

— Ouă şi cartofi prăjiţi.

— Cum au fost?

— N-au fost prea răi.

Seara, altă ordine prestabilită. Müller rămânea în galerie până la şase şi jumătate. Înainte de plecare, punea o sacoşă de plastic cu gunoi pe bordură spre a fi ridicată noaptea, apoi pornea prin mulţime pe Champs Elysées, spre Fouquet. În prima noapte, Oded luase gunoiul şi-l adusese în camera lui Gabriel, iar Mordecai îl urmărise pe negustorul de artă la Fouquet. În cea de a doua, cei doi urmăritori inversară rolurile. Pe când Müller îşi sorbea şampania cu cei din lumea filmului şi cu literaţii de la Fouquet, Gabriel îndeplinea sarcina de neinvidiat de a răscoli prin gunoi. Era la fel de previzibil ca şi programul zilnic al lui Müller: faxuri aruncate, redactate într-o jumătate de duzină de limbi, corespondenţă lipsită de importanţă, mucuri de ţigară, şerveţele murdare şi zaţ de cafea.

După Fouquet, Müller se plimba pe străzile liniştite din

arondismentul opt, lua o cină uşoară într-un bistrou, apoi se îndrepta spre apartamentul său. După două nopţi în care făcu acelaşi lucru, Oded se răzvrăti.

— Poate că este un simplu negustor de artă elveţian, care nu face prea multe afaceri. Poate că îţi iroseşti timpul… *şi* pe al nostru.

Dar Gabriel nu se lăsă descurajat de protestele lui Oded şi ale celorlalţi din mica sa echipă. La scurt timp după miezul nopţii, urmări de la fereastra camerei sale de la Hotelul Laurens cum o camionetă fără număr opreşte în faţa galeriei. Secvenţa următoare se desfăşură cu fluiditatea unui scenariu coregrafic. Doi bărbaţi coborâră din camionetă. Douăzeci de secunde mai târziu, intraseră în galerie şi deconectaseră sistemul de alarmă. Ceea ce făcură înăuntru le luă mai puţin de un minut. Apoi se strecurară afară din galerie şi urcară înapoi în camionetă. Luminile de poziţie clipiră de două ori şi camioneta dispăru.

Gabriel plecă de la fereastră, ridică receptorul şi formă numărul galeriei. După ce sună de cinci ori, intră robotul. Gabriel puse receptorul pe masă lângă telefon şi dădu drumul la un aparat de înregistrat mic, portabil. Câteva secunde mai târziu, putu să audă înregistrată pe robot vocea lui Werner Müller explicând că galeria sa se deschidea a doua zi dimineaţa, la ora zece. *Vă rog, telefonaţi să stabilim o întâlnire.*

În limbajul folosit la Birou, microfonul care fusese plantat în Galeria Müller se numea „pahar“. Ascuns în partea electronică a telefonului, oferea acoperire pentru convorbirile lui Müller şi pentru discuţiile care aveau loc în încăpere. Şi pentru că-şi lua energia de la telefon, nu avea nevoie de baterie şi putea rămâne la nesfârşit în acel loc.

Dimineaţa următoare, Müller nu primi nici potenţiali cumpărători, nici telefoane. Sună el de două ori, o dată la Lyon ca să se intereseze dacă era disponibil un tablou, apoi la proprietarul său, să se plângă de starea ţevilor din apartament.

La prânz, ascultă ştirile la radio. Mâncă în acelaşi restaurant, la aceeaşi oră, şi se întoarse la galerie târziu, după-amiază. La ora cinci, un telefon; femeie, englezoaică, accent scandinav, căuta nişte schiţe de-ale lui Picasso. Müller i-a explicat politicos că galeria sa nu ţine asemenea schiţe, dar că era destul de amabil încât să-i dea numele şi adresele a două galerii concurente, unde ar putea avea mai mult noroc.

La ora şase, Gabriel se hotărî să-i dea chiar el un telefon. Formă numărul galeriei şi, într-o franceză repezită, furtunoasă, îl întrebă pe *Herr* Müller dacă are vreo natură moartă de Cézanne.

Müller îşi drese glasul.

— Din nefericire, *monsieur,* nu am nimic pictat de Cézanne.

— Ciudat. O sursă de încredere mi-a spus că aţi avut un oarecare număr de lucrări ale lui Cézanne.

— Sursa dumitale de încredere s-a înşelat. Bună seara, *monsieur.*

Legătura s-a întrerupt. Gabriel a pus receptorul în furcă şi s-a dus la fereastră, alături de Oded. Un moment mai târziu, negustorul de artă a ieşit în întunericul care se lăsa şi s-a uitat în josul şi-n susul străzii înguste.

— Ai văzut, Oded?

— Are probleme serioase cu nervii.

— Continui să crezi că este doar un negustor de tablouri, fără prea multă căutare?

— Pare un tip fără prea mare valoare, dar de ce l-a scos din minţi un telefon?

Gabriel zâmbi şi nu zise nimic. Shamron spunea că este ca şi cum i-ai strecura cuiva o pietricică în pantof. La început e doar enervantă, dar nu trece mult şi-ţi produce o rană deschisă. Dacă laşi piatra acolo mai mult timp, vei avea un pantof plin de sânge.

Cinci minute mai târziu, Werner Müller încuie galeria pentru noapte. În loc să-şi lase gunoiul în locul obişnuit, îl lăsă la uşa vecină, în faţa magazinului de haine. Pornind către Fouquet, privi de câteva ori peste umăr. Nici nu observă silueta ca de biscuit a lui Mordecai, care se ţinea după el pe partea cealaltă a străzii. Werner Müller are o rană care supurează, se gândi Gabriel. Curând, va avea pantoful plin de sânge.

— Adu-mi gunoiul lui, Oded.

Weekendul lui Müller a fost la fel de previzibil ca şi săptămâna sa de lucru. Omul avea un câine care lătra fără întrerupere. Oded, care îl monitoriza, suferea de o durere cronică de cap. Îl întrebă pe Gabriel dacă ar putea împrumuta o Beretta să împuşte câinele, ca să scape de el. Iar când Müller a scos câinele la plimbare pe malul râului, Oded l-a implorat să i se dea aprobarea de a arunca bestia peste parapet.

Monotonia a fost întreruptă sâmbătă seara de sosirea unei târfe de lux, numită Véronique. Ea l-a pălmuit. El a ţipat şi i-a spus „mamă“. Lătratul câinelui a atins cote maxime. După două ore, Oded, care se considera un fel de om de lume, a trebuit să lase camioneta din care făcea supravegherea, ca să ia o gură de aer proaspăt şi să bea ceva la o braserie de pe partea cealaltă a străzii.

— Futaiul secolului, i-a spus mai apoi lui Gabriel. O clinică de depravare. Se cere ascultată de băieţii de la Psiho de pe Bulevardul Regele Saul.

Nimeni n-a fost mai fericit ca Oded când asupra Parisului s-a

aşternut o zi de luni mohorâtă şi ploioasă. Müller se mai certă cu câinele pentru ultima oară, înainte de a trânti uşa apartamentului său şi a ieşi pe stradă. Oded l-a urmărit prin geamul fumuriu al camionetei, cu o ură autentică întipărită pe chip. Apoi şi-a ridicat transmiţătorul în dreptul gurii să ia legătura cu Gabriel la Hotelul Laurens.

— Se pare că Romeo se îndreaptă spre galerie. Este problema ta de acum.

Şi atunci câinele începu să latre din nou – câteva lătrături intermitente, ca pocnetul unei arme, apoi un întreg baraj de artilerie. Oded îşi scoase căştile şi se luă cu mâinile de cap.

16

PARIS

Englezul, ca şi Gabriel Allon, venise la Paris de pe Coasta de Azur, după ce trecuse în timpul nopţii din Corsica pe continent, luând feribotul de la Calvi la Nisa. Ca o coincidenţă, şi el închiriase o maşină la Nisa, nu din aeroport, ci de pe Bulevardul Victor Hugo, la câteva blocuri depărtare de râu. Era un Ford Fiesta, care trăgea rău spre dreapta, ceea ce-i făcu drumul mai stimulativ decât şi-ar fi dorit.

La o oră de Paris, opri la o cafenea dintr-o benzinărie de pe marginea drumului şi intră la toaletă. Acolo îşi schimbă pantalonii de bumbac şi puloverul de lână cu un costum negru, lucios. Folosi farduri de scenă pentru a-şi schimba culoarea părului din aceea a nisipului în cea a platinei, şi-şi puse o pereche de ochelari coloraţi în trandafiriu. Când termină, nici el nu se mai recunoscu în bărbatul din oglindă. Îşi scoase paşaportul canadian din servietă şi se uită la fotografie: Claude Devereaux, valabil încă doi ani. Îşi strecură paşaportul în buzunarul jachetei şi se duse la maşină.

Era după-amiaza târziu când ajunse la periferia oraşului, cerul era jos şi greu şi ploua. Se îndreptă spre arondismentul cinci, unde se cazã într-un hotel mic, de pe rue St. Jacques. Rămase în camera sa la începutul serii, moţăi puţin, apoi coborî în hol, unde îşi lăsă cheia la recepţie şi luă un vraf de hărţi turistice şi broşuri. Îi zâmbi prosteşte recepţionerului – *Sunt pentru prima oară la Paris.*

Afară ploua rău. Englezul aruncă hărţile turistice şi broşurile într-un coş de gunoi şi porni pe străzile ude ale arondismentului şapte, spre Sena. Pe la ora nouă, se adăpostea sub un platan din care curgea apa, de pe Quai d'Orléans, unde-l aştepta pe Pascal Debré.

Un şlep trecu încet pe lângă el, cu lumini calde lucind în cabină şi la timonă. La mică distanţă de parapet, trei bărbaţi beau vin dintr-o sticlă şi pescuiau la lumina unui felinar de pe stradă. Îşi ridică mâneca jachetei şi se uită la cadranul luminos al ceasului. Trecuseră câteva minute de la miezul nopţii. Unde naiba era Debré? Ploaia câştiga teren, lovind cheiul de piatră. Îşi atinse părul. Culoarea platinei începuse să se ducă.

Cinci minute mai târziu, auzi paşi grei pe chei. Se întoarse şi văzu un bărbat care se îndrepta spre el: pantaloni de polistiren, cizme ieftine, jachetă de ploaie din piele lucioasă, până în talie. I se alătură englezului sub copac şi-i întinse mâna. Ultimele două degete îi lipseau.

— Ai ales un loc al naibii de nepotrivit pe o noapte ca asta, Pascal. Ce naiba a durat atât?

— Nu l-am ales pentru peisaj, prietene. Vorbea cu un accent din sud. Cu două din degetele rămase arătă spre cei trei bărbaţi care beau vin pe chei. Îi vezi pe băieţii ăia? Lucrează pentru mine. Şi şlepul care a trecut acum o clipă? Şi el lucrează tot pentru mine. Am vrut să ne asigurăm că n-ai fost urmărit.

Debré îşi vârî mâinile în buzunare. Englezul îl cercetă cu privirea.

— Unde este pachetul?

— La depozit.

— Trebuia să-l aduci aici.

— Poliţia din Paris a făcut controale locale toată noaptea. Ceva legat de o ameninţare cu bombă. Unul din grupurile de arabi. Algerieni, cred. Nu era indicat să-l aduc acum cu mine.

Englezul nu observase nici urmă de control.

— Dacă se fac controale, cum să aduc pachetul înapoi în oraş?

— E problema ta, prietene.

— Unde-i depozitul?

— La docuri, la câţiva kilometri în josul râului. Îşi înclină capul în direcţia Cartierului Latin. Sunt cu maşina.

Englezului nu-i plăceau schimbările de plan, dar nu avea de ales. Încuviinţă şi-l urmă pe Debré pe treptele de piatră, apoi spre Pont St. Louis. Deasupra lor, Notre-Dame ardea în lumina reflectoarelor. Debré se uită la părul englezului şi-şi lăsă buzele în jos cu un aer de dezamăgire galică.

— Arăţi ridicol, dar trebuie să mărturisesc că funcţionează. Aproape că nici nu te-am recunoscut.

— Tocmai asta era ideea.

— Şi hainele sunt frumoase. Foarte la modă. Ar trebui să fii atent pe unde umbli îmbrăcat astfel. Sunt băieţi care şi-ar putea face o idee greşită despre tine.

— Unde-i căcatul ăla de maşină?

— Ai răbdare, prietene.

Maşina se afla pe Quai de Montebello, cu motorul pornit. Un tip masiv stătea la volan, fumând o ţigară.

Debré zise:

— Stai în faţă. E mult mai confortabil.

— De fapt, prefer să stau în spate, iar dacă îmi ceri din nou să stau în faţă, o să mă convingi că-mi întinzi o capcană. Iar ultimul lucru pe care ţi l-ai dori este să mă simt prizonier, Pascal.

— Cum doreşti. Stai în spate, dacă acolo îţi place, încercam doar să fiu politicos. *Dumnezeule!*

Merseră vreo douăzeci de minute, cu ştergătoarele funcţionând permanent ca să îndepărteze stropii de ploaie, cu aerul condiţionat făcând zgomot. Luminile Parisului dispărură şi curând se treziră într-un cartier industrial posomorât, scăldat în lumini şterse, gălbui. Debré cânta muzică americană odată cu radioul. Pe englez îl durea capul. Lăsă jos fereastra şi aerul umed îi biciui faţa.

Ar fi vrut ca Debré să tacă. Englezul ştia totul despre Pascal Debré. Era un om care nu izbutise să trăiască aşa cum şi-ar fi dorit. Voise să fie asasin ca englezul, dar îl lovise zdravăn pe un membru al unui grup criminal rival. Greşeala l-a costat două degete şi a avut un impact serios asupra carierei sale. A fost trecut pe partea de escrocherie a afacerii, unde era cunoscut pentru ameninţările lui lipsite de rafinament, dar eficiente: *Dă-ne banii sau îţi terminăm afacerea. Dacă încerci să implici poliţia, îţi violăm fiica, după care ţi-o tăiem într-o sută de bucăţi.*

Intrară pe poarta unui gard legat cu lanţuri, apoi într-un depozit din cărămidă plină de funingine. Aerul era greu din cauza mirosului de ulei şi al duhorii care venea de la râu. Debré îl conduse într-un birou mic şi aprinse o lumină. Un moment mai târziu, apăru cu o servietă mare, atârnată de singura sa mână întreagă.

O aşeză pe capota maşinii şi deschise capacul.

— E un mecanism simplu, zise Debré folosindu-şi mâna deteriorată ca pe un indicator. Aici este ceasul. Îl poţi fixa la un minut, o oră, o săptămână. Cum vrei. Aici este detonatorul, aici încărcătura explozivă. Canistrele astea conţin combustibil. Ambalajul nu poate fi recunoscut – este foarte puţin probabil – şi nimic din ce are un poate aduce poliţia la tine sau la noi.

Debré închise capacul. Englezul scoase un plic plin cu franci şi-l lăsă pe maşină, lângă pachet. Se întinse după servietă, dar Debré îi puse mâna cu cele două degete lipsă pe braţ.

— Mă tem c-a crescut preţul, amice.

— De ce?

— Să zicem că din cauza fluctuaţiilor neprevăzute ale pieţei. Debré scoase un pistol şi-l îndreptă spre pieptul englezului. Şoferul trecu în spatele lui. Englezul presupuse că şi el scosese arma.

Debré zâmbi.

— Ştii cum merg lucrurile astea, amice.

— Nu, nu ştiu, de fapt. De ce nu mi le explici?

— După ce am vorbit, am început să mă gândesc.

— Trebuie să fi fost o experienţă nouă pentru tine.

— Ţine-ţi naibii gura!

— Scuză-mă pentru întrerupere, Pascal. Te rog, continuă.

— Mi-am pus o întrebare simplă. De ce ar avea nevoie un om ca prietenul meu de un sistem ca ăsta? El îi omoară întotdeauna cu

cuţitul. Uneori cu pistolul, dar de obicei cu cuţitul. Apoi mi-am răspuns. Are nevoie de el pentru că angajatorii i-au cerut-o. Dacă ridic preţul, nu este nicio problemă pentru el, pentru că restul va fi suportat de angajatorul lui.

— Cât vrei?

— Două sute.

— Ne-am înţeles la o sută.

— Afacerea s-a schimbat.

— Şi dacă refuz?

— Va trebui să-ţi iei pachetul de altundeva. Şi dacă faci asta, aş putea fi tentat să-mi sun prietenul de la poliţie, unul din cei pe care-i ţinem pe băutură şi pe curve. I-aş putea spune prietenului că eşti în oraş, că lucrezi.

— Bine, o să-ţi plătesc preţul nou, dar după ce folosesc sistemul ăsta o să fac un anunţ anonim la poliţia Parisului şi-o să le spun cine mi l-a dat. Mulţumită prostiei tale le voi putea spune de unde l-am obţinut. Vor verifica locul, tu vei fi arestat şi şefii tăi îţi vor tăia şi restul degetelor.

Debré era nervos de acum, făcuse ochii mari şi îşi lingea buzele, iar pistolul îi tremura în mâna stângă. Era obişnuit ca oamenilor să le fie teamă de ameninţările sale. Nu se prea întâlnea cu unul ca englezul.

— Foarte bine, ai câştigat, zise Debré. Ne întoarcem la preţul pe care ţi l-am cerut la început. O sută de mii de franci. Ia naibii chestia asta de aici.

Englezul se hotărî să insiste pentru mai mult.

— Cum ajung înapoi la Paris?

— Asta e problema ta.

— E drum lung. Taxiul va fi foarte scump. Întinse mâna şi luă plicul. Poate chiar o sută de mii de franci.

— Ce naiba crezi că faci?

— Iau şi bomba, şi banii mei. Dacă încerci să mă opreşti, voi spune poliţiei despre depozitul tău, şi de data asta şeful tău din Marsilia nu se va mai opri doar la tăierea mâinii…

Debré ridică arma. Englezul lăsase jocul să treneze destul de mult. Era momentul să-i pună capăt. Antrenamentul îşi spuse cuvântul. Apucă braţul lui Debré cu iuţeala fulgerului, lucru care-l prinse pe francez nepregătit. Îi răsuci violent braţul, rupându-i-l în câteva locuri. Debré ţipă înnebunit şi arma îi căzu pe podeaua depozitului.

Partenerul lui Debré intră în scenă. Englezul realiză că acesta nu va face uz de armă pentru că Debré se afla prea aproape, ceea ce-i lăsa o singură posibilitate: să încerce să-l dezarmeze pe englez cu o lovitură la ceafă. Englezul se lăsă în jos şi lovitura nimeri peste

capul lui. Apoi apucă arma lui Debré şi trase. Două gloanţe îl nimeriră în piept pe individul cel masiv. Căzu la podea cu sângele izbucnindu-i printre degete. Englezul îi mai trase două focuri în cap.

Înfrânt, Debré se rezema de capota maşinii ţinându-se de braţ.

— Ia banii ăştia nenorociţi! Ia pachetul! Numai pleacă odată!

— N-ar fi trebuit să încerci să mă păcăleşti, Pascal.

— Ai dreptate. Dar ia totul şi pleacă.

— Ai avut dreptate într-o singură privinţă, zise englezul în timp ce cuţitul său cu şanţuri şi lama zimţată alunecă din teaca aflată în zona antebraţului şi ajunse în palmă.

Un moment mai târziu, Pascal Debré zăcea pe podea lângă partenerul său, cu faţa ca o coală de hârtie, cu gâtul spintecat aproape până la coloana vertebrală.

Cheile de la maşina lui Debré erau încă în contact. Englezul le folosi ca să descuie portbagajul. În interior, altă servietă. Îi deschise capacul. Altă bombă, o replică a celei aflate pe capota maşinii. Presupuse că francezul avea programată altă treabă în noaptea aceea. Astfel, englezul probabil mai salvase magazinul cuiva. Închise servieta, apoi lăsă încet capacul portbagajului să cadă.

Podeaua era plină de sânge. Englezul înconjură cadavrele şi întârzie asupra capotei maşinii. Deschise servieta şi fixă ceasul la trei minute, apoi închise capacul şi aşeză servieta între cadavre.

Porni calm de-a lungul depozitului şi deschise uşa. Apoi se întoarse la maşină şi urcă la volan. Când răsuci cheia în contact, motorul tuşi şi muri. O, Dumnezeule, nu! Asta era răzbunarea lui Pascal. Răsuci cheia a doua oară şi motorul reveni la viaţă.

Dădu cu spatele, întoarse în drum şi trecu în viteză de poarta legată cu lanţuri. Când bomba explodă, lumina din oglinda sa retrovizoare străluci atât de puternic, încât îl orbi pe moment. Porni de-a lungul râului, înapoi spre Paris, văzând puncte purpurii mişcându-i-se prin faţa ochilor.

Zece minute mai târziu, parcă maşina lui Debré într-o zonă interzisă, lângă o staţie de metrou, şi coborî. Scoase servieta din portbagaj şi aruncă cheile într-un coş de gunoi. Apoi coborî şi luă metroul.

Se gândi la bătrâna *signadora* din satul său din Corsica – şi la avertismentele ei despre bărbatul misterios, pe care ar fi trebuit să-l evite. Se întrebă dacă Pascal Debré fusese acela.

Coborî la staţia Luxembourg şi porni pe străzile ude ale arondismentului cinci, înapoi spre hotelul său din Rue St. Jacques. Sus, în camera sa, realiză că nu văzuse niciun poliţist pe drumul spre casă. Debré îl minţise în privinţa punctelor de control.

17

PARIS

Gabriel decise că venise momentul să discute cu Werner Müller. Dimineaţa următoare sună la galerie.

— Müller. *Bonjour.*

— Vorbiţi germana?

— *Ja.*

Gabriel trecu de la franceză la germană.

— În weekend, am văzut un tablou care mă interesează în vitrina galeriei dumneavoastră.

— Care anume?

— Aranjamentul floral al lui Jean-Georges Hirn.

— Da, frumos, nu?

— Într-adevăr, este. Mă întrebam dacă l-aş putea vedea astăzi.

— Mă tem că sunt destul de ocupat astăzi.

— O, chiar aşa?

Gabriel monitorizase toate convorbirile de la galerie timp de şaptezeci şi două de ore şi era sigur că Müller putea să-şi găsească timp pentru întâlnire.

— Lăsaţi-mă să-mi iau agenda, să mă uit la program. Puteţi aştepta un moment?

— Desigur.

— A, iată. După cum se vede, mi s-a anulat o întâlnire pentru după-amiază.

— Ce noroc!

— Cât de repede aţi putea ajunge aici?

— De fapt, sunt prin zonă acum. Aş putea ajunge în zece, cincisprezece minute.

— Splendid. Vă numiţi?

— Ulbricht.

— Vă aştept, *Herr* Ulbricht.

Gabriel întrerupse convorbirea. Împachetă rapid, îşi vârî Beretta în betelia pantalonilor, se mai uită o dată prin încăpere să se asigure că nu lăsase nicio urmă. Înainte de plecare, se duse la fereastră şi se uită în jos la galerie. Un bărbat suna la uşă; înălţime medie, păr închis la culoare, cu o servietă în mâna dreaptă. Poate că întâlnirea lui Müller nu se anulase. Gabriel scoase imediat aparatul şi-l fotografie pe acest vizitator neaşteptat. Apoi scoase filmul, îl vârî în buzunar şi puse aparatul de fotografiat în valiză.

Angajatul de la recepţie avea o expresie de dezamăgire că *Herr* Kiever pleacă atât de repede. Întrebă dacă-i mersese bine treaba şi

Gabriel spuse că în curând va afla răspunsul.

Afară, ploaia îi cădea încet pe faţă. Renault-ul era parcat pe stradă, după colţul hotelului, şi avea două tichete fixate pe parbriz în lama ştergătoarelor. Gabriel şi le vârî în buzunar şi aruncă geanta în portbagaj.

Se uită la ceas. Trecuseră douăsprezece minute de când vorbise cu Müller la telefon. Trebuia să întârzie câteva minute – neamţul se aştepta la asta. Înconjură clădirea de două ori, să vadă dacă fusese urmărit, apoi se duse la galerie şi sună. Müller îi deschise.

— Bună dimineaţa, *Herr* Ulbricht. Începusem să-mi fac probleme în privinţa dumneavoastră.

— Adevărul e că am găsit cam greu locul.

— Nu locuiţi în Paris?

— De fapt, sunt aici în vacanţă. Trăiesc în Düsseldorf.

— Înţeleg. Müller bătu teatral din palme. Aşadar, aţi vrea să vedeţi de aproape Hirn-ul. Sunt de acord cu dumneavoastră. Este o pictură absolut superbă. O piesă care întregeşte orice colecţie. Lăsaţi-mă să-l scot din vitrină. Durează doar un moment.

În timp ce Müller se ocupa de Hirn, Gabriel examină rapid încăperea. O galerie obişnuită, cu tablouri nu foarte ieşite din comun. La capătul încăperii, era biroul lui Müller, o piesă de mobilier veche, pictată, iar pe podea, lângă el, o servietă.

Müller ridică tabloul din standul vitrinei. Era o pânză mică, de patruzeci şi cinci de centimetri pe treizeci şi Müller nu întâmpină probleme cu mânuirea ramei. O aşeză pe un piedestal acoperit cu fetru din mijlocul încăperii şi mai aprinse nişte lumini.

Când Gabriel îşi schimbă poziţia pentru a vedea mai bine pânza, aruncă o privire pe fereastra din faţă a galeriei. Ceva îi atrase atenţia în dreptul cafenelei de peste drum. Ceva familiar, o licărire, nimic mai mult.

Îşi reîndreptă din nou atenţia asupra pânzei şi murmură câteva cuvinte amabile despre calitatea stilului pictural şi a desenului.

— Se pare că nu sunteţi novice în artă, *Herr* Ulbricht, zise Müller.

— Ştiu destul ca să-mi cheltuiesc toţi banii cumpărând tablouri pe care nu mi le pot permite, răspunse Gabriel şi amândoi începură să râdă.

Gabriel îşi luă ochii de la Hirn şi privi pe fereastră spre cafenea. Din nou acelaşi lucru, aceeaşi senzaţie că era ceva sau cineva pe care-l mai văzuse înainte. Scană repede mesele de sub copertina de pânză, şi atunci îl văzu. Omul îşi împături ziarul, se ridică şi plecă repede. Un bărbat grăbit, care întârziase la o întâlnire foarte importantă. Gabriel îl mai văzuse pe acest bărbat.

Era cel care tocmai ieşise din galerie…

Gabriel se întoarse şi se uită la servietă. Apoi se uită din nou pe fereastră, dar bărbatul dăduse colţul, dispărând.

— S-a întâmplat ceva, *Herr* Ulbricht?

Gabriel îl apucă pe Müller de braţ.

— Trebuie să ieşiţi din galerie! Acum!

Dealerul de artă îşi răsuci braţul şi scăpă din strânsoarea lui Gabriel. Era surprinzător de puternic.

— Ia-ţi mâna de pe mine, nebunule!

Gabriel îl apucă de braţ, dar el îşi trase mâna din nou.

— Ieşi de aici sau chem poliţia!

Gabriel l-ar fi putut convinge uşor pe Müller, dar îşi imagină că nu avea timp. Se întoarse şi se îndreptă repede spre uşă. Când ajunse, Müller declanşase închizătorile de siguranţă. Gabriel ieşi pe stradă şi o luă în direcţia hotelului.

Şi atunci a explodat bomba – un zgomot asurzitor care l-a aruncat în genunchi şi în mâini. S-a ridicat şi a pornit din nou, în timp ce zgomotul exploziei reverbera de-a lungul faţadelor graţioase ale clădirilor de pe străzile învecinate. Apoi a urmat ceva ca sunetul făcut de un potop tropical, dar era doar sticlă curgând pe pavaj din miile de ferestre sparte. Îşi ridică mâinile să-şi acopere faţa, dar după câteva secunde degetele i s-au înroşit de propriul său sânge.

Duşul cu bucăţi de sticlă se termină, iar ecoul exploziei se stinse în depărtare. Gabriel rezistă impulsului de a se uita peste umăr la dezastru. Mai văzuse rezultatele unei bombe explodate în stradă şi-şi putea imagina scena din spatele său. Maşini în flăcări, clădiri înnegrite, cafenele devastate, cadavre, sânge, privirile uluite ale supravieţuitorilor. Îşi luă mâinile de pe faţă şi, ascunzându-le în buzunarele jachetei, continuă să meargă cu capul în jos, în urechi răsunându-i o linişte cumplită.

18

PARIS

Parisul a avut partea sa nedreaptă de bombe teroriste de-a lungul anilor, dar serviciile de poliţie şi de securitate au dovedit destulă eficienţă în rezolvarea consecinţelor exploziilor. În două minute de la explozie, au sosit primele unităţi. În cinci minute, străzile înconjurătoare erau izolate. Maşina lui Gabriel fusese prinsă în interiorul cordonului, aşa că a fost forţat să meargă pe jos. Era aproape amurg când ajunse la triajul de la calea ferată, care se întindea la marginea de sud a oraşului.

Adăpostindu-se pe platforma de încărcare a unei fabrici abandonate, făcu un inventar mental al lucrurilor pe care le avusese în portbagaj. O servietă, câteva articole de îmbrăcăminte, un aparat de fotografiat, un casetofon, transmiţătorul pe care-l folosise pentru comunicarea cu echipa de supraveghere. Dacă nu-şi revendica maşina curând, poliţia o va sechestra, va deschide portbagajul şi va examina conţinutul. Vor asculta caseta şi vor descoperi că galeria lui Werner Müller şi telefonul fuseseră monitorizate. Vor developa filmele abandonate şi vor descoperi fotografii ale exteriorului galeriei. Vor calcula unghiul din care s-au făcut fotografiile şi vor ajunge la concluzia că imaginile au fost surprinse de la o fereastră a Hotelului Laurens. Vor chestiona personalul hotelului şi vor descoperi că în camera respectivă locuise un scriitor german cam grosolan.

Mâna dreaptă începu să-i pulseze. Încordarea punea stăpânire pe el. Se mişcase mult după explozie, mersese cam o duzină de staţii de metrou, străbătuse kilometri fără număr pe bulevardele aglomerate. De la o cabină telefonică de lângă grădinile Luxembourg luase legătura cu Uzi Navot pe linia de urgenţă.

Gabriel îşi ridică privirea şi văzu două maşini, care mergeau încet pe un drum mărginit de un gard cam părăginit legat cu lanţuri. Aveau farurile fixate pe faza scurtă. Maşinile opriră la o distanţă cam de cincizeci de metri. Gabriel sări de pe platforma de încărcare, iar aterizarea îi produse o durere cumplită în braţe, apoi se îndreptă spre ele. Portiera din spate a primei maşini se deschise. Navot era tolănit pe banchetă.

— Urcă, mormăi el.

Era evident că urmărise prea multe filme americane despre Mafia.

Navot îi adusese un doctor, un *sayanim* al lui Shamron. Stătea pe locul pasagerului, în faţă. Înjghebă o masă din cotiera peste care

întinse o pânză sterilă şi aprinse lumina din plafonul maşinii. Doctorul tăie bandajul şi examină rana. Făcu apoi din buze un semn de uşoară dezamăgire.

— Nu e atât de rău. Pentru asta m-ai adus aici? Ceva pentru durere? întrebă el, iar Gabriel scutură din cap. Altă încruntare, altă înclinare din cap. Cum doreşti.

Doctorul îi spălă rana cu un antiseptic şi se apucă de treabă. Gabriel, restauratorul, îl urmărea foarte atent. *Introduce, trage, apucă, taie.* Navot îşi aprinse o ţigară pretinzând că se uită pe fereastră. Când doctorul termină sutura, bandajă rana cu grijă şi făcu semn din cap că era gata. Gabriel îşi aşeză mâna dreaptă pe un prosop steril. Când doctorul tăie bandajul murdar scoase un oftat de dezaprobare, de parcă Gabriel ar fi comandat un vin care nu se potrivea la peştele cu sos de unt cu şofran.

— Va dura doar câteva minute, da?

Navot făcu impacientat un semn din mână.

Doctorul nu dădu atenţie atitudinii lui Navot şi lucră fără grabă. De data asta, nu se mai obosi să-l întrebe pe Gabriel dacă voia un analgezic. Pregăti o seringă şi-i injectă un anestezic în mână. Lucră încet, fără oprire, aproape o jumătate de oră. Apoi îşi ridică privirea.

— Am făcut tot ce am putut, date fiind împrejurările. Aruncă o privire ostilă spre Navot: Fac asta gratis, băiete. Shamron va afla. Rana asta trebuie operată corect. Muşchii, tendoanele… o pauză, apoi scutură din cap. Nu e bine. O să fie cam ţeapănă şi n-o vei putea mişca la fel ca înainte.

— Lasă-mă, zise Navot. Du-te la maşina cealaltă şi aşteaptă acolo. Navot îl expedie şi pe şofer. Când rămaseră singuri îl privi pe Gabriel. Ce naiba s-a întâmplat?

— Câţi morţi au fost? întrebă Gabriel, ignorând întrebarea lui Navot.

— Trei până acum. Patru răniţi grav.

— Ai aflat ceva despre restul echipei?

— Au plecat din Paris. Shamron îi cheamă pe toţi acasă. Ar putea ieşi ceva urât.

— Maşina?

— Am pus un om s-o păzească. Până acum, poliţia nu s-a băgat.

— În cele din urmă, o vor face.

— Şi ce vor găsi?

Gabriel îi spuse. Navot îşi închise ochii şi şovăi un pic, de parcă tocmai ar fi auzit de moartea cuiva.

— Şi apartamentul lui Müller?

— Are un microfon la telefon.

— La dracu'!

— Vreo şansă să intru să curăţ urmele?

Navot scutură din cap.

— Poliţia este deja acolo. Dacă-ţi găsesc maşina şi stabilesc că Müller era supravegheat în vreun fel, o să-i cerceteze tot apartamentul. Nu va lua mult să găsească microfonul.

— Prieteni din agenţie care ne-ar putea ajuta?

— Nu pentru ceva de genul ăsta.

— Microfonul ăla e ca o fisă de apel.

— Ştiu, Gabriel, dar nu eu l-am pus acolo.

Gabriel scoase rola de film din buzunar şi i-o dădu lui Navot.

— L-am fotografiat pe omul care a pus bomba la galerie. Trimite-o în seara asta la sediul din Regele Saul. Spune-le troglodiţilor de la Cercetare s-o treacă prin baza de date. Poate îl vor identifica pe individ.

Filmul dispăru în labele mari ale lui Navot.

— Ia legătura cu Shamron şi spune-i să instaleze imediat un dispozitiv de securitate la vila Annei Rolfe. Gabriel deschise portiera maşinii şi puse piciorul jos. Care este maşina mea?

— Shamron vrea să vii acasă.

— Cum să-l găsesc pe cel care a pus bomba, dacă sunt în Tel Aviv?

— Dacă vei fi închis în Franţa, tot nu vei putea să-l găseşti.

— Care este maşina mea, Uzi?

— Foarte bine. Ia-o pe asta. Dar eşti de capul tău.

— Într-o zi voi încerca să mă revanşez.

— Să-ţi meargă bine, Gabriel. Eu o să stau aici să rezolv toată încurcătura asta.

— Du filmul la Tel Aviv. La revedere.

Pe Costa del Prata, Anna Rolfe lăsă vioara şi închise metronomul. Sala de repetiţii era în întuneric, iar briza dinspre Atlantic, care răzbătea prin fereastra deschisă, era rece şi umedă. Un microfon profesional atârna deasupra scaunului ei, prins într-un stativ de culoarea cromului. Era conectat la un deck fabricat în Germania. Astăzi înregistrase aproape toată repetiţia. Derulă caseta în timp ce îşi aşeza vioara Guarneri în cutie şi-şi îndrepta partiturile.

Ca întotdeauna, i se părea stânjenitor să se asculte cântând, dar acum o făcea dîntr-un motiv anume. Voia să ştie *exact* cum se auzea, care pasaje erau acceptabile, care necesitau atenţie specială. Îi plăcu mare parte din ce auzi, dar alese trei sau patru secţiuni din mişcarea a doua şi a treia în care efectele pauzei îndelungate au fost imediat sesizate de urechea ei critică. În seara asta, în partea a doua a repetiţiei, se va concentra exclusiv asupra acelor pasaje. Dar acum

avea nevoie să-şi limpezească gândurile.

Se duse în dormitor, scoase un pulover galben-pal din dulap şi şi-l puse pe umeri. Apoi coborî. O clipă mai târziu, se strecură pe poarta vilei sale şi porni pe poteca ce ducea spre sat. Pe la mijlocul drumului, observă un Fiat mic venind pe cărare, printre copaci. Înăuntru se aflau patru bărbaţi. Nu erau portughezi. Anna se dădu la o parte ca să treacă maşina, dar aceasta se opri şi bărbatul aflat pe scaunul pasagerului coborî.

— Miss Rolfe?

— Cine vrea să afle?

— Sunteţi miss Rolfe, nu?

Ea încuviinţă.

— Suntem prietenii lui Gabriel.

La Marsilia, englezul îşi lăsă maşina lângă mănăstirea St. Victor şi plecă pe jos pe străzile întunecate, spre terminalul feribotului. În timp ce vasul porni pe apele calme ale portului, coborî în cabina sa personală. Se întinse pe patul îngust, ascultând ştirile la Radio Marsilia. Explozia de la Galeria Müller din Paris era cea mai importantă ştire. Bomba lui Pascal Debré provocase moartea unor oameni nevinovaţi, fapt care-l făcea să se simtă mai mult terorist decât profesionist. Mâine se va duce s-o vadă pe bătrâna *signadora,* şi ea îl va alunga pe *occhju* cu ritualurile şi rugăciunile ei şi-l va absolvi de păcate, aşa cum făcea întotdeauna.

Închise radioul. Cu toată oboseala, îşi dorea o femeie. Aşa era mereu după ce termina o misiune. Închise ochii şi-i apăru în gânduri Elizabeth Conlin, acea frumoasă catolică din Ballymurphy, în vestul Belfastului, în Irlanda de Nord. Era o seducătoare înnăscută. Când se puteau întâlni în siguranţă ea îşi atârna o eşarfă la geamul dormitorului şi englezul se strecura pe fereastră şi în patul ei. Făceau dragoste cu o lentoare chinuitoare, pentru a nu-i trezi pe ceilalţi membri ai familiei ei. Englezul îi acoperea gura cu palma, ca să-i înăbuşe strigătele. Odată l-a muşcat de deget până i-a dat sângele. Pătase cearşafurile de pe patul ei. Apoi stătea întins lângă ea în întuneric şi o lăsa să-i spună din nou cât de mult îşi dorea să scape din Belfast – departe de bombe şi de soldaţii britanici, de puşcaşii IRA şi de grupările protestante. Şi, când credea că el a adormit, îşi şoptea rugăciunile pentru a scăpa de pedeapsa de a fi cedat ispitei trupului englezului. El nu-şi permisese niciodată să adoarmă în patul lui Elizabeth Conlin.

Într-o noapte, pe când se strecura pe fereastra ei, în locul lui Elizabeth Conlin îl găsi pe tatăl acesteia şi doi soldaţi IRA. Aflaseră cumva adevărul despre englez. Fusese dus într-o fermă, departe, pentru ceea ce părea să fie un interogatoriu lung şi dureros urmat

de execuţie. Spre deosebire de alţii, care se aflaseră în situaţii similare, englezul reuşise să părăsească ferma în viaţă. Cei patru membri IRA, nu.

În câteva ore, englezul fusese scos în siguranţă din provincie. Elizabeth Conlin, însă, nu s-a descurcat la fel de bine. Trupul ei a fost găsit a doua zi atârnând în cimitirul oraşului Belfast, cu capul ras şi cu gâtul tăiat – pedeapsa pentru că se culcase cu un agent britanic.

De atunci, englezul nu mai avusese încredere în nicio femeie. Anton Orsati a înţeles asta. O dată pe săptămână, îi aducea o fată la vilă, nu o corsicană, ci numai franţuzoaice, aduse anume pentru a rezolva nevoile speciale ale englezului. Şi aştepta cu acel bătrân *paesanu* pe drumul din vale până termina englezul. Acesta considera că a face dragoste cu fetele lui Orsati era la fel de rece şi nesatisfăcător ca un asasinat, dar le suporta pentru că nu putea avea încredere să-şi găsească o iubită şi nici nu era pregătit încă să ducă o viaţă de călugăr.

Îi reveni în minte misiunea de la Paris. Era ceva ce-l tulbura: omul care intrase în galerie înainte să explodeze bomba. Englezul era produsul unei unităţi de elită şi era deci capabil să detecteze imediat influenţa unei astfel de pregătiri şi asupra altora: mersul uşor, combinaţia de încredere absolută de sine şi permanenta stare de veghe. Omul fusese cândva soldat – sau poate ceva mult mai complicat.

Dar mai era ceva. Englezul avea senzaţia sâcâitoare că-l mai văzuse undeva. Şi astfel stătu întins câteva ore, sortând figurile fără număr stocate în memorie, căutându-l.

19

LONDRA

Explozia de la galeria de artă a lui Müller făcuse mai mult decât să-i creeze lui Gabriel o problemă de securitate în Paris. Eliminase singura lui pistă evidentă în acest caz. Acum trebuia s-o ia de la început şi, în acest scop, a doua zi dimineaţa pornea dincolo de Mason Yard, spre galeria lui Julian Isherwood, pe o ploaie uşoară.

Pe peretele de cărămidă de lângă uşă se afla un panou, şi pe acest panou erau două butoane cu două nume cărora le corespundeau: Locus Travel şi Isher OO Fine Arts. Gabriel apăsă pe cel de al doilea şi aşteptă. Când se auzi soneria, deschise uşa şi urcă pe aceleaşi trepte; acelaşi covor maro rărit, aceeaşi pată în stilul eroului de benzi desenate Rorschach pe a treia treaptă, unde Isherwood, mahmur, vărsase cafeaua în dimineaţa de după petrecerea cu prea multă băutură de ziua lui Oliver Dimbley, de la Mirabelle. Sus, pe palier, erau două uşi: una ducea la galerie, cealaltă la o mică agenţie de turism, unde o femeie cu un chip comun stătea la un birou ca de director de şcoală, înconjurată de afişe care promiteau distracţie fără limite, în locuri exotice.

Îşi ridică privirea spre Gabriel, îi zâmbi trist şi reveni la lucrul ei de mână.

Cu toate că Julian Isherwood se agăţa cu disperare de tablourile din inventarul său, nu făcea acelaşi lucru cu fetele care răspundeau la telefoane şi-i ţineau registrele sale impresionante. Le angaja şi le concedia cu regularitate sezonieră. De aceea, Gabriel fu surprins s-o vadă la biroul din anticameră pe Irina, un leopard de fată cu părul negru, pe care Isherwood o angajase cu şase luni în urmă.

Uşa care separa anticamera de biroul lui Isherwood era întredeschisă. Isherwood era cu un client. Gabriel văzu un tablou proptit de piedestalul negru, acoperit cu pâslă. Opera unui celebru pictor italian, după câte se părea; Gabriel nu-l recunoştea. Isherwood străbătea la pas covorul, cu spatele la uşă şi cu mâna la bărbie, cu ochii în podea, ca un avocat care aşteaptă un răspuns de la un martor ostil.

— Ar vrea să aşteptaţi sus în expoziţie, toarse fata. Presupun că ştiţi drumul.

Gabriel intră în liftul mic şi porni în sus. Sala de expunere era un loc al umbrelor foarte liniştit, dacă făceai abstracţie de picăturile de ploaie care se auzeau pe lucarnă.

Pânzele mari ale Marilor Maeştri erau expuse pe fiecare perete; o *Venus* a lui Luini, *Natividad* a lui del Vaga, *Botezul lui Hristos* de

Bordone, un peisaj luminos al lui Claude. Gabriel închise luminile şi se lăsă cu greutate pe un divan acoperit cu catifea. Îi plăcea această cameră. Fusese întotdeauna un sanctuar; o insulă a liniştii. Cândva, făcuse dragoste cu soţia sa în această încăpere. Cu ani mai târziu, tot aici pusese la cale moartea celui care i-o răpise.

Uşa liftului se deschise şi apăru Isherwood.

— Dumnezeule, Gabriel, arăţi cumplit.

— Să presupun că este un compliment?

— Ce naiba se întâmplă? De ce nu eşti la Zürich?

— Proprietarul tabloului pe care m-ai trimis să-l curăţ era un tip pe nume Augustus Rolfe. Ai auzit vreodată de el?

— O, Dumnezeule, cel care a fost ucis săptămâna trecută?

Gabriel închise ochii şi încuviinţă.

— Eu i-am găsit cadavrul.

Isherwood observă bandajele.

— Ce s-a întâmplat cu mâinile tale?

— Ai auzit de explozia de ieri de la galeria din Paris?

— Sigur, presa zumzăie de ştirea asta. Sigur n-ai fost implicat?

— Nu, s-a întâmplat doar să mă aflu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. O să-ţi spun tot, Julian, dar mai întâi am nevoie de ajutorul tău.

— Ce fel de ajutor? întrebă Isherwood prudent.

— Nimic din ce ştii. Am nevoie doar să-mi explici de ce un bancher elveţian bătrân ar fi putut să deţină o colecţie remarcabilă de impresionişti francezi şi pictură modernă ascunsă de lume într-o încăpere subterană.

Isherwood apăsă pe butonul interfonului.

— Irina, vrei să fii drăguţă să aduci un ibric cu cafea în sala de expunere? Şi nişte biscuiţi. Din cei cu alune. Şi nu sunt aici pentru nimeni. Bravo, eşti o dulceaţă.

Gabriel ştia în mare despre modul în care jefuiseră naziştii comorile de artă ale Europei, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Adolf Hitler visase să construiască un impresionant *Führermuseum* în oraşul său natal, Linz, şi să-l doteze cu cele mai bune colecţii ale Marilor Maeştri şi cu colecţii de artă nord-europeană. În 1938, el a iniţiat un cod secret de operaţiuni, numit *Sonderauftrag Linz* – Operaţiunea Specială Linz –, pentru a aduna obiecte de artă destinate *Führermuseum*-ului, prin orice mijloace. În ultimele luni de pace, agenţii săi au cutreierat în secret muzeele, galeriile şi colecţiile private ale Europei, selectând lucrări pentru viitorul muzeu. Când a izbucnit războiul, hoţii de obiecte de artă ai lui Hitler s-au conformat solicitărilor Wehrmachtului. Sute de mii de tablouri, sculpturi şi obiecte de artă, majoritatea aflate în posesia

evreilor, au dispărut rapid. Mii de lucrări, evaluate la aproximativ treizeci de miliarde de dolari, încă mai lipseau.

Gabriel ştia că Julian Isherwood îi va spune şi restul detaliilor. Isherwood era un negustor de artă care depăşea media, care avusese partea sa de triumfuri, dar, când venea vorba despre felul în care prădaseră naziştii Europa, devenea oarecum expert. Scrisese grămezi de articole pentru ziare şi publicaţii comerciale şi, cu cinci ani în urmă, fusese coautorul unei cărţi bine primite pe această temă. Cu toate că editorul îl implorase, el refuzase cu fermitate să dezvăluie motivul său personal de a urmări acest subiect. Gabriel era printre puţinii care ştiau motivul: Julian Isherwood trecuse prin acest calvar.

— În 1940, Londra şi New York-ul nu contau, începu Isherwood. Parisul era centrul lumii artistice, iar centrul scenei artistice era pe rue de la Boétie, din arondismentul opt. Renumitul Paul Rosenberg îşi avea galeria la numărul douăzeci şi unu. Picasso locuia vizavi, la numărul douăzeci şi trei, împreună cu soţia sa, dansatoarea rusoaică Olga Koklova. Peste drum, se afla galeria lui Etienne Bignou. Georges Wildenstein îşi avea galeria la numărul cincizeci şi şapte. Paul Guillaume şi Josse Hessel erau şi ei tot acolo.

— Şi tatăl tău?

— Isakovitz Fine Arts se afla lângă galeria lui Paul Rosenberg. Locuiam într-un apartament deasupra sălilor principale ale expoziţiei. Picasso era unchiul Pablo pentru mine. Mi-am petrecut ore întregi în apartamentul lui. Uneori mă lăsa să mă uit cum pictează. Olga îmi dădea atâta ciocolată şi prăjituri, că mi se făcea rău. Am avut o copilărie încântătoare.

— Şi când au venit nemţii?

— Ei, totul s-a prăbuşit, nu? Invazia Ţărilor de Jos a început pe 10 mai. Pe 14 iunie, nemţii intraseră în Paris. Svasticile atârnau pe Turnul Eiffel şi Cartierul General german s-a stabilit la Hotelul Crillon.

— Când a început jaful?

— La două zile de la turul victoriei lui Hitler la Paris, el a ordonat ca toate lucrările de artă aflate în posesia evreilor să fie transferate în mâinile nemţilor, ca să fie „în siguranţă“, după cum se spunea. În realitate, începuse jefuirea Franţei.

— Dacă-mi amintesc corect, Hitler a înfiinţat o organizaţie care să supravegheze acest jaf.

— Au fost mai multe, dar cea mai importantă era una numită ERR: *Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg.* A fost o întreprindere formidabilă. Avea propriul serviciu de informaţii care descoperea lucrările de artă, o forţă rapidă pentru raiduri şi capturare şi un personal format din istorici de artă şi din evaluatori. Dumnezeule,

avea până şi propriii tâmplari care să ambaleze în lăzi de lemn lucrările care erau trimise în Germania.

— Rue de la Boétie trebuie să fi fost prima lor escală.

— ERR a început să-i vâneze pe negustorii de obiecte de artă *şi* pe colecţionari. Colecţiile Rothschild au fost confiscate odată cu reşedinţele lor. La fel şi colecţiile magnaţilor bancari David David-Weill şi Jacques Stern. S-au făcut razii în toate galeriile evreilor de pe rue de la Boétie şi li s-au confiscat colecţiile, printre care şi inventarul galeriei Isakovitz Fine Arts.

— Tatăl tău n-a reuşit să protejeze nimic?

— Majoritatea negustorilor, printre care şi tatăl meu, au încercat să-şi protejeze cele mai importante tablouri. Le-au ascuns în castele îndepărtate, în depozitele băncilor sau le-au scos din ţară. Dar lucrările neprotejate au fost înhăţate imediat de nemţi. Înaintea invaziei, în timpul acelui *drôle de guerre,* tata a închiriat o vilă la Bordeaux şi şi-a mutat cele mai importante piese acolo. Am fugit acolo pentru că nemţii se apropiau de Paris. Când Franţa s-a împărţit în Zona Ocupată şi Cea Neocupată am ajuns pe partea de la Vichy a frontului. Dar în toamna lui 1940 o forţă a ERR însoţită de o escortă de poliţie franceză a spart uşa vilei şi a pus mâna pe tablourile tatei.

— Cum au reuşit germanii să-i găsească colecţia?

— A făcut greşeala de a destăinui unui negustor francez ce voia să facă cu tablourile sale. Francezul a dat informaţia ERR-ului, în schimbul a cinci la sută din valoarea colecţiei tatălui meu. *C'est la vie.*

Gabriel ştia ce se întâmplase după asta şi nu avea intenţia să-l lase pe Isherwood s-o spună din nou. La scurt timp după ce nemţii s-au mutat în Zona Neocupată, spre sfârşitul lui 1942, SS şi aliaţii lor din guvernul de la Vichy au început să-i adune laolaltă pe evrei pentru a-i interna şi a-i deporta în lagărele morţii. Tatăl lui Isherwood a angajat o pereche de contrabandişti basci ca să-l treacă pe tânărul Julian peste Pirinei, în sanctuarul Spaniei. Mama şi tatăl lui au rămas în Franţa. În 1943 au fost arestaţi şi trimişi la Sobibor, unde au fost imediat ucişi.

Isherwood începu să tremure violent:

— Mă tem că simt nevoia să beau ceva. Ridică-te, Gabriel. Aerul curat ne va face bine amândurora.

Se îndreptară spre un bar aflat după colţ, pe Jermyn Street, şi se aşezară lângă o sobă cu gaz care şuiera. Isherwood şi-a comandat un pahar de Médoc. Fixa focul cu privirea, dar gândurile îi zburaseră spre Franţa din timpul războiului. Ca un copil care se strecoară în camera părinţilor săi, Gabriel intră în amintirile lui.

— Ce s-a întâmplat cu tablourile, odată ce au fost capturate?

— ERR a rechiziţionat Muzeul Jeu de Paume, pe care l-a folosit ca depozit şi loc de sortare. Un personal numeros lucra zi şi noapte ca să catalogheze şi să evalueze cantitatea mare de obiecte de artă ajunsă în mâinile naziştilor. Acele lucrări care păreau potrivite pentru colecţia privată de artă a Führer-ului, pentru proiectul Linz sau pentru alte muzee germane – în special Marii Maeştri şi lucrările nord-europene – au fost ambalate şi trimise în Vaterland.

— Şi restul? Tablourile impresioniştilor şi ale moderniştilor?

— Naziştii îi considerau degeneraţi, dar nu voiau să renunţe la ei, fără a obţine ceva în schimb. Majoritatea lucrărilor din secolele XIX şi XX au fost vândute pentru a face rost de bani sau puse deoparte pentru a fi folosite la schimburi.

— Ce fel de schimburi?

— Să-l luăm pe Hermann Göring, de exemplu. El avea o cabană mare de vânătoare la sud de Berlin, numită Carinhall, în cinstea defunctei sale soţii, o aristocrată suedeză pe nume Carin von Fock. Avea una dintre cele mai mari colecţii private din Europa, şi Göring şi-a folosit extraordinara sa putere pentru a o mări substanţial în timpul războiului. Se folosea de depozitul de la Jeu de Paume ca de propriul teren de sport.

Isherwood îşi dădu paharul peste cap şi comandă încă unul.

— Göring era un ticălos nesătul: a pus mâna pe mai bine de şase sute de tablouri numai de la Jeu de Paume, dar s-a străduit mult să dea impresia că achiziţiile sale erau, cel puţin pe hârtie, nişte cumpărături făcute legal şi nu furturi făţişe. Dacă Göring voia un tablou, acesta i se evalua în mod special la o valoare foarte mică, de către un *fonctionnaire* ales. Apoi intra imediat în posesia tabloului şi promitea să trimită banii într-un cont special al ERR. În realitate, el n-a plătit nimic pentru tablourile pe care le-a luat de la Paris.

— Şi au ajuns la Carinhall?

— Unele da, dar nu toate. Göring împărtăşea dispreţul lui Hitler pentru picturile moderniştilor şi ale impresioniştilor, dar ştia că acestea pot fi vândute sau schimbate pe piese care erau pe gustul său. O afacere a fost derulată de agenţii lui Göring din Italia. În schimbul tablourilor a şapte Mari Maeştri şi a unor obiecte de artă, Göring a dat nouă tablouri capturate de la Jeu de Paume: Van Gogh, Degas, Cézanne, Renoir şi Monet sunt numai unele dintre ele – toate tablouri furate din colecţiile evreieşti şi din galerii. Göring a mai făcut şi alte schimburi similare, implicându-i pe negustorii din Elveţia.

— Vorbeşte-mi despre filiera elveţiană.

— Neutralitatea i-a pus pe negustorii şi pe colecţionarii din Elveţia în situaţia unică de a-şi face capital din prada de la Paris.

Elveţienilor li s-a permis să călătorească aproape în toată Europa, iar francul elveţian era singura monedă universal acceptată. Şi nu uita că locuri ca Zürich-ul erau susţinute prin profiturile din colaborarea cu Hitler. Parisul era locul de unde puteai cumpăra artă furată, dar Zürich, Lucerna şi Geneva erau locurile în care s-o descarci.

— Sau s-o tăinuieşti.

— Sigur că da. Legile secretului bancar au făcut din Elveţia terenul natural de depozitare a artei furate. La fel şi legile care protejau primirea proprietăţii furate.

— Explică-mi-le.

— Erau strălucite şi eminamente elveţiene prin subtilitate. De exemplu, dacă o persoană intra în posesia unui obiect prin mijloace de bună-credinţă şi dacă se întâmpla ca obiectul să fie unul furat, acesta devenea al lui, după cinci ani.

— Ce convenabil!

— Aşteaptă, nu este totul. Dacă un negustor de artă se trezeşte cu un obiect furat, este responsabilitatea adevăratului posesor să ramburseze banii negustorului pentru a-şi putea reclama tabloul.

— Aşadar, negustorii şi colecţionarii elveţieni puteau să primească lucrări furate fără teama de lege sau de a pierde bani.

— Exact.

— Ce s-a întâmplat după război?

— Aliaţii au trimis în Elveţia un expert în artă pe nume Douglas Cooper, să încerce să afle adevărul. Cooper a apreciat că sute, dacă nu chiar mii de lucrări furate au intrat în Elveţia, în timpul războiului. Era convins că multe din ele erau ascunse în seifurile băncilor şi în depozite contractate. Paul Rosenberg s-a dus în Elveţia să se convingă. Într-o galerie din Zürich i s-a oferit un Matisse care fusese furat chiar din colecţia sa.

— Remarcabil, a spus Gabriel. Ce a făcut guvernul elveţian cu această informaţie?

— Le-a promis aliaţilor că va coopera printr-o anchetă minuţioasă. A mai promis să îngheţe toate bunurile nemţeşti care au intrat în ţară în timpul războiului şi să facă un recensământ al acestor bunuri. N-a implementat niciuna dintre aceste măsuri. Douglas Cooper a propus suspendarea licenţei oricărui negustor de artă care comercializa artă furată. Guvernul elveţian a refuzat. Apoi, Federaţia Elveţiană a Negustorilor de Artă le-a spus membrilor săi să nu coopereze. Pe scurt, guvernul elveţian a făcut ce face întotdeauna. Şi-a protejat afacerile şi cetăţenii de ochii străinilor.

— Negustori ca Paul Rosenberg au încercat să-şi revendice picturile la tribunal?

— Unii au încercat, dar sorţii le-au fost potrivnici. Elveţienii au transformat procesele, făcându-le mult prea lungi şi foarte costisitoare pentru un străin care încerca să-şi reclame un obiect de artă de la un cetăţean elveţian. Elveţienii s-au ascuns întotdeauna în spatele bunei-credinţe. Şi aminteşte-ţi că majoritatea tablourilor în chestiune au fost furate de nazişti în 1940. Prin 1945, după regula de cinci ani a legislaţiei elveţiene, proprietarul de drept nu mai putea face o solicitare valabilă şi legală. Nu mai este cazul să spun că majoritatea reclamanţilor s-au întors cu mâinile goale.

— Crezi că unele mai sunt încă aici?

— Gabriel, după părerea mea, cea mai mare parte se află încă aici. Din puţinul pe care mi l-ai spus, se pare că unele din acele tablouri se poate să fi fost în mâinile lui Augustus Rolfe.

— Nu mai sunt.

Isherwood îşi termină şi ultima înghiţitură de vin şi privirea lui reveni asupra focului.

— Cred că este rândul tău să vorbeşti, Gabriel. Spune-mi totul. Şi fără minciuni, de data asta. Sunt prea bătrân ca să mă mai las minţit.

Afară ploua din nou. Pe drumul de întoarcere la galerie se adăpostiră împreună sub umbrela lui Isherwood, ca doi îndoliaţi într-un cortegiu. Gabriel îi spusese totul lui Isherwood, începând cu descoperirea cadavrului lui Rolfe, terminând cu explozia de la galeria Werner Müller din Paris. Isherwood mai băuse încă două pahare de Medoc şi felul în care mergea îl trăda din plin.

— *Shamron…* zise Isherwood sotto-voce, cu glasul încărcat de dispreţ. Ar fi trebuit să ştiu că nemernicul ăla are un amestec. Am crezut că, în cele din urmă, îl vor scoate din joc – pentru totdeauna, de data asta.

— Întotdeauna găsesc un motiv ca să-l aducă înapoi.

— Se spune că Anna Rolfe este o adevărată divă.

— Are momentele ei.

— Ţi-aş putea da un sfat, dragul meu băiat; trebuie să presupui în orice moment că ea deţine mai multe informaţii despre tatăl ei şi colecţia acestuia decât ţi-a spus. Fiicele au tendinţa de a deveni foarte protectoare cu taţii lor, chiar dacă îi consideră nişte nemernici.

— O să ţin minte asta.

— Ar putea fi un furt de tablouri obişnuit.

— Au lăsat un Rafael pe peretele din salon şi au aruncat în aer galeria celui care a supravegheat colecţia. Nu cred că este nimic obişnuit în tot ce s-a întâmplat.

— Punct ochit, zise Isherwood. De fapt, mi se pare că singurele lucruri de încredere în această afacere împuţită sunt tablourile în

sine.

— Îmi pare rău că tocmai eu sunt cel care îţi dezvăluie asta, Julian, dar tablourile nu pot vorbi. Iar colecţia a dispărut.

— Tablourile nu pot vorbi, dar certificatele de autenticitate pot spune ceva. Este evident că Augustus Rolfe s-a ocupat foarte serios de colecţiile sale. Chiar dacă a obţinut tablourile pe căi mai puţin licite ar fi insistat pentru autentificarea fiecăruia. Originea, de fapt, este totul.

— Şi dacă aş putea obţine aceste certificate?

— Atunci aş putea să-ţi spun dacă a fost un colecţionar legitim sau dacă bătrânul ăla nenorocit stătea cu fundul pe un morman de tablouri furate.

Gabriel plănuia să-l lase pe Duke Street, dar Isherwood l-a apucat de cot şi l-a tras prin pasaj în Mason Yard.

— Vino cu mine. Mai vreau să-ţi arăt ceva.

Când intrară în galerie, Irina recunoscu semnele unei cine stropite din belşug cu băutură. Îi întinse lui Isherwood un teanc de mesaje telefonice şi se duse să facă un ibric cu cafea. Întors la biroul său, Isherwood deschise seiful şi scoase două piese: portretul unui tânăr şi o fotocopie a unui document vechi, de câteva pagini. Îi întinse schiţa lui Gabriel s-o vadă.

— Ţi se pare cunoscut?

— N-aş putea spune asta.

— Eu sunt acesta. Artistul este Pablo Picasso. L-am adus cu mine din Franţa.

— Şi documentul?

— Şi pe ăsta l-am cărat după mine. Tata mi l-a dat chiar înainte de a pleca cu bascii. Este o listă detaliată a fiecărei picturi din colecţia sa privată şi un inventar profesionist, scris de mâna lui. Aceasta, desigur, e o copie. Originalul nu prea mai arată bine acum.

Îi întinse lista lui Gabriel.

— Nu ştiu până unde vrei să ajungi, dar, dacă dai peste vreunul din astea, să mă anunţi, da, amice?

Gabriel îşi vârî lista în buzunarul de la piept al jachetei.

— Unde pleci acum?

— Nu sunt sigur.

— Ar trebui să discuţi cu cineva din Lyon. M-a ajutat cu câte ceva pe când făceam cercetări pentru carte. Dacă Augustus Rolfe a avut mâinile pătate, omul acesta o va şti cu siguranţă.

Isherwood scotoci prin Rolodex şi-i dădu lui Gabriel numărul de telefon.

20

LONDRA

După colţul de la Isherwood Fine Arts, pe Jermyn Street, un bărbat cu părul deschis la culoare stătea la volanul Roverului său, ascultând radioul. Îl supraveghea pe negustorul de artă de cinci zile. Îl urmărise şi la beţiile sale. Îl ţinuse sub observaţie şi noaptea, la casa sa din South Kensington. Se dăduse drept potenţial cumpărător, pentru a-i ascunde o pereche de transmiţătoare minuscule în birou. Transmiţătorul dădea un semnal analogic slab pe o lungime obişnuită de undă, de frecvenţă medie. Omul îşi folosea radioul din maşină ca să monitorizeze rezultatul. După zece minute, când conversaţia din interior încetă, luă telefonul său celular şi formă un număr din Zurich.

— Prietenul nostru pleacă spre Lyon să-l vadă pe profesor.

21

LYON

Profesorul Emil Jacobi se autointitulase conştiinţa vinovată a Elveţiei. Considerase că pentru a-şi salva ţara trebuie mai întâi s-o sfâşie şi-şi dedicase viaţa descoperirii şi dezvăluirii evenimentelor dezgustătoare din istoria Elveţiei. Cartea sa, *Mitul,* declanşase o adevărată explozie prin dezvăluirea legăturilor economice şi comerciale vaste dintre Germania nazistă şi Elveţia, din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Jacobi a subliniat procesul prin care băncile elveţiene au acceptat aurul prădat – şi aurul smuls din gurile evreilor pe drumul spre camerele de gazare – şi l-a transformat în monedă forte, folosită de Hitler pentru a achiziţiona materia primă necesară ca să ţină maşinăria de război în funcţiune. Concluzia profesorului Jacobi a şocat întreaga lume şi l-a transformat într-un paria la nivel naţional; Elveţia şi Germania au fost aliate în tot, în afară de nume, a scris el. Hitler n-ar fi putut purta războiul fără ajutorul bancherilor elveţieni şi al producătorilor de arme. Dacă n-ar fi existat Elveţia, Wehrmacht-ul s-ar fi oprit în toamna anului 1944. Milioane de vieţi ar fi fost cruţate, dacă n-ar fi existat lăcomia bancherilor elveţieni.

Curând după publicarea cărţii, viaţa profesorului Jacobi în Elveţia a devenit tot mai nesigură. A primit ameninţări cu moartea, telefoanele îi erau ascultate, iar ofiţerii serviciilor elveţiene de informaţii îi monitorizau mişcările. Temându-se pentru viaţa sa, a demisionat de la catedra din Lausanne şi a acceptat un post la secţia de istorie a Universităţii din Lyon.

Lui Gabriel i-a luat o bună parte a zilei următoare ca să dea de el.

I-a lăsat două mesaje pe robotul de acasă şi încă două inutilei sale secretare de la universitate. La unu şi jumătate după-amiază, Jacobi l-a sunat pe Gabriel pe telefonul celular şi a fost de acord cu o întâlnire.

— Vino în apartamentul meu, la şase, în seara asta. Vom discuta atunci.

Apoi a turuit adresa şi a închis brusc. Asta i-a lăsat lui Gabriel câteva ore de omorât timpul. Într-o librărie de lângă universitate a găsit un exemplar în limba franceză al *Mitului* şi şi-a petrecut restul după-amiezii citind-o printre studenţii de la cafeneaua Place des Terreaux.

La ora şase, profesorul îl aştepta în holul blocului său din rue Lanterne. Purta o jachetă de tweed uzată, iar ochelarii săi fără rame

erau ridicaţi pe un fel de cuib de pasăre din păr grizonat, dezordonat. Avea agrafe la cracii pantalonului pentru ca manşetele să nu se încurce în lanţul bicicletei.

— Bine ai venit în exil, îi spuse lui Gabriel, conducându-l cu greu pe scări spre apartamentul său de la etajul patru. Noi, elveţienii, respectăm dreptul la libera exprimare, cu singura condiţie să nu fie criticată Elveţia. Iar eu am comis păcatul mortal pentru un bun elveţian, şi astfel am ajuns aici, în colivia asta poleită din Lyon.

Pe palier, în faţa uşii sale, profesorului îi trebui un moment destul de lung ca să scotocească după cheile de la apartament în sacoşa din coşul bicicletei, printre foi de hârtie desprinse şi carnete cu paginile îndoite. Când le găsi în cele din urmă, intrară într-un apartament mic, mobilat sărăcăcios. Era plin de cărţi, documente şi ziare. Gabriel zâmbi. Venise în locul potrivit.

Jacobi închise uşa şi-şi atârnă sacoşa de clanţă.

— Aşadar, vrei să discutăm despre moartea lui Augustus Rolfe? După cum vei vedea, am studiat cazul cu atenţie.

— M-am gândit că aşa ar putea fi. Mă întrebam dacă am putea compara însemnările.

— Şi dumneata eşti istoric, domnule Allon?

— De fapt, sunt restaurator de artă, dar în această chestiune lucrez pentru guvernul israelian.

— Ei bine, promite să fie o seară interesantă. Dă la o parte lucrurile de pe scaunul acela şi aşează-te. Voi face cafea.

Profesorului Jacobi îi trebuiră câteva minute ca să scotocească prin stiva înaltă de hârtii, după dosarul lui Augustus Rolfe. Era unul foarte subţire.

— *Herr* Rolfe a fost un bancher privat, în cel mai adevărat sens al cuvântului, domnule Allon. Mă tem că mare parte din ce-ţi voi spune se bazează pe zvonuri şi presupuneri.

— Am realizat adesea că se pot afla multe despre un om pe baza zvonurilor vehiculate pe seama lui.

— Când ai de-a face cu un bancher elveţian ca Augustus Rolfe, zvonurile sunt cele de la care speri cel mai mult. Profesorul îşi puse ochelarii şi deschise dosarul. În Zürich, există bănci private foarte mici, dar şi altele foarte mari. Giganţii precum Union Bank of Switzerland şi Credit Suisse au amândouă divizii bancare private, deşi ele se ocupă doar de clienţii foarte bogaţi.

— Cât de bogaţi?

— De obicei, un depozit este de minimum cinci milioane de dolari. Se ştie că agenţiile de servicii secrete din ţara dumitale au folosit serviciile bancare private ale Credit Suisse. Profesorul îl privi pe Gabriel pe deasupra dosarului deschis. Dar sunt sigur că nu ştii

nimic despre asta.

Gabriel lăsă întrebarea să treacă, fără să răspundă.

— Din ce ştiu despre Augustus Rolfe, el se înscria în prima categorie.

— Aşa este. Banca Rolfe a fost o întreprindere mică, alcătuită din Rolfe şi jumătate de duzină de angajaţi, dacă au fost şi atâţia. Dacă aveai nevoie de cineva ca să-ţi ascunzi banii sau orice altceva în Elveţia, Augustus Rolfe era cel mai bun prieten al tău. A fost unul dintre cei mai discreţi şi mai influenţi bancheri din Zürich. Avea prieteni foarte puternici. Asta face ca uciderea lui să mi se pară enigmatică.

— Ce mai ştiţi despre el?

— A preluat afacerea familiei de la tatăl său, pe la începutul anilor ’30 – când nu erau vremuri prea bune pentru băncile Elveţiei. Era depresiunea internaţională, panica germană, criza curentă din Austria, care trimiteau unde de şoc prin Zürich. Băncile elveţiene cădeau ca piesele de domino. Multe bănci private au fost forţate să fuzioneze cu competitorii mai mari pentru a supravieţui. Rolfe a reuşit cu greu să se menţină. Jacobi îşi linse vârful degetului şi dădu pagina. Atunci a venit Hitler la putere în Germania şi au început problemele evreilor. Banii acestora şi lucrurile de valoare zburau spre băncile private din Zürich – inclusiv la banca lui Rolfe.

— Sunteţi sigur?

— Absolut. Augustus Rolfe a deschis mai mult de două sute de conturi pentru evreii germani.

Jacobi întoarse câteva pagini ale dosarului.

— Aici se termină datele reale şi încep zvonurile. Pe la sfârşitul anilor ’30, agenţii Gestapoului au început să vină la Zürich. Căutau toţi banii evreilor care au fost scoşi din Germania şi depuşi în băncile elveţiene. Se zvoneşte că Rolfe a colaborat cu agenţii Gestapo, încălcând legislaţia bancară elveţiană, şi a dat la iveală un număr de conturi evreieşti din banca sa.

— De ce ar fi făcut asta?

— Vrei să ştii ce cred eu?

— Sigur.

— Pentru că ştia că banii câtorva evrei erau nimic în comparaţie cu bogăţiile care-l aşteptau, dacă ar fi cooperat cu naziştii.

— Există vreo dovadă c-ar fi făcut-o?

— Da, zise Jacobi şi sprâncenele i se ridicară peste ramele ochelarilor. Se ştie că Augustus Rolfe a făcut multe drumuri în Germania nazistă, în timpul războiului.

— Cu cine se vedea acolo?

— Nu se ştie, dar drumurile lui i-au făcut pe mulţi să ridice din sprâncene, încât, după război, Rolfe a fost cercetat.

— Şi rezultatul?

— Absolut nimic. Rolfe s-a reintegrat în lumea bancherilor din Zürich şi nu s-a mai auzit de el până acum o săptămână, desigur, când cineva a intrat în vila lui din Zürich şi i-a tras un glonţ în cap.

Jacobi închise dosarul şi-l privi pe Gabriel.

— Ai vrea să continui dumneata, domnule Allon?

Când Gabriel termină, profesorul Jacobi îşi curăţă ochelarii vreme îndelungată cu partea mai lată a cravatei. Apoi şi-i aşeză din nou pe frunte şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea.

— Se pare că ai dat peste marea conspiraţie a tăcerii.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Când ai de-a face cu Elveţia, domnule Allon, este cel mai bine să ţii minte un lucru. Elveţia nu este o ţară adevărată. Este o afacere şi este condusă ca atare. Este o afacere şi, prin urmare, se află într-o permanentă postură de apărare. A fost aşa timp de şapte sute de ani.

— Ce legătură are asta cu uciderea lui Rolfe?

— Sunt persoane care riscă să piardă mult dacă sunt date la iveală păcatele trecutului, iar canalele de scurgere de la Bahnhofstrasse sunt curăţate în profunzime, aşa cum este mare nevoie. Aceşti oameni alcătuiesc un guvern invizibil şi nu trebuie subestimaţi; de aceea eu trăiesc aici şi nu la Lausanne. Dacă vrei să urmăreşti în continuare această problemă, trebuie să te păzeşti.

Zece minute mai târziu, Gabriel cobora scara cu exemplarul său din *Mitul* sub braţ. S-a oprit în foaier un moment ca să deschidă cartea şi să citească cuvintele pe care profesorul le scrisese pe coperta interioară.

Fii atent la gnomii din Zürich – Emil Jacobi.

Acea imagine a lui Gabriel a fost surprinsă de bărbatul cu aparatul digital cu rază mare aflat la fereastra apartamentului de pe partea opusă a străzii. Cu o oră în urmă fotografiase şi sosirea lui Gabriel. Pozele nu erau necesare, reprezentau doar o tară profesională. Întreaga discuţie dintre Allon şi Emil Jacobi fusese înregistrată de o pereche de transmiţătoare sensibile pe care omul le plantase în apartamentul profesorului, cu şase luni în urmă. Pe când Allon se îndepărta, specialistul în supravegheri mai luă câteva cadre. Apoi se aşeză în faţa deckului şi ascultă înregistrările. După treizeci de minute de muncă asiduă termină o transcriere completă a întâlnirii. Mai acordă alte zece minute verificării, apoi codifică raportul şi-l trimise prîntr-un e-mail la Zürich, împreună cu fotografiile lui Allon.

La treizeci de secunde, informaţia apăru pe ecranul

calculatorului lui Gerhardt Peterson, care ridică imediat receptorul să ceară o întâlnire urgentă cu *Herr* Gessler. Lui Gerhardt Peterson nu-i plăcea Emil Jacobi, şi nici lui *Herr* Gessler. Cruciada pe care Jacobi o ducea de unul singur devenise obositoare şi costisitoare. Amândoi erau de acord că venise momentul să facă ceva cu profesoraşul ăsta băgăcios.

În dimineaţa următoare, înainte de a pleca din apartamentul său, Gerhardt Peterson dădu un telefon din intimitatea biroului. Nu dură mai mult de două minute. Soarta lui Emil Jacobi, conştiinţa vinovată a Elveţiei, a fost pecetluită printr-o tranzacţie financiară: transferul a două sute de mii de dolari într-un cont din Geneva controlat de Anton Orsati. Gerhardt Peterson considera că era foarte potrivit aşa.

22

COSTA DE PRATA, PORTUGALIA

Când Gabriel ajunse în dimineaţa următoare la vila Annei Rolfe, constată cu mulţumire că era păzită de cel puţin patru bărbaţi: unul era la poartă, al doilea la începutul viei, al treilea pe linia copacilor şi al patrulea cocoţat în vârful dealului. Shamron îl trimisese pe Rami, taciturnul său bodyguard, să supravegheze detaliile. El îl salută pe Gabriel pe şosea. Când Gabriel îl întrebă cum se descurcă Anna cu echipa, Rami îşi dădu ochii peste cap – *Vei vedea în curând.*

Intră în vilă şi urcă scara, luându-se după acordurile viorii Annei. Apoi bătu la uşa sălii ei de repetiţii şi intră, fără să aştepte permisiunea. Ea se întoarse şi-l mustră c-o întrerupsese, apoi urlă la el că-i transformase casa într-o tabără de soldaţi. Pe măsură ce tirada ei se intensifica, Gabriel lăsă ochii în jos, jucându-se cu bandajele. Un firicel de sânge se prelinsese prin ele. Şi Anna îl observase. Imediat tăcu şi-l conduse încet spre dormitorul ei, să-i schimbe bandajul. El nu putu decât s-o privească, lăsându-se îngrijit. Avea pielea umedă la baza gâtului; corzile viorii îi lăsaseră urme mici pe mâna stângă. Era mai frumoasă decât îşi amintea.

— Bună treabă, zise el, observând ce făcea.

— Ştiu câte ceva despre felul în care trebuie bandajate mâinile, domnule Allon. Poţi să-mi spui ceva despre tatăl meu?

— În acest moment am mai multe întrebări decât răspunsuri. Şi, te rog, spune-mi Gabriel.

Ea zâmbi.

— Am o idee, *Gabriel.*

Într-un rucsac de nailon, Anna puse mâncare pentru picnic: pâine, brânză, pui rece. Mai adăugă o sticlă de vin pe care o înveli într-o pătură de lână, înainte de a o pune în rucsac. Rami îi dădu lui Gabriel un Beretta şi o pereche de bodyguarzi cu aerul unor puştani plecaţi la distracţie. Pe cărările umbrite ale pădurii de pini, cu cei doi supraveghetori daţi de Rami urmărindu-i îndeaproape, Gabriel îi spuse Annei despre Paris. Nu-i povesti însă despre discuţiile sale cu Julian Isherwood şi cu Emil Jacobi. Asta mai putea aştepta.

Copacii se răriră şi apărură ruinele aşezate pe versantul unui deal abrupt. O capră sălbatică sări de pe un bolovan de granit, behăi spre ei, apoi se topi în tufişurile de grozamă.

Gabriel ridică rucsacul pe umăr şi porni după Anna pe cărare.

Urmări cum i se încordează muşchii picioarelor la fiecare pas şi se gândi la Leah. La o plimbare ca asta, făcută cu douăzeci şi cinci

de ani în urmă, numai că dealul fusese în Golan şi ruinele aparţineau cruciaţilor. Leah pictase; Gabriel abia se întorsese din Europa, iar dorinţa sa de a crea fusese alungată de nălucile oamenilor pe care-i ucisese. O lăsase pe Leah cu pensula în mână şi urcase în vârful dealului. Deasupra lui se aflau fortificaţiile militare, de-a lungul graniţei siriene; dedesubt se întindeau Galileea Superioară şi dealurile vălurite din sudul Libanului. Pierdut în gânduri, n-o auzise pe Leah apropiindu-se.

— Tot vor veni, Gabriel. Poţi să stai aici tot restul vieţii uitându-te la ei, dar tot vor veni.

Fără s-o privească, Gabriel răspunsese:

— Dacă aş fi trăit toată viaţa în Galileea Superioară, iar acum aş fi refugiat aici, într-o tabără din Liban, şi eu aş veni.

Surprinse cu coada ochiului imaginea Annei care desfăcea pătura pentru picnic, ceea ce-i zdruncină amintirile. Întinse pătura pe un petic de iarbă, la soare, aşa cum făcuse şi Leah în ziua aceea, în timp ce Gabriel destupă vinul. Supraveghetorii lui Rami îşi ocupară locurile; unul pe ruine, altul pe cărarea situată dedesubt. Când Anna desprindea carnea de pe oasele puiului, Gabriel îi arătă fotografia celui care pusese bomba la galerie.

— L-ai văzut vreodată?

Ea clătină din cap.

Gabriel lăsă fotografia deoparte.

— Trebuie să ştiu mai multe despre tatăl tău.

— Cum ar fi?

— Orice m-ar putea ajuta să aflu cine l-a ucis şi i-a luat colecţia.

— Tatăl meu era bancher elveţian, Gabriel. Îl cunosc ca om, dar nu ştiu nimic despre munca lui.

— Vorbeşte-mi despre el.

— De unde să încep?

— Cu vârsta. Tu ai treizeci şi opt?

— Treizeci şi şapte.

— Tatăl tău avea optzeci şi nouă de ani. Este o diferenţă de vârstă mai mult decât mare.

— Se explică uşor. El a mai fost căsătorit înainte de mama. Femeia a murit de tuberculoză în timpul războiului. El şi mama s-au cunoscut zece ani mai târziu. Ea era o pianistă talentată. Ar fi putut cânta profesionist, dar tata n-a vrut să audă de asta. Muzicienii erau, în opinia lui, doar cu un pas deasupra exhibiţioniştilor. Uneori mă întreb ce i-a legat de la bun început.

— A avut copii din prima căsătorie?

Anna scutură din cap.

— Şi sinuciderea mamei tale?

— Eu am găsit-o. Anna ezită un moment, apoi spuse: Aşa ceva

nu se uită niciodată. După aceea tatăl meu ne-a spus că mama avusese un şir de depresii. O iubeam mult pe mama, Gabriel. Am fost foarte apropiate. Mama n-a suferit de depresii. Nu lua medicamente, nu era sub tratamentul vreunui psihiatru. Avea toane, era temperamentală, dar nu era genul de femeie care să se sinucidă fără motiv. Ceva sau cineva a *făcut-o* să-şi ia viaţa. Numai tata a ştiut ce anume şi a ţinut secretul faţă de noi.

— A lăsat vreun mesaj?

— După cum spuneau cercetările, nu a existat niciun mesaj. Dar eu l-am văzut pe tata luând ceva de pe trupul ei, ceva ce părea a fi un bilet. Nu mi l-a arătat niciodată şi se pare că nici poliţiei.

— Şi moartea fratelui tău?

— S-a întâmplat după un an. Tata voia ca el să lucreze la bancă, să ducă mai departe tradiţia familiei, dar Max dorea să participe la cursele de ciclism. Şi exact asta a făcut, şi încă foarte bine, se pare. Era unul din cei mai buni ciclişti din Elveţia în topul profesioniştilor la nivel european. A murit într-un accident în Turul Elveţiei. Tata a fost distrus, dar, în acelaşi timp, cred că a triumfat. Ca şi cum Max ar fi fost pedepsit pentru c-a îndrăznit să-i nesocotească dorinţa.

— Şi tu?

— Am rămas singură cu el. Cei doi oameni pe care-i iubisem cel mai mult dispăruseră, aşa că eu eram nevoită să trăiesc cu un bărbat pe care-l dispreţuiam. M-am dedicat mai mult studiilor de vioară. Aranjamentul ăsta a părut să ni se potrivească amândurora. Atâta timp cât mă ocupam de muzică, tata nu trebuia să-mi acorde niciun pic de atenţie. Era liber să facă ce-i plăcea cel mai mult.

— Adică?

— Să facă bani, desigur. Credea că bogăţia îl va absolvi de păcate. Într-atât era de prost. De la începutul carierei mele, oamenii considerau că mă manifest cu foarte multă pasiune. N-au realizat că pasiunea mea era întreţinută de ură şi de durere.

Gabriel aprofundă subiectul cu atenţie.

— Ce ştii despre activităţile tatălui tău din timpul războiului?

— *Activităţi?* Este un cuvânt interesant. Ce încerci să sugerezi prin asta?

— Nimic. Trebuie doar să ştiu dacă există ceva în trecutul tatălui tău care să fi dus la uciderea sa.

— Tata a fost bancher în Elveţia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Vocea ei deveni brusc foarte rece. Asta nu-l face automat un monstru. Dar, ca să fiu foarte sinceră, nu ştiu mai nimic despre activităţile tatălui meu din timpul războiului. Nu era ceva ce să discute cu noi.

Gabriel s-a gândit la informaţiile furnizate de Emil Jacobi la Lyon; Rolfe făcea drumuri frecvente în Germania nazistă; se vorbea

despre relaţiile sus-puse pe care le avea cu membri importanţi ai ierarhiei naziste. Oare Rolfe reuşise să păstreze în secret toate acestea de fiica sa? Gabriel se decise să forţeze un pic nota, însă cu blândeţe.

— Dar ai nişte suspiciuni, nu-i aşa, Anna? Nu m-ai fi dus la Zürich, dacă n-ai fi avut suspiciuni în privinţa trecutului tatălui tău.

— Ştiu un singur lucru, Gabriel: mama şi-a săpat singură groapa, a intrat în ea şi s-a împuşcat. A fost un lucru plin de ură, de răzbunare. Şi a făcut-o cu un motiv.

— El era pe moarte?

Felul direct al ultimei lui întrebări păru s-o surprindă, pentru că ridică privirea ca şi cum ar fi fost împunsă cu un obiect ascuţit.

— Tata?

Gabriel încuviinţă.

— De fapt, da, Gabriel, tata era pe moarte.

Când terminară de mâncat, Gabriel turnă tot vinul rămas şi o întrebă despre certificatele de autenticitate ale tablourilor.

— Sunt încuiate într-un sertar din biroul tatălui meu.

— M-am temut că vei spune asta.

— De ce vrei să le vezi?

— Vreau să stabilesc cine a fost posesorul fiecărei lucrări. Autentificările ne pot spune ceva despre cel care le-a luat şi despre motivul pentru care l-au ucis pe tatăl tău.

— La fel de bine ar putea să nu spună nimic. Şi aminteşte-ţi un singur lucru: tata a achiziţionat legal toate acele tablouri. I-au aparţinut, indiferent ce ciudăţenie găseşti în certificatele de autenticitate.

— Totuşi, aş vrea să le văd.

— O să-ţi arăt unde sunt.

— Nu, tu îmi vei spune unde sunt, iar eu le iau şi le aduc înapoi aici. Nu poţi veni acum la Zürich.

— De ce nu?

— Pentru că n-ar fi sigur. Ceea ce mă duce la subiectul următor.

— Care este acela?

— Recitalul tău la Veneţia.

— Nu-l anulez.

— Nu eşti în siguranţă, ca să evoluezi în public acum.

— Nu am de ales. Dacă nu respect angajamentul, cariera mea este terminată.

— Cei care l-au ucis pe tatăl tău au lansat foarte clar mesajul că vor face orice pentru a nu li se afla identitatea. Asta ar include şi uciderea ta.

— În acest caz, va trebui să te asiguri că nu vor reuşi, pentru că

eu voi susţine spectacolul săptămâna viitoare şi nu ai cum să mă opreşti.

Grupuri de nori de culoarea metalului apărură peste mare şi înaintară spre ţărm. Un vânt rece se ridică, răvăşind ruinele. Anna se înfioră de răcoarea asta bruscă şi-şi încrucişă braţele sub sâni, cu ochii la furtuna care se apropia. Gabriel strânse resturile mesei şi, în întunericul care se lăsa, începură să coboare dealul urmăriţi de cei doi care-i supravegheau în tăcere. Când ajunseră la cărăruia din pâlcul de pini începu să plouă torenţial.

— Prea târziu! strigă Anna, încercând să acopere zgomotul ploii. Ne-a prins.

Îl luă de braţ şi-l conduse la adăpostul unui pin falnic.

— Trebuie să-ţi păstrăm bandajele uscate, spuse ea şi în glas i se strecură o nuanţă de îngrijorare. Scotoci în buzunarul rucsacului după un hanorac şifonat din nailon şi-l ţinu deasupra capetelor; astfel s-au cuibărit unul într-altul în următoarele douăzeci de minute, ca o pereche de refugiaţi, străjuiţi de paznicii lui Rami ca de nişte piloni de metal. În timp ce aşteptau ca ploaia să se oprească, Anna îi spuse lui Gabriel codurile de siguranţă de la vilă şi locul unde se aflau certificatele de autenticitate în dosarele tatălui ei. Când în final ploaia trecu mai departe, Anna îi înfăşură lui Gabriel mâinile în hanorac şi porniră cu atenţie pe poteca udă spre vilă. La poarta din faţă, Gabriel o dădu în grija lui Rami şi urcă în maşină. Plecând, se mai uită o dată peste umăr şi o văzu pe Anna Rolfe alergându-l pe Rami pe şosea şi strigând:

— Bang, bang, Rami! Eşti mort!

23

LISABONA

Lui Motzkin îi plăcea Lisabona. Jucase toate rolurile. Făcuse Londra. Făcuse Parisul şi Bruxelles-ul. Trăise un an groaznic în Cairo, dându-se drept jurnalist trimis de un ziar din Ottawa. Era linişte zilele acestea la Lisabona, şi asta îi convenea lui Motzkin. Vechea muncă de supraveghere, câteva chestiuni de legătură. De-ajuns ca să n-o ia razna. Avea vreme pentru cărţile şi timbrele sale şi pentru lungi sieste în Alfama cu prietena sa.

Tocmai se întorsese de la apartamentul ei, când telefonul de pe birou sună încet. Motzkin ridică receptorul şi-l duse precaut la ureche. Acesta era momentul pe care-l alegea de obicei Ari Shamron ca să scoată capul din vizuina sa şi să le facă viaţa mizerabilă alor săi *katsas.* Dar, din fericire, nu era Shamron, ci doar paznicul de jos, din hol. Se pare că avea un vizitator, un bărbat care îi ştia numele lui Motzkin.

Motzkin puse receptorul în furcă şi acţionă camera de supraveghere a holului de la intrarea în clădire. Această staţie îi prezenta de obicei intrările sub toate formele şi mărimile. O privire rapidă îl ajuta să constate dacă persoana trebuia primită sau lăsată s-o ia înapoi, spre poartă.

Când apăru imaginea pe ecran, Motzkin murmură:

— La naiba!

Imaginaţi-vă, legenda vie intrând în ambasadă. Ultima oară când auzise de el, se afla cu tablourile şi cu demonii săi într-o cabană englezească.

— La naiba! repetă el şi se agăţă de balustrada scării. Chiar tu eşti?

În camera de comunicaţii, Motzkin stabilise o legătură sigură cu biroul lui Shamron, de pe Regele Saul din Tel Aviv. Apoi a închis uşa antifonată şi l-a urmărit pe Gabriel prin geam. Era o discuţie neplăcută; de asta, cel puţin, Motzkin era sigur. Dar, de fapt, erau foarte puţini cei din cadrul Biroului care nu-şi încrucişaseră din când în când săbiile cu bătrânul, iar vestitele dispute dintre Ari Shamron şi marele Gabriel Allon alimentau permanent discuţiile la nivelul Biroului. Douăzeci de minute mai târziu, când Gabriel a trântit receptorul şi a ieşit din încăpere, avea chipul pământiu.

— Bătrânul va trimite în treizeci de minute un raport. Am nevoie de câte ceva.

Motzkin l-a luat sus pe Gabriel şi l-a lăsat să facă duş şi să se

schimbe cu haine curate. Apoi a aranjat biletele de avion, o maşină, şi i-a dat două mii de dolari din cutia cu mărunţiş.

Când s-au întors în camera de comunicaţii, raportul tocmai aluneca din faxul de siguranţă. Fusese întocmit de o echipă a secţiei de Cercetări de pe Bulevardul Regele Saul şi se baza pe informaţiile obţinute prin contractele în vigoare între serviciile de informaţii franceze şi cele engleze. Subiectul era un individ pe nume Christopher Keller.

Gabriel luă paginile din tava faxului, se aşeză la masă şi începu să le studieze.

Născut la Londra, fiu unic al unor medici de succes de pe Harley Street, Christopher Keller arătase clar de la o vârstă timpurie că nu avea de gând să o ia pe urmele părinţilor săi. Obsedat de istorie, în special de istoria militară, a vrut să devină soldat. Părinţii i-au interzis să intre în armată, iar el le-a îndeplinit dorinţa, cel puţin pentru o vreme. A intrat la Cambridge şi a început să studieze istoria şi limbile orientale. A fost un student strălucit, dar în anul al doilea n-a mai avut stare şi într-o noapte a dispărut fără urmă. Câteva zile mai târziu a apărut în casa tatălui său din Kensington, tuns zero, îmbrăcat în uniformă kaki. Keller se înrolase în armata britanică.

După instruirea preliminară, a intrat în regimentul de infanterie, dar intelectul său, curajul fizic şi atitudinea de lup singuratic l-au evidenţiat imediat printre colegii săi. Curând, a apărut şi un ofiţer care se ocupa cu recrutarea. Văzuse dosarul lui Keller şi vorbise cu superiorii lui. Keller a fost invitat la statul-major al regimentului de la Hereford, pentru cursul iniţial de instruire.

A avut performanţe extraordinare. Instructorii săi de la cursul de luptă fără arme au scris că n-au mai văzut niciodată un bărbat care să posede asemenea abilităţi de a lua viaţa unui om. În „abator“, un perimetru nenorocit unde recruţii practicau lupte corp la corp, salvări de ostatici şi acele exerciţii antiteroriste „de curăţare a locului“, Keller a obţinut cel mai mare punctaj posibil.

În ultima zi de curs, a cărat un rucsac de douăzeci şi cinci de kilograme şi o puşcă de asalt de cinci, în timpul unui marş de şaizeci de kilometri într-o zonă mlăştinoasă, spulberată de vânturi puternice, cunoscută sub numele de Brecon Beacons, un test de rezistenţă care pe alţii îi terminase. Keller a încheiat acel marş cu treizeci de minute înaintea oricui l-a încercat vreodată. A fost acceptat în Regiment şi repartizat la escadronul Sabre de unităţi mobile de luptă în deşert.

Apoi, cariera sa a cunoscut o evoluţie spectaculoasă. A apărut în scenă un alt bărbat, de data asta de la serviciul de informaţii

militare. Căuta un tip unic de soldat care să poată efectua activităţi de supraveghere şi alte operaţiuni speciale în Irlanda de Nord. A spus că este impresionat de abilităţile lingvistice ale lui Keller şi de capacitatea lui de a improviza şi de a gândi independent. Keller era interesat? În noaptea aceea şi-a strâns rucsacul şi s-a mutat de la Hereford la o bază secretă din munţii Scoţiei.

În timpul instruirii sale, Keller a dovedit un dar remarcabil. Mult timp, forţele britanice de securitate şi de informaţii s-au confruntat cu numărul foarte mare de accente din Irlanda de Nord. În Ulster, comunităţile opozante se puteau identifica între ele doar prin sunetul unei voci. Accentul unui catolic vestic din Belfast este diferit de cel al unui protestant vestic din Belfast; accentul din Upper Falls Road este diferit de cel din Lower Falls. Felul în care rostea cineva câteva fraze simple putea să însemne diferenţa dintre viaţă şi o moarte iminentă. Keller şi-a dezvoltat capacitatea de a imita perfect intonaţiile. Putea să facă schimbări de accent pe loc – putea fi un catolic din Armagh pentru un minut, un protestant din Belfast Sankill Road în minutul următor, apoi un catolic de la firmele imobiliare din Ballymurphy. A lucrat la Belfast mai mult de un an depistând membri ai IRA, adunând fragmente folositoare de bârfe din comunitatea înconjurătoare. Lucra singur, aproape fără a fi supervizat de ofiţerul său din serviciul de informaţii al armatei.

Misiunea sa din Irlanda de Nord s-a terminat brusc într-o noapte, când a fost răpit din vestul Belfastului şi dus într-o fermă îndepărtată din Armagh County. Acolo a fost acuzat că ar fi spion britanic. Keller ştia că situaţia este fără ieşire, aşa că s-a decis să iasă cumva din ea. Când a scăpat din acea fermă, cei patru terorişti înrăiţi din Armata Republicană Irlandeză Divizionară erau morţi. Pe doi dintre ei îi făcuse bucăţi.

Keller s-a întors la Hereford, pentru o perioadă lungă de odihnă. A făcut ascensiuni dure pe Brecon Beacons şi a instruit noi recruţi în arta uciderii fără zgomot. Dar comandanţilor regimentului şi psihologilor le era clar că Belfastul îl schimbase.

Apoi, în august 1990, Saddam Husein a invadat Kuweit-ul. Cinci luni mai târziu, Keller şi unitatea sa cutreierau vestul deşertului din Irak, căutând şi distrugând lansatoarele de rachete Scud, care semănaseră teroarea la Tel Aviv. În noaptea de 28 ianuarie, Keller şi echipa sa au detectat un lansator în deşert, la o sută şaizeci de kilometri nord-vest de Bagdad. A transmis coordonatele comandanţilor săi din Arabia Saudită. După nouăzeci de minute, o formaţiune de bombardiere de luptă a coborât deasupra deşertului, dar, într-un dezastruos schimb amical de focuri, au atacat escadronul SAS, în locul SCUD-ului. Oficialii britanici au conchis că s-a pierdut toată unitatea, deşi niciodată n-au fost găsite urme

concludente.

Ce a urmat apoi a fost în mod esenţial o teorie, din nou bazată pe rapoartele contrainformaţiilor. La câteva luni după dezastrul din deşertul irakian, au început să apară rapoarte despre un nou criminal profesionist, foarte bine instruit, care lucra în Europa. Informatorii poliţiei vorbeau despre un tip cunoscut numai ca „englezul“. Nimeni nu putea da decât informaţii vagi despre el. La acea dată, acesta era suspectat pentru cel puţin douăzeci de crime nerezolvate. Serviciul britanic de informaţii bănuia că englezul şi Christopher Keller erau una şi aceeaşi persoană.

Dosarul se încheia cu două fotografii. Prima era cea pe care i-o făcuse Gabriel omului care intrase la galeria din Paris. A doua arăta un grup de oameni într-o mlaştină pustie. Una din figuri era încercuită. Gabriel a petrecut mult timp comparând cele două fotografii. Apoi a ridicat receptorul şi l-a sunat pe Shamron la Tel Aviv.

— Am ciudata senzaţie că l-am mai văzut pe omul ăsta, i-a spus Gabriel. Se aşteptase ca Shamron să fie surprins de afirmaţia lui. Dar bătrânul i-a spus să stea lângă fax şi a închis.

În 1988, Gabriel Allon a dus la bun sfârşit una dintre cele mai vestite operaţiuni din istoria serviciului israelian de informaţii: asasinarea conducătorului adjunct al PLO, Abu Jihad. Condusese o lungă şi periculoasă operaţiune de supraveghere a vilei palestinianului din Tunis şi instruise echipa de atac la un simulator din deşertul Negev. Apoi, într-o noapte caldă de aprilie, a condus echipa de comando Sayaret în casa acestuia şi l-a împuşcat pe Abu Jihad în faţa soţiei şi a copiilor. Gândindu-se acum la noaptea aceea, vedea încă privirile pline de ură din ochii lor negri.

La optsprezece luni după asasinat, o echipă a serviciului de informaţii israeliene şi ofiţerii SAS implicaţi în lupta împotriva terorii IRA au venit la Tel Aviv să studieze tactica israelienilor. Ari Shamron l-a convocat pe Gabriel la Academie şi l-a convins să ţină o prelegere în timpul prânzului despre operaţiunea din Tunis. Unul dintre cei care luau parte la prelegere era locotenent SAS.

Ceea ce-i veni acum pe fax era o fotografie. Fusese făcută după acea masă la care se comemorase spiritul de cooperare dintre diverşi luptători ai celor două ţări. Gabriel, căruia nu-i plăcea să se fotografieze, purta ochelari şi pălărie de soare, ca să-şi ascundă identitatea. Omul de lângă el privea direct în lentila aparatului. Gabriel i-a examinat figura cu atenţie. Era Christopher Keller.

24

MÜNCHEN
ZÜRICH

La München, pe Gabriel îl aştepta curierul chiar la ieşirea din aeroport. Avea părul de culoarea caramelei şi purta un semn pe care scria „Dl Kramer – Întreprinderea Heller“. Gabriel îl urmă prin terminal şi apoi prin parcare, prin zăpada suflată de vânt, până când ajunseră la o limuzină Mercedes, albastru-închis.

— Ai un Beretta în compartimentul pentru mănuşi şi nişte piept de pui pe bancheta din spate.

— Voi, *bodlim*-ii, vă gândiţi la toate.

— Ne place să fim de folos. Îi dădu cheile lui Gabriel. *Bon voyage.*

Gabriel urcă la volan şi porni motorul. Zece minute mai târziu, conducea în mare viteză pe Autostrada E54 spre Zürich.

Elveţienii sunt un popor insular şi tribal, cu un instinct aproape animalic de a observa imediat intruşii. Orice li se pare neobişnuit este raportat imediat poliţiei, indiferent cât este de neimportant. Într-adevăr, simţul civic al elveţienilor este atât de treaz, încât agenţiile străine de informaţii care acţionează în ţară îi consideră al doilea sistem de securitate. Ştiind acest lucru, Gabriel era foarte atent să lase impresia că este un obişnuit al locului, când a pornit de la maşină spre vila lui Augustus Rolfe.

Se gândi la o operaţiune a Biroului, de acum câţiva ani. O echipă de agenţi fusese trimisă în Elveţia să instaleze microfoane în apartamentul unui arab suspectat de terorism, care trăia într-un orăşel de lângă Berna. O bătrână i-a văzut în preajma casei arabului şi a telefonat la poliţie să raporteze că un grup de indivizi suspecţi se afla în vecinătate. Câteva minute mai târziu, echipa se afla în arest şi fiascoul lor s-a aflat în toată lumea.

A urcat panta din Rosenbühlweg. Silueta cunoscută a vilei Rolfe, cu foişoarele şi porticul înalt, se profila deasupra lui. O maşină trecu pe lângă el, lăsând două panglici de fum negru în zăpada proaspătă.

Formă codul la interfonul de la intrare. Se auzi soneria, iar sistemul se deschise. Împinse poarta şi urcă treptele. Două minute mai târziu, se afla în interiorul vilei Rolfe, mergând tiptil prin holul întunecos de la intrare, cu o lanternă în mâna stângă şi cu Beretta în dreapta.

Pe coridorul de la etajul doi era întuneric beznă. Gabriel o luă înainte pe urma ca de creion lăsată de lanternă. Biroul trebuia să fie pe stânga, îi spusese Anna, cu faţa spre stradă, prima uşă după bust. Gabriel apăsă pe clanţă. Încuiat. *Dar cum altfel?* Scoase o pereche de instrumente metalice mici din buzunarul hainei. Dumnezeule, cât trecuse de atunci? Academia, cu o sută de ani în urmă. Era doar un proaspăt recrut şi Shamron stătuse tot timpul pe capul lui, proferându-i înjurături în ureche. *Ai cincisprezece secunde. Tovarăşii tăi sunt morţi dacă nu deschizi uşa aia, Gabriel!*

Se lăsă într-un genunchi, strecură unealta în uşă şi se apucă de lucru, ţinând lanterna între dinţi. O clipă mai târziu, sub asaltul sârguincios, vechea încuietoare cedă. Se ridică, păşi înăuntru şi închise uşa după el.

Încăperea mirosea a fum, a câine şi foarte vag a tutun. Ridică lanterna şi o mişcă prin interior. Acea mică pată de lumină însemna că explora camera la nivel de câţiva metri pătraţi deodată. Era un salon cu fotolii din secolul XVIII. O masă de scris din stejar, aparţinând renaşterii olandeze. Rafturi de bibliotecă se întindeau de la podeaua de lemn până la tavanul cu stucatură.

Biroul lui Augustus Rolfe.

Ciudat, dar nu părea biroul unui om puternic. În interior domnea un aer de dezordine doctă; un teanc de dosare, un prespapier îngălbenit, din piele, o ceaşcă de ceai plină cu agrafe de hârtie, un teanc de cărţi vechi. Gabriel ridică prima copertă cu degetul arătător şi fu întâmpinat de miros de hârtie foarte veche şi de praf. Întoarse lumina spre prima pagină. Goethe.

Când închise cartea, lumina căzu pe o scrumieră mare, de sticlă şlefuită. Se aflau acolo vreo duzină de mucuri de ţigară stinse la întâmplare, ca nişte cartuşe trase, într-un strat de scrum. Privi mucurile cu atenţie. Două mărci diferite. Cele mai multe erau Benson & Hedges, dar trei erau Silk Cut. Probabil bătrânul fumase Benson & Hedges, dar cine fumase Silk Cut? Anna? Nu, Anna fuma întotdeauna Gitanes.

Reveni la ceea ce căuta, la certificatele de autenticitate. Anna îi spusese că Rolfe le ţinea în sertarul de jos, din dreapta, într-un dosar pe care scria *Corespondenţă personală.* Sertarul, ca şi uşa de la biroul lui Rolfe, era încuiat. De data asta, avea cheie. Îl deschise şi începu să frunzărească hârtiile personale ale lui Augustus Rolfe.

Dădu peste un dosar pe care scria *Maximilian.* Îl apucă între arătător şi degetul mare, apoi ezită. Avea oare dreptul? Era prea mult *voyeurism.* Ca şi cum ar fi tras cu ochiul pe o fereastră luminată în timpul plimbării de seară prin oraş, văzând doi oameni care se certau. Sau un bătrân stând singur în faţa televizorului. Dar

ce-i putea dezvălui dosarul? Ce fel de lucruri păstrase omul despre fiul său? Ce-ar fi putut afla el din dosar despre un om ca Augustus Rolfe?

Trase dosarul, îl aşeză pe sertarul tras şi ridică clapa. Fotografii, articole decupate din paginile ziarelor sportive europene, omagii de la colegii de echipă, o bucată dîntr-un articol dîntr-un ziar din Zürich despre accidentul din Alpi – *„A fost un om bun, eram mândru să-l numesc fiul meu“, spunea Augustus Rolfe, un marcant bancher din Zürich, într-o declaraţie dată de avocatul său. „Îmi va lipsi mai mult decât aş putea exprima vreodată în cuvinte.“* Împăturit, datat meticulos şi etichetat. Poate că Augustus Rolfe nu fusese de acord cu meseria aleasă de fiul său, conchise Gabriel, dar era mândru de el.

Gabriel închise dosarul, îl strecură la locul său şi reluă cercetarea corespondenţei personale a lui Rolfe. Un alt dosar îi atrase atenţia: *Anna.* Ezită din nou, apoi trase dosarul. În interior, erau fotografii ale Annei în copilărie; Anna cântând la vioară, invitaţii la recitaluri şi la concerte, articole decupate din ziar, recenzii ale spectacolelor şi înregistrărilor ei. Se uită cu atenţie la fotografii. În mod evident, existau două Anne, cea de dinaintea sinuciderii mamei şi cea de după. Diferenţa dintre ele era izbitoare.

Gabriel închise dosarul şi-l strecură înapoi în sertar. Era timpul să se întoarcă la ceea ce îl adusese aici. Scotoci dosarele până ajunse la cel pe care scria *Corespondenţă personală.* Îl scoase, îl puse pe biroul lui Rolfe şi ridică coperta. Scrisori, unele redactate de mână, altele printate pe hârtie de bună calitate. Germană, franceză, italiană, engleză, un babilon lingvistic, asta este Elveţia. Gabriel le răsfoi repede, până ajunse la capătul teancului. Apoi îl luă din nou de la capăt şi repetă căutarea mai încet. Rezultatul a fost acelaşi.

Certificatele de autenticitate dispăruseră.

În timp ce Gabriel mişca lanterna prin birou, se gândea la un exerciţiu făcut la Academie. Un instructor îl dusese într-o încăpere decorată ca un apartament de hotel, îi dăduse un document, apoi îi acordase un minut ca să-i găsească cinci locuri potrivite unde să-l ascundă. Dacă i s-ar fi dat testul în biroul lui Rolfe în loc de acea cameră de hotel surogat, ar fi putut veni cu sute de locuri în care să ascundă documentul. Podeaua falsă, o carte voluminoasă, sub covor sau sub podea, într-o piesă de mobilier, încuiat într-un seif ascuns în perete. Şi asta doar în birou. Erau mii de locuri în această vilă dezorganizată a lui Rolfe, unde putea ascunde un teanc de documente. Acesta era omul care construise un buncăr pentru colecţia sa secretă de artă. Dacă Rolfe voia să ascundă ceva, posibilitatea ca Gabriel să-l găsească din întâmplare era foarte mică.

Gândul că părăsea Zürich-ul cu mâinile goale după o călătorie atât de grea şi de perfidă îl irita. Existau două posibile explicaţii pentru documentele lipsă. Unu: fuseseră mutate de Rolfe sau de altcineva, cum ar fi Werner Müller. Numărul doi: cumva, Rolfe le rătăcise. Era bătrân. Iar bătrânii fac greşeli. Memoria nu-i mai ajută. Etichetele de pe dosare deveniseră mai greu de citit.

Gabriel se decise să scotocească temeinic biroul.

Erau patru sertare cu dosare, două pe fiecare parte, şi Gabriel începu cu cel din stânga, sus. Începu o operaţiune monotonă; scotea câte un dosar, îi verifica conţinutul cu atenţie, îl punea la loc, trecea la următorul.

Îi trebuiră treizeci de minute să scotocească prin toate sertarele.

Nimic.

Deschise sertarul din mijloc: stilouri, creioane, bucăţi de hârtie, o sticlă de lipici, un dispozitiv de scos capsele. Un casetofon în miniatură. Gabriel îl luă şi-l verifică cu lanterna. Nu avea casetă înăuntru. Cercetă sertarul cu atenţie. Un casetofon fără casete.

Ciudat.

Închise sertarul, se aşeză în scaunul lui Rolfe şi se uită la birou. Sertarul din mijloc… ceva nu era cum ar fi trebuit. Îl deschise, se uită înăuntru, îl închise din nou. Deschis, închis. Deschis, *închis*…

Sertarul în sine avea vreo zece centimetri adâncime, dar spaţiul de depozitare era mai redus. Cinci centimetri, calculă Gabriel, poate chiar mai puţin. Încercă să scoată complet sertarul de la birou, dar un dispozitiv îl oprea să iasă cu totul. Trase mai tare. Acelaşi rezultat.

Se uită la ceas. Era de patruzeci şi cinci de minute în vilă, stătuse probabil mai mult decât trebuia. Avea două posibilităţi: să plece sau să se bazeze pe instinctele sale.

Se ridică, apucă sertarul cu amândouă mâinile şi trase cât putu de tare. Opritorul cedă şi sertarul se rostogoli pe podea, conţinutul împrăştiindu-i-se în toate părţile.

Gabriel ridică sertarul acum gol şi-l întoarse în mâini. Solid, bine lucrat, anormal de greu. Se uită cu atenţie pe fundul acestuia. Era destul de gros, doi centimetri şi jumătate poate.

Să plece sau să se bazeze pe instinctele sale?

Nu avea să rezolve uşor problema, mai ales dacă voia să găsească repede răspunsul. Rezemă sertarul de marginea laterală a biroului şi reglă unghiul. Apoi îşi ridică piciorul şi-l lovi. O dată, de două ori, de trei ori, până când lemnul începu să se despice.

Fundul sertarului era făcut nu dintr-o bucată de lemn, ci din două identice ca mărime, aşezate una peste alta. Între ele era un plic mare, dreptunghiular, îngălbenit de vreme, al cărui capac era

prins cu o bucată de şnur uzată. Certificatele de autenticitate? Putea fi o schemă foarte elaborată de a le ascunde. Gabriel separă bucăţile rupte de lemn şi luă plicul în mână. Simţi un tremur în degete când desfăcu clapa şi deschise plicul. Scoase conţinutul, un teanc străveziu, vechi, şi îl puse pe birou. Umblă prin hârtii cu atenţie, de parcă se temea să nu se sfărâme sub atingerea sa. *Coroane… pesete… escudos… lire…* Documentele erau fotocopii ale tranzacţiilor în valută şi ale transferurilor bancare făcute în timpul războiului. Se uită la date. Prima dintre tranzacţii, transferul câtorva mii de franci elveţieni la Union Bank din Stockholm, avusese loc în februarie 1942. Ultima, un transfer de fonduri către Bank of Lisbon, avusese loc în iunie 1944.

Puse fotocopiile deoparte. Următorul articol era o singură bucată de hârtie albă, fără antet. Pe partea stângă a paginii se afla o listă de nume, toate nemţeşti. Pe dreapta, se afla o listă corespunzătoare de numere din douăsprezece cifre. Gabriel citi câteva rânduri:

Karl Meyer 551829651318
Manfred König 948628468948
Josef Fritsch 268349874625

Adună fotocopiile şi desfăcu capacul plicului. Tocmai voia să strecoare hârtiile înăuntru, când observă ceva în colţul de jos. Băgă mâna şi trase obiectele afară.

Două fotografii.

Se uită la prima: Augustus Rolfe, tânăr, frumos, bogat, stând într-un restaurant. Judecând după cum arăta masa, se consumase cam mult vin. Lângă el, un tip gras, cu un aer decadent, îmbrăcat în civil, cu cicatrice de la duel pe unul din obraji. Gabriel nu-l recunoscu.

Îşi întoarse atenţia asupra celei de-a doua fotografii. O terasă a unei case din Alpi: Rolfe stătea la balustradă admirând priveliştea minunată, însoţit de doi bărbaţi în uniformă. Îi recunoscu pe amândoi.

Unul era Heinrich Himmler. Celălalt, Adolf Hitler.

Gabriel strecură fotografiile şi documentele înapoi în plic. Era de dimensiuni speciale, prea mare să intre într-un buzunar, aşa că-l înghesui în pantaloni, apoi îl asigură încheind fermoarul jachetei. Se uită la birou. Nu avea ce face cu sertarul; era rupt în bucăţi. Împinse fragmentele sub scaun cu piciorul şi le ascunse acolo. Beretta se afla pe prespapierul de piele al lui Rolfe. Şi-o puse în buzunar şi se întoarse să plece.

Se luă după fasciculul slab de lumină al lanternei. Încă o dată,

avu senzaţia că experimentează încăperea fragment cu fragment, în ordine inversă de data asta. Cu fiecare mişcare a luminii, apărea o nouă piesă: masa de scris din stejar, fotoliile din secolul XVIII, o otomană de piele…

Un bărbat stând în cadrul uşii, cu arma aţintită spre pieptul lui.

25

ZÜRICH

Gabriel lăsă lanterna să-i cadă, îşi trase Beretta şi se aruncă la podea. Omul din uşă trase. Arma avea amortizor, dar lumina de la gura ţevii se văzu în întuneric. Glonţul spintecă aerul deasupra capului lui Gabriel şi sparse fereastra din spatele biroului lui Rolfe. Înainte ca omul să tragă din nou, Gabriel se ridică într-un genunchi şi trase în direcţia luminii lăsate de glonţ. Glonţul îşi atinse ţinta, Gabriel ştia asta, pentru că auzi cum sfâşie ţesutul şi sparge osul. Se ridică în picioare şi fugi, trăgând pe măsură ce se deplasa, aşa cum fusese instruit la Academie. *Aşa cum făcuse de multe ori până acum.* Când se află deasupra omului, se aplecă, îi puse arma la ureche şi trase pentru ultima oară.

Trupul se convulsionă, apoi se linişti.

Gabriel îngenunche şi scotoci în buzunarele mortului; nu găsi nici portofel, nici chei, nici bani. Un Glock de nouă milimetri se afla pe podea, la câţiva metri de mort. Gabriel şi-l strecură în buzunar şi ieşi pe coridor.

Pe la mijlocul scării văzu o boltă cu ferestre înalte, care dădeau spre stradă. Gabriel privi în jos şi văzu doi bărbaţi urcând pe treptele din faţă. Străbătu coridorul spre ferestrele care dădeau în grădina din spate. Afară, mai era un bărbat cu piedica armei trasă, stând cu picioarele depărtate, vorbind la un radio portabil.

Coborând scara, Gabriel scoase din Beretta încărcătorul folosit şi introduse un altul. Reluă traseul făcut cu Anna în noaptea în care ea îi arătase încăperea secretă: prin camera de zi, prin bucătărie, din nou pe scara din spate, prin pivniţa de vinuri, în sala de tranşare.

Ajunse la o uşă cu geam care ducea în grădină, împinse uşa câţiva centimetri şi se uită. Omul cu radioul şi arma stătea la pândă pe terasa acoperită cu zăpadă. Cealaltă echipă intrase în casă – Gabriel putea să le audă zgomotul paşilor pe podeaua de la primul etaj.

Ieşi afară şi se îndreptă spre grădină direct spre cel cu arma. Într-o germană repezită îi spuse:

— Tu, de acolo! Ai văzut încotro a luat-o măgarul ăla? Omul îl privi într-o totală confuzie. Gabriel se apropia. Ce e cu tine, omule? Ai surzit? Răspunde-mi!

Când omul duse radioul la gură, Gabriel ridică mâna şi începu să tragă. Cinci gloanţe, ultimul în piept, de la un metru distanţă.

Gabriel îşi ridică privirea spre casă. Vedea luminile lanternelor mişcându-se, draperiile trase. Acestea se desfăcură şi apăru un chip.

Un strigăt. Sticlă spartă cu ciocanul.

Gabriel se întoarse şi sări în grădină, ajungând la un zid înalt de doi metri, aşa intui, cu un rând de ţepuşe din fier forjat în vârf. Privind peste umăr, îi zări pe cei doi bărbaţi din casă. Unul se aplecase asupra celui mort, celălalt scana grădina cu fasciculul unei lanterne puternice.

Gabriel făcu o săritură, apucându-se de ţepuşele metalice aflate pe creasta zidului. Fasciculul de lumină căzu pe el şi cineva strigă în germană. Un glonţ lovi zidul, apoi altul. Gabriel simţi cum i se rup suturile de la mâini.

Îşi trecu piciorul peste marginea zidului şi încercă să cadă de partea cealaltă, dar haina i se agăţă de o ţepuşă şi se legănă acolo neajutorat, cu capul expus, orbit de lanternă. Îşi răsuci violent trupul până scăpă din ţepuşă şi căzu în grădina de vizavi.

Plicul îi alunecă prin haină în zăpadă. Gabriel îl recuperă, îl puse la loc în pantaloni şi începu să alerge.

O lumină puternică de la o lampă cu halogen izbucni brusc, făcând ca întunericul să devină de un alb electric. Undeva se auzi o alarmă. Gabriel alergă într-o latură a vilei până ajunse la alt zid, care avea scopul s-o ascundă vederii din stradă. Îl escaladă rapid şi se trezi de partea cealaltă.

Ajunse pe o stradă îngustă. Luminile se aprindeau în vilele învecinate – elveţienii şi legendara lor vigilenţă. Pe când alerga pe stradă, îi răsuna în minte cea de-a Unsprezecea Poruncă a lui Ari Shamron: *Să nu te laşi prins!*

Ajunse la Krähbühlstrasse, bulevardul larg unde parcase. Alergă foarte repede pe panta cu o curbă lină a străzii până îşi văzu maşina. Se opri brusc şi ateriză pe pavaj. Doi bărbaţi cercetau cu lanternele interiorul maşinii sale.

Când se ridică, bărbaţii puseră lanternele pe el. Se întoarse şi o luă înapoi spre deal. *Va trebui să faci orice ca să nu fii arestat!*

Trase Glock-ul luat de la bărbatul din birou şi continuă să alerge. Începea să obosească. Aerul rece îi împietri plămânii, iar în gură simţi gust de rugină şi de sânge. După câţiva paşi, văzu faruri coborând de pe deal; era un Audi Sedan cu roţile învârtindu-se în zăpada proaspătă.

Se uită peste umăr, pe deal. Cei doi îl urmăreau pe jos. Nu erau străduţe laterale, nu erau alei – era pierdut. *Va trebui să verşi sânge nevinovat, dacă este necesar!*

Audi-ul venea direct spre el în viteză. Nu mai alergă şi ridică Glock-ul cu mâinile întinse. Când maşina derapă şi se opri la câţiva metri distanţă, aţinti arma asupra siluetei de la volan. Înainte să apuce să tragă, uşa pasagerului se deschise:

— Urcă, Gabriel, strigă Anna Rolfe. Grăbeşte-te!

Ea conducea cu aceeaşi intensitate cu care cânta la vioară, cu o mână pe volan, cu cealaltă pe schimbător. Coborî pe Zürichberg, traversă Limmat-ul, apoi străzile liniştite ale centrului oraşului. Gabriel privi lung peste umăr.

— Poţi să încetineşti acum.

Ea luă piciorul de pe acceleraţie.

— Unde ai învăţat să conduci aşa?

— Am fost o fată de oraş din Zürich, cu foarte mulţi bani. Când nu exersam la vioară, umblam prin Zürichsee cu una din maşinile tatălui meu. Până la douăzeci şi unu de ani i-am terminat trei maşini.

— Felicitări.

— Sarcasmul nu te prinde, Gabriel. Ţigările mele sunt în torpedo. Fă-mi o favoare şi aprinde-mi una.

Gabriel deschise torpedoul şi luă pachetul de Gitanes. Îi aprinse una cu bricheta de la bord. Fumul îi intră pe gât şi aproape că se înecă.

Anna începu să râdă de el.

— Imaginează-ţi, un israelian care nu fumează.

— Ce naiba cauţi aici?

— Asta este tot ce-mi spui? Dacă n-aş fi venit, ai fi fost arestat.

— Nu, dacă n-ai fi apărut, aş fi fost mort. Dar tot mai vreau să ştiu ce naiba faci aici. Rami ţi-a dat voie să pleci din vilă?

— Bănuiesc că de acum a descoperit că nu sunt acolo.

— Cum ai scăpat?

— M-am dus sus să exersez. Am pus o casetă cu o piesă foarte lungă. Presupun că ghiceşti restul.

— Cum ai scăpat din zonă?

— Carlos i-a spus lui Rami că se duce în sat să facă nişte cumpărături. Eu eram în spate sub o pătură.

— Asta înseamnă că în prezent câteva zeci de membri ai serviciului meu te caută degeaba, ca nebunii. Ai făcut o mare prostie. Cum ai ajuns la Zürich?

— Cu avionul, desigur.

— Direct de la Lisabona?

— Da.

— De când eşti aici?

— De vreo două ore.

— Ai intrat în casa tatălui tău?

Ea scutură din cap.

— Când am ajuns, am văzut doi bărbaţi aşteptând afară, într-o maşină parcată. La început, mi-am imaginat că sunt din serviciul privat de siguranţă. Apoi am înţeles că mă înşelasem.

— Ce-ai făcut?

— Nu mi s-a părut sigur să aştept în maşină, aşa că am condus prin vecinătate, sperând să dau de tine, înainte de a încerca să intri. Te-am pierdut, desigur. Apoi am auzit alarma.

— Ai spus cuiva că vii?

— Nu,

— Eşti sigură?

— Sigură. De ce?

— Pentru că acum se explică multe lucruri. Înseamnă că vila este păzită permanent. Mai înseamnă că ei ştiu că ne-am întors aici. Mai înseamnă că m-au urmărit la Roma. M-au urmărit chiar de atunci.

— Ce s-a întâmplat în casa tatălui meu?

Când Gabriel termină, Anna spuse:

— Ai luat certificatele de autenticitate până la urmă?

— Dispăruseră.

— Asta nu este posibil.

— Le-a luat altcineva înainte.

— Ai găsit altceva?

Am găsit o fotografie a tatălui tău cu Adolf Hitler şi cu Heinrich Himmler, admirând priveliştile de la Berghof la Berchtesgaden.

— Nu, îi răspunse el. N-am găsit nimic altceva.

— Eşti sigur? Nu te-ai folosit de prilej ca să cotrobăi prin actele personale ale tatălui meu?

Gabriel o ignoră.

— Tatăl tău fuma?

— Mai contează acum?

— Răspunde-mi, te rog, la întrebare. Fuma?

— Da, tatăl meu fuma.

— Ce fel de ţigări?

— Benson & Hedges.

— A fumat vreodată Silk Cut?

— Era un tip foarte constant.

— Altcineva din casă?

— Nu ştiu. De ce mă întrebi?

— Pentru că, de curând, cineva a fumat în biroul tatălui tău Silk Cut.

Ajunseră la lac. Anna trase pe o parte a străzii.

— Unde mergem?

— Tu te întorci înapoi în Portugalia.

— Nu, nu mă întorc. Mergem împreună sau deloc. Băgă apoi motorul în viteză. Unde mergem?

26

LYON

Poate unii bărbaţi sunt reticenţi la a-şi instala în casă sisteme de ascultare activate de voce. Profesorul Emil Jacobi nu era unul dintre aceştia. Viaţa lui era munca şi nu-i mai rămânea timp pentru nimic altceva; cu siguranţă nimic care să-l facă să roşească, dacă ar fi fost înregistrat.

Primea un flux permanent de vizitatori în apartamentul său de pe Strada Lanterne; oameni cu amintiri neplăcute din trecut, cu povestiri despre război. Chiar săptămâna trecută, o femeie în vârstă i-a povestit despre un tren care oprise în 1944 în preajma satului ei. Ea şi un grup de prieteni se jucau pe o pajişte de lângă şine şi au auzit gemete şi râcâieli venind din acele vagoane de marfă. Când s-au apropiat au văzut că în tren erau oameni: în stare mizerabilă, amărâţi, cerşeau apă şi mâncare. Bătrâna a realizat că erau evrei şi că ţara ei le permisese naziştilor să-i folosească sistemul feroviar ca să transporte încărcătură umană în lagărele morţii din Est.

Dacă Jacobi ar fi încercat să imortalizeze povestirea luând notiţe, n-ar fi reuşit să cuprindă totul. Dacă i-ar fi pus un reportofon în faţă, ea ar fi putut să se simtă stânjenită. Din experienţă, Jacobi ştia că toţi adulţii deveneau brusc neliniştiţi în preajma reportofoanelor şi a camerelor video. Astfel, au stat în confortul apartamentului dezordonat ca doi vechi prieteni, şi bătrâna şi-a spus povestea fără să fie distrasă de un caiet de însemnări sau de vreun reportofon pus la vedere. Sistemul secret al lui Jacobi prinsese fiecare cuvânt al ei.

Profesorul asculta o casetă acum. Ca de obicei, volumul era dat destul de tare. Descoperise că îl ajuta să se concentreze, acoperind zgomotele de pe stradă şi pe cele ale studenţilor din apartamentul vecin. Vocea care răzbătea din aparat nu era a bătrânei. Era vocea unui bărbat – bărbatul care venise cu o zi înainte. Gabriel Allon. O istorie amuzantă, aceasta a lui Augustus Rolfe şi a colecţiei sale de tablouri care dispăruseră. Jacobi promisese că nu va spune nimănui despre discuţia lor, dar când scandalul va izbucni, aşa cum Jacobi ştia că s-ar putea întâmpla, în cele din urmă, el ar fi perfect îndreptăţit să scrie despre ea. Ar fi fost un alt ochi învineţit pentru duşmanii de moarte ai lui Jacobi, oligarhia financiară a Zürich-ului. Popularitatea sa în ţara natală ar scădea considerabil. Asta îl satisfăcea. Era o treabă murdară să cureţi latrinele.

Emil Jacobi era acum captivat de povestire, de parcă ar fi auzit-o prima oară; era atât de fascinat că nici nu observă o siluetă care se strecurase în apartamentul lui – decât când a fost prea târziu.

Jacobi a deschis gura să strige după ajutor, dar omul i-a înăbuşit strigătul cu strânsoarea lui de fier. Profesorul a zărit lama unui cuţit arcuindu-se spre el, apoi a simţit o durere sfâşietoare la baza gâtului. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost ucigaşul care a luat caseta, şi-a strecurat-o în buzunar şi a ieşit.

27

VIENA

La periferia vestică a Vienei, Gabriel a trebuit să strângă de volan cu îndârjire ca să nu-i mai tremure mâinile. Nu mai revenise în oraş din noaptea exploziei – din noaptea focului şi a sângelui şi a celor o mie de minciuni. Auzi o sirenă, fără a fi sigur dacă e reală sau doar o amintire, până când luminile albastre ale unei ambulanţe apărură în oglinda sa. Trase pe marginea drumului, cu inima bătându-i puternic în piept, îşi aminti cum mergea cu Leah în ambulanţă, rugându-se ca suferinţa ei provocată de arsuri să se termine, indiferent cu ce preţ. Îşi aminti cum stătuse aplecat peste trupul sfârtecat al fiului său, în timp ce în încăperea învecinată şeful securităţii austriece urla la Ari Shamron c-a transformat centrul Vienei în zonă de război.

Intră din nou în trafic. Disciplina condusului l-a ajutat să-şi potolească emoţiile violente. După cinci minute, în zona Stephansdom, opri în faţa unui magazin de suveniruri. Anna deschise ochii.

— Unde te duci?

— Aşteaptă-mă aici.

El intră în magazin şi se întoarse la maşină două minute mai târziu, cu o sacoşă de plastic pentru cumpărături. I-o întinse Annei. Ea scoase ambele obiecte: o pereche de ochelari de soare mari şi o şapcă de baseball care avea înscris Viena deasupra cozorocului.

— Ar trebui să le port?

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat la aeroportul din Lisabona în noaptea în care mi-ai arătat colecţia dispărută a tatălui tău?

— A fost o noapte lungă, Gabriel. Aminteşte-mi.

— Te-a oprit o femeie şi ţi-a cerut un autograf.

— Asta mi se întâmplă tot timpul.

— Ascultă ce-ţi spun. Poartă-le.

Ea îşi puse ochelarii la ochi şi-şi vârî părul sub şapcă. Se examină o clipă în oglinda pudrierei, apoi se întoarse spre el.

— Cum arăt?

— Ca o persoană cunoscută, care încearcă să se ascundă în spatele unei perechi de ochelari mari de soare şi a unei şepci idioate, zise el plictisit. Dar ar trebui să meargă, deocamdată.

Opriră la un hotel de pe Weihburggasse numit Kaiserin Elisabeth şi se înregistrară sub numele de Schmidt. Li s-a dat o cameră cu podeaua de culoarea mierii. Anna s-a aruncat pe pat încă purtând ochelarii şi şapca.

Gabriel s-a dus la baie şi s-a privit timp îndelungat în oglindă. Şi-a ridicat mâna dreaptă la nas: încă mirosea a praf de puşcă şi a foc şi a văzut chipurile celor doi bărbaţi pe care-i ucisese la vila lui Rolfe din Zürich. A lăsat apa caldă să curgă în chiuvetă, s-a spălat pe faţă şi pe gât. Deodată, baia s-a umplut de năluci – oameni fără viaţă, chipuri palide, cu găuri de glonţ în faţă şi în piept. Lăsă privirea în jos şi văzu chiuveta plină de sângele lor. Se şterse pe mâini pe un prosop, dar fără folos, sângele era tot acolo. Apoi încăperea începu să se învârtă cu el şi căzu în genunchi peste toaletă.

Când s-a întors în cameră, Anna stătea cu ochii închişi.
— Eşti bine? murmură ea.
— Ies. Nu pleca nicăieri. Nu deschide uşa nimănui, doar mie.
— Nu lipseşti mult, nu?
— Nu prea mult.
— Te aştept, zise ea aproape adormită.
— Cum doreşti.
Apoi adormi. Gabriel o acoperi cu o pătură şi plecă.

Jos, în holul hotelului, Gabriel îi spuse recepţionerului servil că *Frau* Schmidt nu trebuie deranjată. Recepţionerul îl încredinţă energic că va face totul, vrând să-i lase impresia că şi-ar risca şi viaţa ca să oprească pe oricine i-ar întrerupe odihna doamnei Schmidt. Gabriel îi strecură câţiva şilingi şi plecă.

O luă spre Stephansplatz, verificând dacă e urmărit, memorând chipurile pe lângă care trecea. Apoi intră în catedrală, amestecându-se printre turiştii din naos, până ajunse în faţa unui mic altar lateral. Îşi ridică privirea deasupra altarului, spre o reprezentare a martiriului Sfântului Ştefan. Gabriel terminase restaurarea picturii în noaptea în care maşina lui Leah sărise în aer. Lucrarea rezistase bine. Numai când îţi ridicai capul, astfel încât lumina să cadă în unghi ascuţit, puteai vedea diferenţa dintre original şi restaurarea lui.

Se întoarse şi cercetă chipurile oamenilor din spatele lui. Nu recunoscu niciunul. Dar îl izbi altceva. Toţi erau transfiguraţi de frumuseţea altarului. Cel puţin asta ieşise bine în timpul în care se aflase la Viena. Mai aruncă o ultimă privire picturii, apoi părăsi catedrala şi se îndreptă spre cartierul evreiesc.

Visul sălbatic al lui Adolf Hitler de a curăţa Viena de evrei reuşise în mare parte. Înainte de război, trăiseră aici în jur de două sute de mii, foarte mulţi în labirintul de străzi din Judenplatz. Acum mai erau doar câteva mii, în special nou-veniţi din Est, şi

vechiul cartier evreiesc se transformase într-o zonă cu magazine, restaurante şi cluburi de noapte. Printre vienezi era cunoscut ca Triunghiul Bermudelor.

Gabriel trecu de barurile cu obloanele trase, de-a lungul lui Sterngasse, apoi intră pe o alee şerpuitoare care se termina cu o scară de piatră. La capătul scării se afla o uşă masivă cu piloni. Lângă uşă, o plăcuţă de alamă: „Reclamaţii de război şi cercetări. Doar cu programare“. Apăsă pe sonerie.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Aş vrea să-l văd pe domnul Lavon, vă rog.

— Aţi stabilit o întâlnire?

— Nu.

— Domnul Lavon nu acceptă vizitatori neprogramaţi.

— Mă tem că este o situaţie urgentă.

— Mi-aţi putea spune numele dumneavoastră, vă rog?

— Transmiteţi-i că-l caută Gabriel Allon. Îşi va aminti de mine.

Încăperea în care a fost condus Gabriel era una tipic vieneză ca proporţii şi ca mobilier: tavan înalt, podea de lemn lustruit, care capta lumina ce se scurgea prin ferestrele înalte, rafturi de cărţi care se lăsau sub greutatea nenumăratelor volume şi dosare. Lavon părea pierdut în ele. Dar, de fapt, el avea darul special de a se confunda cu mediul.

În momentul acela, se afla într-un echilibru precar pe o scară de bibliotecă, răscolind conţinutul unui dosar voluminos, şi vorbea singur. Lumina care pătrundea pe fereastră arunca o lucire verzuie asupra lui, şi atunci Gabriel realiză că sticla era securizată. Lavon ridică rapid privirea, apoi lăsă capul în jos pentru a se uita peste rama unor ochelari de citit murdari, în formă de semilună, aflaţi pe nas. Scrumul de ţigară îi căzu pe dosar. Păru să nu observe asta, pentru că închise dosarul, îl strecură la loc pe raft şi-i zâmbi.

— Gabriel Allon! Îngerul răzbunării al lui Shamron. Dumnezeule, ce faci aici?

Coborî scara ca un bătrân cu multe răni vechi. Ca întotdeauna, părea că s-a îmbrăcat cu toate hainele în acelaşi timp: o cămaşă albastră deschisă la gât, cu nasturi, un pulover bej cu guler pe gât, o flanelă cu nasturi, o jachetă ponosită, moale, cu model în zigzag, ce părea cu o măsură mai mare. Se bărbierise cam neglijent, purta ciorapi, dar nu şi pantofi.

Îi luă mâinile lui Gabriel şi-l sărută pe obraz. *Cât trecuse? Douăzeci şi cinci de ani,* se gândi Gabriel. În lexiconul operaţiunii Mânia lui Dumnezeu, Lavon fusese *ayin,* cercetaş. Arheolog de formaţie, îi urmărise pe membrii lui Septembrie Negru, le învăţase obiceiurile, pusese la cale diverse modalităţi de a-i ucide. Fusese un

supraveghetor admirabil, un cameleon care se confunda cu mediul înconjurător. Operaţiunea a făcut teribile ravagii fizice şi psihice asupra tuturor, dar Gabriel îşi amintea că Lavon a suferit cel mai mult. Lucrând singur pe teren, expus duşmanului pe perioade lungi, căpătase o boală gravă la stomac, care-l făcuse să piardă vreo paisprezece kilograme din greutatea sa şi aşa rizibilă. Când s-a terminat totul, Lavon a devenit asistent la Universitatea Ebraică şi-şi petrecea weekendurile scormonind pe Malul Stâng. Curând, a început să audă alte voci. Ca şi Gabriel, era fiul unor supravieţuitori ai Holocaustului. I se părea penibil să scotocească după vestigii antice, când erau atât de multe de descoperit în trecutul apropiat. S-a stabilit la Viena, folosindu-şi formidabilele sale talente în alt fel: dând de urma naziştilor şi a comorilor jefuite de ei.

— Ce te aduce la Viena? Afaceri? Plăcere?

— Augustus Rolfe.

— Rolfe? Bancherul? Lavon lăsă capul în jos privindu-l pe Gabriel pe deasupra ochelarilor. Gabriel, nu tu ai fost acela care… Mimă un pistol cu mâna dreaptă.

Gabriel îşi desfăcu fermoarul jachetei, scoase plicul luat din biroul lui Rolfe şi i-l întinse lui Lavon. Cu grijă, el desfăcu clapa de parcă ar fi avut în mână o bucată de ceramică veche şi scoase conţinutul. Se uită la prima fotografie, apoi la a doua, chipul lui nelăsând să se citească nicio expresie. Apoi ridică privirea spre Gabriel şi-i zâmbi.

— Ei bine, *Herr* Rolfe arată bine în fotografii. De unde le ai, Gabriel?

— Din biroul bătrânului, din Zürich.

El ridică teancul de documente.

— Şi astea?

— Din acelaşi loc.

Lavon se mai uită o dată la fotografii.

— Fantastic.

— Ce semnificaţie au?

— Trebuie să scot câteva dosare. O să pun fetele să-ţi aducă o cafea şi ceva de mâncare. Vom sta aici o vreme.

Se aşezară faţă în faţă, la o masă dreptunghiulară, cu un teanc de dosare între ei. Gabriel se întreba ce fel de oameni veniseră aici: oameni bătrâni, convinşi că bărbatul din apartamentul vecin era unul dintre cei care-i chinuiseră la Buchenwald; copii care voiau să tragă cu ochiul la un număr de cont din Elveţia, unde tatăl lor îşi ascunsese averea de-o viaţă, înainte de a fi fost trimis direct în arhipelagul morţii. Lavon a luat una din fotografii – Rolfe într-un restaurant, lângă omul cu cicatrice de la duel pe obraz; i-o arătă lui

Gabriel.

— Îl recunoşti?

— Nu.

— Îl cheamă Walter Schellenberg, *Brigadeführer SS*. Lavon luă primul dosar din teanc şi-l întinse pe masă în faţa sa. Walter Schellenberg a fost şeful Serviciului 4 din Biroul Principal al Securităţii Reichului. Serviciul 4 se ocupa de serviciile de informaţii străine, care au făcut din Schellenberg expertul în spionaj al partidului nazist. A fost implicat într-unele din cele mai dramatice episoade ale războiului: incidentul Venlo, încercarea de a-l răpi pe ducele de Windsor şi Operaţiunea Cicero. La Nürnberg a fost condamnat pentru că a devenit membru SS, dar a primit o sentinţă prea uşoară, doar şase ani de închisoare.

— Şase ani? De ce?

— Pentru că în ultimele luni ale războiului a aranjat eliberarea câtorva evrei din lagărele morţii

— Cum a reuşit?

— I-a vândut.

— Şi atunci de ce lua cel mai mare spion al partidului nazist masa cu Augustus Rolfe?

— Serviciile de informaţii ale lumii au un lucru în comun: toate funcţionează cu bani. Nici măcar Shamron nu ar supravieţui fără bani. Iar când Shamron are nevoie de bani, este de-ajuns să-şi pună o mână pe umărul unui prieten bogat şi să-i spună cum l-a prins pe Eichman. Schellenberg a avut o problemă specială. Banii săi nu mai erau buni nicăieri în afara Germaniei. Avea nevoie de un bancher dintr-o ţară neutră, care să-i dea monedă forte şi apoi să transfere acei bani, printr-o companie fantomă sau prin orice alte mijloace, agenţilor săi. Schellenberg avea nevoie de un om ca Augustus Rolfe.

Lavon a ridicat documentele pe care Gabriel le luase din biroul lui Rolfe.

— Uite tranzacţia asta. O mie cinci sute de lire sterline, transferate din conturile Pillar Enterprises Limited în contul unui oarecare domn Ivan Edberg, Enskilde Bank, Stockholm, pe 23 octombrie 1943.

Gabriel verifică documentul, apoi i-l împinse din nou peste masă.

— Desigur, Suedia, teritoriu ideal pentru serviciile de informaţii, era neutră, zise Lavon. Schellenberg sigur a avut un agent acolo, dacă nu cumva o întreagă reţea. Suspectez că domnul Edberg era unul dintre acei agenţi. Poate chiar conducătorul şi casierul reţelei.

Lavon a strecurat ordinul de transfer înapoi în teanc şi a scos un altul. L-a privit chiorâş prin ochelarii săi de citit, din cauza fumului de ţigară.

— Alt ordin de transfer: o mie de lire sterline. Din contul lui

Pillar Enterprises Limited în cel al domnului Jose Suarez, prin intermediul Băncii Lisabonei. Lavon puse hârtia jos şi-l privi pe Gabriel. Portugalia, ca şi Suedia, era neutră, şi Lisabona era un fel de parc de distracţii pentru spioni. Schellenberg a acţionat chiar el acolo, în timpul afacerii cu ducele de Windsor.

— Aşadar, Rolfe era bancherul secret al lui Schellenberg. Dar cum explică asta fotografia lui Rolfe la Berchtesgaden, cu Himmler şi Hitler?

Lavon îşi pregăti următoarea ceaşcă de cafea, cu gesturile atente ale unui adevărat vienez, punând o cantitate exactă de lapte, cu destul zahăr ca să-i taie gustul amar. Gabriel şi-l imaginase pe Lavon într-un apartament din Paris, în deplină siguranţă, trăind cu apă minerală şi ceai slab, pentru că stomacul lui îndelung încercat nu suporta altceva.

— Totul s-a schimbat în Germania după Stalingrad. Chiar şi partizanii adevăraţi ştiau că s-a terminat. Ruşii veneau din Est, invazia din Vest era inevitabilă. Toţi cei care au făcut averi de pe urma războiului doreau cu disperare să ţină de ele. Şi la cine crezi că au apelat?

— La bancherii elveţieni.

— Şi Augustus Rolfe s-a aflat în postura unică de a aduna capital de pe urma cursului schimbător al războiului. Din aceste documente reiese că a fost un agent important al lui Walter Schellenberg. Presupun că mai-marii naziştilor îl apreciau mult pe Rolfe.

— Era cel în care aveau încredere să le păstreze banii?

— Banii lor. Comorile furate. Toate.

— Şi lista de nume şi numerele de conturi?

— Cred că este mai sigur să presupunem că aceia sunt clienţi germani. O să le caut numele în baza noastră de date, să văd dacă nu cumva corespund membrilor cunoscuţi ai SS şi ai partidului nazist, dar bănuiesc că sunt pseudonime.

— Ar mai putea să existe alte dovezi ale existenţei conturilor în dosarele băncii?

Lavon scutură din cap.

— În mod normal, identităţile reale ale deţinătorilor de conturi sunt cunoscute doar de funcţionarii cu poziţiile cele mai înalte dintr-o bancă. Cu cât este mai cunoscut clientul, cu atât sunt mai puţini cei ce ştiu numele ataşat la numărul de cont. Dacă aceste conturi au aparţinut naziştilor, mă îndoiesc că le mai ştia altcineva în afară de Rolfe.

— Dacă a păstrat lista după atâţia ani, înseamnă că acele conturi încă există?

— Presupun că este posibil. Depinde foarte mult de posesorul lor. Dacă deţinătorul a putut să părăsească Germania la sfârşitul

războiului, mă îndoiesc că mai sunt active. Dar dacă a fost arestat de aliaţi…

— Atunci este posibil ca banii lui şi valorile să se afle încă în casele de bani ale băncii lui Rolfe.

— Posibil, dar nu cred că este aşa.

Lavon adună documentele şi fotografiile şi le strecură înapoi în plic. Apoi ridică privirea spre Gabriel şi-i spuse:

— Ţi-am răspuns la toate întrebările. Acum este timpul să răspunzi şi tu la ale mele.

— Ce doreşti să afli?

— De fapt, un singur lucru, zise Lavon ţinând plicul ridicat. Aş vrea să ştiu ce naiba faci tu cu fişele secrete ale lui Augustus Rolfe?

Lui Lavon nu-i plăcea nimic mai mult decât o istorisire bună. Aşa fusese întotdeauna. În timpul operaţiunilor Septembrie Negru, el şi Gabriel nu prea închiseseră un ochi: Lavon din cauza stomacului, Gabriel din cauza conştiinţei. Gabriel se gândi acum la el, un om tras la faţă, stând cu picioarele încrucişate pe podea, întrebându-l ce simţea atunci când comitea o crimă. Iar Gabriel îi spusese, pentru că avea nevoie să spună cuiva.

— Nu există Dumnezeu, spusese Lavon. Există doar Shamron. Shamron decide cine trăieşte şi cine moare. Şi trimite câte un băiat ca tine să descarce teribila lui furie.

Acum, ca şi atunci, Lavon nu se uită la Gabriel, în timp ce acesta îşi spunea povestea. Îşi privea mâinile şi întorcea bricheta între degetele sale mici şi sprintene, până când Gabriel încheie.

— Ai o listă cu tablourile care au fost luate din acea încăpere secretă?

— Am, dar nu sunt sigur că este exactă.

— Ar mai fi un tip care trăieşte în New York… Şi-a dedicat viaţa obiectelor de artă prădate de către nazişti. Cunoaşte conţinutul fiecărei colecţii furate, fiecărei tranzacţii, fiecărei piese care a fost recuperată, fiecărei piese care lipseşte. Dacă cineva ştie totul despre obiceiurile de colecţionar ale lui Augustus Rolfe, acela este el.

— În linişte, Eli. Multă linişte…

— Dragul meu Gabriel, nu cunosc altă cale.

Îşi îmbrăcară hainele, iar Lavon îl conduse prin Judenplatz.

— Fiica lui ştie ceva din toate astea?

— Nu încă.

— Nu te invidiez. O să te sun când aflu ceva de la prietenul meu din New York. Între timp, du-te la hotel şi odihneşte-te. Nu arăţi prea bine.

— Nici nu-mi mai amintesc când am dormit ultima oară.

Lavon scutură din cap şi-şi puse mâna sa mică pe umărul lui

Gabriel.

— Ai ucis din nou, Gabriel. Văd pe chipul tău. Este pecetea morţii. Du-te în cameră şi spală-te pe faţă.

— Iar tu fii cuminte şi păzeşte-te.

— Obişnuiam să te păzesc pe tine.

— Ai fost cel mai bun.

— O să-ţi spun un mic secret, Gabriel. Încă mai sunt.

Cu acestea, Lavon se întoarse şi dispăru în mulţimea din Judenplatz.

Gabriel se îndreptă spre o mică *trattoria,* unde mâncase ultima oară cu ai săi, Leah şi Dani. Pentru prima oară în zece ani a călcat în locul unde explodase maşina. A ridicat capul şi a văzut turla Bisericii Sfântul Ştefan deasupra acoperişurilor. Deodată, s-a pornit vântul. Gabriel şi-a ridicat gulerul hainei. La ce se aşteptase? Mâhnire? Mânie? Ură? Spre uimirea sa, n-a simţit nimic intens. S-a întors şi-a pornit prin ploaie, spre hotel.

Un exemplar din *Die Presse* fusese strecurat pe sub uşă şi zăcea pe podea, în hol. Gabriel îl luă şi intră în dormitor. Anna dormea încă. Îşi scosese hainele şi, în lumina slabă, zări pielea lucioasă a umărului ei. Gabriel lăsă ziarul pe pat.

Se simţea epuizat. Avea nevoie de somn. *Dar unde?* Pe pat? Lângă Anna? Lângă fiica lui Augustus Rolfe? Cât ştia ea oare? Ce secrete ascunsese tatăl ei de ea? Ce secrete ascundea ea de Gabriel? Se gândi la cuvintele lui Julian Isherwood, pe care i le spusese la Londra:

„Să presupui întotdeauna că ştie mai mult decât spune despre tatăl ei şi despre colecţia acestuia. Fiicele tind să fie foarte protectoare cu taţii, chiar dacă-i consideră nişte nemernici“. Nu, se gândi el, nu se va culca lângă Anna Rolfe. În dulap mai găsi o pătură şi o pernă şi-şi încropi un culcuş pe podea. Era ca şi cum s-ar fi culcat pe o bucată de marmură rece. Întinse mâna şi pipăi pătura, căutând ziarul. Încet, încercând să n-o trezească, îl deschise. Pe prima pagină era relatarea unei crime din Lyon; scriitorul elveţian Emil Jacobi fusese ucis.

28

VIENA

Era la amurg, când Eli Lavon telefonă în camera de hotel a lui Gabriel. Anna tresări, apoi fu din nou cuprinsă de acel somn tulbure. În timpul după-amiezii îşi dăduse la o parte păturile şi trupul ei era expus aerului rece care intra pe fereastra pe jumătate deschisă. Gabriel o acoperi şi coborî în holul hotelului. Lavon se afla acolo, îşi bea cafeaua. Îi turnă şi lui Gabriel cafea şi-i întinse ceaşca.

— L-am văzut pe prietenul tău Emil Jacobi astăzi la televizor, spuse Lavon. Se pare că a intrat cineva în apartamentul lui din Lyon şi i-a tăiat gâtul.

— Ştiu. Ce-ai aflat de la New York?

— Se crede că între 1941 şi 1944 Augustus Rolfe a pus mâna pe tablourile multor impresionişti şi modernişti din galeriile de la Lucerna şi Zürich – tablouri care cu câţiva ani înainte se aflau în galeriile evreilor şi în casele lor din Paris.

— Ce surpriză! murmură Gabriel. Multe? Câte?

— Nu ştiu sigur.

— Le-a cumpărat?

— Nu tocmai. Se crede că tablourile dobândite de Rolfe făceau parte din schimburile masive efectuate de agenţii lui Hermann Göring în Elveţia.

Gabriel îşi aminti spusele lui Julian Isherwood despre mijloacele rapace prin care *Reichsmarschall*-ul „colecţiona“. Göring avusese acces nelimitat la Jeu de Paume, unde erau depozitate toate obiectele de artă confiscate din Franţa. Pusese mâna pe sute de lucrări de artă modernă pe care le folosea ca barter pentru Marii Maeştri, pe care-i prefera.

— Se spune că Rolfe a putut să cumpere tablourile cu o sumă simbolică, zise Lavon. Ceva cu mult sub adevărata lor valoare.

— Aşadar, în acest caz, achiziţiile ar fi fost perfect legale în conformitate cu legislaţia elveţiană. Rolfe putea spune că le-a cumpărat în mod onest. Şi, chiar dacă tablourile erau furate, nu avea obligaţia legală să le returneze.

— Aşa se pare. Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem este: de ce i s-a permis lui Augustus Rolfe să cumpere la un preţ de chilipir tablouri care trecuseră prin mâinile lui Hermann Göring?

— Prietenul tău din New York are un răspuns la această întrebare?

— El nu, dar tu ai.

— Ce tot spui acolo, Eli?

— Fotografiile şi documentele bancare pe care i le-ai găsit în birou. Relaţia lui cu Walter Schellenberg. Familia Rolfe a colecţionat timp de generaţii. Rolfe avea relaţii bune. Ştia ce se petrece dincolo de graniţă, în Franţa, şi voia să ia parte la acea activitate.

— Iar Walter Schellenberg avea nevoie de o cale pentru a-şi recompensa bancherul privat din Zürich.

— Exact, zise Lavon. Plata pentru serviciile aduse.

Gabriel se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii.

— Ce urmează, Gabriel?

— A venit vremea pentru o discuţie de care mă tem.

Când Gabriel se întoarse în cameră, Anna începea să se trezească. O scutură încet de umăr, iar ea se ridică brusc, ca un copil confuz care nu recunoaşte ce este în jur. Întrebă ce oră e, iar el îi spuse că s-a înserat.

Când s-a trezit de-a binelea, el şi-a tras un scaun la capătul patului şi s-a aşezat. A lăsat lumina stinsă – nu avea chef s-o vadă. Ea stătea în capul oaselor, cu picioarele încrucişate, cu umerii înveliţi în aşternuturi. Îl privea fix – chiar şi prin întuneric Gabriel putea să-i simtă privirea aţintită asupra lui.

Îi vorbi despre originile colecţiei secrete a tatălui ei. Îi spuse ce aflase de la Emil Jacobi, apoi că profesorul fusese ucis în apartamentul său din Lyon, cu o noapte în urmă. În final, îi vorbi despre documentele pe care le găsise în biroul tatălui ei – documente care-l legau de spionul-şef al lui Hitler, Walter Schellenberg.

Când termină, puse fotografiile pe pat şi se duse la baie ca să-i lase un moment de intimitate. Auzi declicul lămpii de la capul patului şi văzu lumina strecurându-se pe sub uşa de la baie. Dădu drumul la apă în chiuvetă şi începu să numere încet în minte. Când aprecie că trecuse timpul cuvenit, se întoarse în dormitor. O găsi ghemuită ca o minge, cu trupul scuturându-i-se convulsiv, ţinând în mâini fotografia tatălui ei, care admira priveliştea de la Berchtesgaden împreună cu Adolf Hitler şi cu Heinrich Himmler.

Gabriel i-o smulse din mână, înainte ca ea s-o distrugă. Apoi îi aşeză mâna pe cap şi-o mângâie. Suspinele Annei începură să se audă din ce în ce mai clar. Se înecă şi începu să tuşească; era tusea unei fumătoare înrăite, care o priva de aer.

În cele din urmă, ridică privirea spre Gabriel.

— Dacă mama a văzut vreodată *fotografia* asta… ezită, rămânând cu gura deschisă şi cu lacrimile curgându-i pe obraji. Ar fi…

Dar Gabriel îi apăsă palma pe gură, înainte ca ea să rostească

vorbele. Nu voia ca ea să mai rostească şi restul. Nu era necesar. Dacă mama ei ar fi văzut acea fotografie s-ar fi sinucis, s-a gândit el. Şi-ar fi săpat singură mormântul, şi-ar fi băgat pistolul în gură şi s-ar fi omorât.

De data asta, a fost rândul Annei să se retragă în baie. Când s-a întors era calmă, dar ochii îi erau umezi şi pielea îi era lividă. Stătea la capul patului cu fotografia şi cu documentele în mână.

— Ce este asta?

— Pare o listă de conturi înregistrate.

— Numele sunt nemţeşti. Putem doar să ghicim ale cui sunt.

Ea studie lista atentă, încruntată.

— Mama s-a născut de Crăciun, în 1933. Ţi-am spus asta vreodată?

— Data naşterii mamei tale n-a fost până acum subiect de discuţie între noi, Anna. De ce ar fi relevantă acum?

Ea îi întinse lista.

— Uită-te la ultimul nume de pe listă.

Gabriel o luă din mâna ei. Ochii îi căzură pe ultimul nume şi pe număr: *Alois Ritter 251233126.*

El ridică privirea.

— Şi?

— Nu ţi se pare interesant că un om cu iniţiale identice cu ale tatălui meu are un număr de cont în care primele şase cifre se potrivesc cu datele de naştere ale mamei?

Gabriel se uită din nou la listă: *Alois Ritter… AR… 251233… Ziua de Crăciun 1933…*

Lăsă jos hârtia şi o privi pe Anna.

— Şi ultimele trei cifre? înseamnă ceva pentru tine?

— Mă tem că nu.

Gabriel se uită la numere şi închise ochii. 126… undeva, într-un moment anume, era sigur că le văzuse în legătură cu acest caz. Fusese blestemat cu o memorie infailibilă. Nu uita nimic, niciodată. Trăsăturile de penel pe care le folosise pentru a vindeca pictura Sfântului Ştefan din catedrală. Melodia care se transmitea la radio în noaptea când fugise din Niederdorf după ce-l ucisese pe Ali Hamidi. Mirosul de măsline al răsuflării lui Leah, când o sărutase ultima oară de rămas-bun.

Apoi, după un moment, locul unde văzuse numărul 126.

Anna purta întotdeauna cu ea o fotografie a fratelui ei. Era ultima fotografie care i se făcuse: conducând într-o etapă din Turul Elveţiei în după-amiaza în care murise. Gabriel văzuse aceeaşi fotografie în biroul lui Augustus Rolfe. Se uită la numărul aflat pe cadrul bicicletei şi pe spatele puloverului: *126.*

Anna îi spuse:

— Se pare că va trebui să ne întoarcem la Zürich.

— Trebuie să facem ceva cu paşaportul tău. Şi cu felul în care arăţi.

— Ce este în neregulă cu paşaportul meu?

— Are numele în el.

— Şi cu felul în care arăt?

— Absolut nimic. Asta e problema.

Ridică receptorul şi formă un număr.

Tânăra numită Hannah Landau sosi în camera de hotel la ora zece, în aceeaşi noapte. Purta brăţări la mâini şi mirosea a iasomie. Servieta ei nu se deosebea de cea folosită de Gabriel pentru pensule şi pigmenţi. Discută un moment cu Gabriel, apoi o luă pe Anna de mână, o duse în baie şi închise uşa.

După o oră, Anna ieşi. Părul ei lung până la umeri fusese tuns scurt şi vopsit negru; ochii ei verzi erau acum albaştri, cu ajutorul lentilelor de contact. Transformarea era cu adevărat remarcabilă. Era cu totul altă femeie.

— Eşti de acord? întrebă Hannah Landau.

— Fă-i fotografia.

Tânăra israeliană îi făcu Annei vreo zece fotografii cu un aparat Polaroid şi aşeză negativele pe pat, pentru Gabriel. Când se developară, el spuse:

— Aceea.

Hannah scutură din cap.

— Nu, cred că va fi cealaltă.

Luă fotografia, fără a mai aştepta aprobarea lui Gabriel, şi se întoarse în baie. Anna se aşeză la măsuţa de toaletă şi petrecu mult timp examinându-se în oglindă.

Douăzeci de minute mai târziu, Hannah ieşi. Îi arătă lui Gabriel ce făcuse, apoi traversă încăperea şi lăsă fotografiile pe măsuţa din faţa Annei.

— Felicitări, domnişoară Rolfe. Acum eşti cetăţean austriac.

29

ZÜRICH

La jumătatea distanţei dintre Hauptbahnhof şi Zürichsee, se află centrul bancar al Elveţiei, Paradeplatz. Cele două sedii gemene, ale Credit Suisse şi ale Union Bank of Switzerland se priveau faţă în faţă, ca doi boxeri pe o suprafaţă întinsă de cărămidă cenuşie. Sunt cei doi giganţi ai lumii bancare, printre cei mai puternici din lume. La umbra lor, în susul şi-n josul lui Bahnhofstrasse, se află şi alte bănci sau instituţii financiare influente, locaţiile lor fiind marcate clar de semne luminoase şi uşi curate de sticlă. Dar, risipite pe străzile laterale liniştite şi pe aleile dintre Bahnhofstrasse şi Sihl River, sunt bănci pe care puţini le observă. Sunt capelele private ale lumii bancare elveţiene, locuri unde oamenii se pot închina sau îşi pot mărturisi păcatele, în secret absolut. Legea elveţiană interzice ca aceste bănci să constituie depozite. Sunt libere să se numească bănci, dacă doresc, dar nu li se cere s-o facă. Greu de localizat, este foarte uşor să treci pe lângă ele fără să le vezi, fiind înghesuite în blocuri moderne de birouri sau în încăperi din casele oraşului vechi de secole. Unele au câteva zeci de angajaţi; altele, doar o mână de oameni. Sunt bănci private, în adevăratul sens al cuvântului. Aici şi-au început cercetările Gabriel şi Anna Rolfe în dimineaţa următoare.

Şi-a trecut mâna pe sub braţul lui Gabriel şi l-a dus pe Bahnhofstrasse. Acesta era oraşul ei: preluase conducerea. Gabriel urmări expresiile celor pe lângă care treceau, să vadă dacă nu cumva Anna era recunoscută. Nimeni, însă, nu-i acordă o a doua privire. Transformarea rapidă reuşită de Hannah Landau părea să aibă efect.

— De unde începem? o întrebă Gabriel.

— Ca majoritatea bancherilor elveţieni, tatăl meu avea conturi profesionale în alte bănci elveţiene.

— Conturi corespondente?

— Exact. O să începem cu cele unde ştiu c-a făcut afaceri în trecut.

— Şi dacă acest cont nu este în Zürich? Dacă e în Geneva?

— Tata era un cetăţean get-beget al acestui oraş. Niciodată nu s-ar fi gândit să-şi transfere banii sau averile unui francez din Geneva.

— Chiar dacă găsim contul, nu avem nicio garanţie că putem avea acces la el.

— Asta aşa este. Bancherii deschid conturi secrete, aşa cum le

doreşte deţinătorul. Le putem accesa prîntr-un singur număr. Poate va fi nevoie de o parolă. Poate vom fi invitaţi să plecăm. Dar merită să încercăm, nu? Să începem de acolo.

Fără a-l mai preveni, ea schimbă direcţia, năpustindu-se pe Bahnhofstrasse prin faţa unui tramvai în viteză, trăgându-l pe Gabriel de mână. Apoi îl conduse pe o stradă mai mică, Bärengasse, şi se opri în faţa unei intrări simple. Deasupra uşii se afla o cameră de supraveghere, iar pe peretele de piatră de lângă ea era o plăcuţă de alamă atât de mică, încât abia se observa: Hoffman & Weck, Bärengasse 43.

Apăsă pe sonerie şi aşteptară să intre. Cinci minute mai târziu erau din nou pe stradă, îndreptându-se spre următoarea bancă de pe lista Annei. Aici dură ceva mai mult, şapte minute, după estimarea lui Gabriel, dar rezultatul a fost acelaşi: înapoi pe stradă, cu mâna goală.

Şi tot aşa. Fiecare vizită era o mică variaţiune pe aceeaşi temă. După ce suportau momentul în care erau scanaţi de camera de supraveghere, erau introduşi într-un vestibul, unde un funcţionar al băncii îi întâmpina cu prudenţă. Anna li se adresa într-o scurtă, dar politicoasă *Züridütsch*. În final, erau escortaţi spre sacristie, un birou interior sfânt, unde erau păstrate documentele secrete, şi luau loc în faţa biroului bancherului. După câteva formule politicoase fără sens, glasurile se dregeau discret – era un mod politicos de a atrage atenţia că se irosea timp, şi aici, pe Bahnhofstrasse, timpul însemna bani, desigur.

Apoi, Anna spunea:

— Aş dori să am acces la contul lui *Herr* Alois Ritter.

O pauză, câteva atingeri ale tastaturii unui calculator, o privire lungă într-un monitor strălucitor.

— Îmi pare rău, dar se pare că nu avem niciun cont pe numele Alois Ritter.

— Sunteţi sigur?

— Foarte sigur.

— Mulţumesc. Vă cer scuze că v-am răpit din timpul dumneavoastră preţios.

— Nicio problemă. Poftiţi cartea noastră de vizită. Poate veţi avea nevoie de serviciile noastre în viitor.

— Sunteţi foarte amabil.

După astfel de vizite prin unsprezece bănci, băură o cafea într-un mic restaurant numit Café Brioche. Gabriel îşi pierdea răbdarea. Umblau de două ore pe Bahnhofstrasse. Nu mai puteau trece mult timp neobservaţi.

Următoarea oprire a fost Becker & Puhl, unde i-a întâmpinat chiar *Herr* Becker. Era rigid, aferat şi foarte chel. Biroul lui era

obscur şi steril, ca o sală de operaţii. În timp ce acesta se uita în monitorul calculatorului, Gabriel văzu reflecţiile fantomatice ale numelor şi numerelor care se derulau pe lentilele lustruite ale ochelarilor săi fără ramă.

După un moment de contemplare în linişte, el ridică privirea şi spuse:

— Numărul de cont, vă rog.

Ana recită din memorie: 251233126.

Becker lovi tastatura:

— Parola?

Gabriel simţi cum i se încordează pieptul. Ridică privirea şi observă cum *Herr* Becker îl fixează peste monitorul calculatorului.

Dregându-şi glasul, Anna spuse:

— Adagio.

— Urmaţi-mă, vă rog.

Micul bancher îi escortă spre o sală de conferinţe cu tavanul înalt, cu pereţii panelaţi şi o masă dreptunghiulară fumurie.

— În acest fel vă asigurăm mai bine intimitatea, zise. Vă rog să vă aşezaţi comod. Vă voi aduce într-un minut conţinutul contului.

Când Becker se întoarse, ducea o cutie metalică pentru depozitele de siguranţă.

— În conformitate cu condiţionalităţile contului, oricui prezintă numărul corect al contului şi parola îi este permis accesul la cutiile de valori, zise Becker aşezând cutia pe masă. Eu am toate cheile.

— Înţeleg, spuse Anna.

Becker şuieră cam fără vlagă şi scoase din buzunar un inel greu cu chei, alegând-o pe cea potrivită. Când o găsi, o ridică să verifice ce scria pe ea, apoi o introduse în broască şi deschise capacul. Imediat, în aer se răspândi un miros de hârtie veche.

Becker se dădu un pas înapoi, păstrând o distanţă respectabilă.

— Există şi a doua cutie de depozit. Mă tem că este destul de mare. Vreţi s-o vedeţi şi pe aceea?

Gabriel şi Anna se priviră peste masă şi spuseră în acelaşi timp:

— Da.

Gabriel aşteptă ca Becker să iasă din încăpere, înainte de a deschide cutia. Erau şaisprezece suluri acoperite cu grijă cu învelitori de protecţie: Monet, Picasso, Degas, van Gogh, Manet, Toulouse-Lautrec, Renoir, Bonnard, Cézanne, un nud uluitor de Vuillard. Chiar şi Gabriel, obişnuit să lucreze cu obiecte nepreţuite de artă, era copleşit de volumul mare. Câţi oameni căutaseră aceste lucrări? Câţi ani? Câte lacrimi fuseseră vărsate la pierderea lor? Şi iată-le aici, încuiate în siguranţă într-o cutie de valori, sub

Bahnhofstrasse. Ce potrivit. Cât de logic.

Anna începu cercetarea în cutia mai mică. Ridicând capacul, începu să scoată conţinutul. La început banii – franci elveţieni, franci francezi, dolari, lire, mărci – pe care îi mânui cu uşurinţa cuiva obişnuit să numere bancnote. Urmă un dosar ca o armonică, plin cu documente, şi în final un teanc de scrisori legat cu o bandă elastică albastru deschis.

Slăbi banda, o puse pe masă şi începu să frunzărească teancul de plicuri cu degetele ei lungi, agile. *Arătător, mijlociu, arătător, mijlociu, pauză… Arătător, mijlociu, arătător, mijlociu, pauză…* Scoase un plic din teanc, îl întoarse în mână, verifică dacă este sigilat, apoi îl ridică pentru ca Gabriel să-l vadă.

— Poate te interesează ăsta.

— Ce este?

— Nu ştiu, zise ea. Dar îţi este adresat.

Era un articol personal de papetărie al unui bărbat din alte vremuri: gri-pal la culoare, A4 ca mărime, avea antetul AUGUSTUS ROLFE în partea de sus, fără alte informaţii inutile, cum ar fi un număr de fax sau o adresă de mail. Purta doar o dată: ziua dinainte de sosirea lui Gabriel la Zürich. Biletul era redactat în engleză de mâna unui om care nu mai putea să scrie lizibil. Rezultatul a fost că putea fi scris în orice altă limbă, folosind orice alfabet. Cu ajutorul Annei, care privea peste umărul lui, Gabriel reuşi să descifreze textul.

Dragă Gabriel,

Sper că nu vei interpreta drept obrăznicie faptul că am ales să mă adresez pe numele tău real, dar cunosc de ceva timp adevărata ta identitate şi ţi-am admirat munca, atât ca restaurator, cât şi ca protector al poporului tău. Un bancher elveţian aude multe.

Dacă vei citi acest mesaj, eu cu siguranţă voi fi murit. Mai înseamnă că probabil ai descoperit multe informaţii despre viaţa mea – informaţii pe care am sperat să ţi le transmit personal. Voi încerca s-o fac acum postum.

După cum cred c-ai aflat de acum, n-ai fost adus la vila mea din Zürich ca să-mi cureţi Rafaelul. Am luat legătura cu tine pentru un singur motiv: voiam să iei în primire cea de a doua colecţie a mea, colecţia secretă din camera de la subsolul vilei mele, unde ai ajuns, şi să redai tablourile celor cărora le aparţin de drept. Dacă nu-i poţi găsi pe aceştia, dorinţa mea este ca tablourile să fie expuse în muzeele din Israel. Am apelat la tine pentru că am preferat ca problema să fie rezolvată în linişte, ca să nu mai pătez numele familiei sau ţării mele.

Tablourile au fost dobândite sub o mască de legalitate, dar destul de

nedrept. Când le-am „achiziţionat“ am fost conştient că fuseseră confiscate din colecţiile negustorilor evrei şi de la colecţionarii din Franţa. Admirarea lor mi-a dat ore de nespusă plăcere de-a lungul anilor, dar, ca un bărbat care stă întins lângă o femeie care nu este a lui, am rămas cu sentimentul de vină. A fost dorinţa mea să returnez aceste tablouri înainte de a muri – să plătesc pentru greşelile din această viaţă, înainte de a trece la următoarea. În mod ironic, m-am inspirat din fântâna religiei tale. În Yom Kippur nu este de ajuns să regreţi relele pe care le-ai comis. Pentru a obţine iertarea trebuie să te duci la părţile afectate şi să schimbi ceva. Am considerat că Isaia este relevant în acest sens. Un păcătos îl întreabă pe Dumnezeu: „De ce nu ne-ai văzut când am postit? Când ne-am înfometat, de ce n-ai observat asta? Şi Dumnezeu i-a răspuns: Pentru că în ziua de post ţi-ai văzut de treburi şi ai oprit plata lucrătorilor! Pentru că ai postit certându-te şi înfruntându-te şi ai lovit cu pumnul din răutate!“

Lăcomia mea din timpul războiului a fost la fel de mare pe cât îmi este acum vina. În această bancă există şaisprezece tablouri. Ele reprezintă ce a mai rămas din colecţia mea secretă. Te rog să nu pleci fără să le iei. Sunt persoane în Elveţia care vor ca trecutul să rămână exact aşa cum este – îngropat în seifurile băncilor de pe Bahnhofstrasse – şi nu se vor da în lături de la nimic pentru a reuşi. Se autointitulează patrioţi, apărători ai idealului elveţian de neutralitate şi de independenţă, prin orice mijloace. Le sunt foarte ostili celor din afară, în special celor pe care-i consideră o ameninţare pentru supravieţuirea lor. Cândva, i-am considerat prietenii mei pe aceşti oameni: o altă greşeală din multele pe care le-am făcut. Din nefericire, au devenit conştienţi de planurile mele de a renunţa la colecţie. Au trimis un om de la serviciile secrete să mă sperie. Această vizită m-a determinat să-ţi scriu prezenta scrisoare. Acum sunt mort din cauza stăpânilor lui.

Un ultim lucru. Dacă iei legătura cu fiica mea, Anna, te rog să veghezi să nu i se facă vreun rău. A suferit destul din cauza nebuniei mele.

Cu sinceritate,
Augustus Rolfe

***

Micul bancher aştepta afară, în anticameră. Gabriel îi făcu semn prin uşa de sticlă şi el intră în camera de vizionare.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Când a fost accesat acest cont ultima oară?

— Îmi pare rău, domnule, dar aceste informaţii nu pot fi dezvăluite.

Anna spuse:

— Trebuie să scoatem câteva obiecte. Aveţi din întâmplare vreo

sacoşă?

— Regret, dar nu avem. Suntem bancă, nu magazin universal.

— Putem lua cutia?

— Mă tem că va trebui să plătiţi o taxă.

— Foarte bine.

— O taxă *substanţială.*

Anna arătă spre teancul de bani de pe masă.

— Preferaţi vreo monedă anume?

30

ZÜRICH

Dîntr-un magazin de pâine, la opt kilometri nord de Zürich, Gabriel dădu un telefon şi cumpără un *Dinkelbrot.* Când s-a întors la maşină, a găsit-o pe Anna citind scrisoarea pe care tatăl ei o scrisese în noaptea dinaintea uciderii sale. Mâinile îi tremurau. Gabriel porni motorul şi intră din nou pe autostradă. Anna împături scrisoarea, o puse înapoi în plic, iar plicul în cutia de depozit. Cutia care conţinea picturile se afla pe bancheta din spate. Gabriel puse ştergătoarele în funcţiune. Anna îşi rezemă capul de fereastră, urmărind apa care se scurgea pe sticlă.

— Pe cine ai sunat?

— Vom avea nevoie de ajutor ca să ieşim din ţară.

— De ce? Cine să ne oprească?

— Aceiaşi indivizi care ţi-au ucis tatăl. Şi pe Müller. Şi pe Emil Jacobi.

— Cum ne vor găsi?

— Ai intrat în ţară cu paşaportul tău noaptea trecută. Apoi ai închiriat această maşină pe numele tău. Este un oraş mic. Va trebui să acţionăm, conştienţi că ei ştiu că ne aflăm în ţară, că ne-a văzut careva pe Bahnhofstrasse, cu tot look-ul tău nou.

— Cine sunt ei, Gabriel?

El se gândi la scrisoarea lui Rolfe. *Sunt persoane în Elveţia care vor ca trecutul să rămână exact aşa cum este – îngropat în seifurile băncilor de pe Bahnhofstrasse – şi nu se vor da înapoi de la nimic, ca să-şi atingă scopul.*

Ce naiba încerca să spună? Persoane în Elveţia… Rolfe ştia exact cine erau, dar nici măcar de dincolo de moarte secretosul bancher elveţian nu dezvăluise prea mult. Dar unele indicii şi dovezi de circumstanţă erau acolo. Folosindu-se de conjuncturi şi de presupuneri bazate pe informaţii, Gabriel ar fi putut să completeze golurile lăsate de bătrân.

Din instinct, a abordat problema de parcă ar fi fost un tablou care avea nevoie de restaurare – un tablou care, din nefericire, a fost grav deteriorat de-a lungul secolelor. S-a gândit imediat la un Tintoretto pe care l-a restaurat cândva, o versiune a *Botezului lui Hristos,* pe care maestrul veneţian l-a pictat pentru o capelă privată. A fost prima misiune a lui Gabriel după explozia din Viena, când căutase ceva anume în care să se angreneze. Şi Tintoretto s-a dovedit a fi acel ceva. Porţiuni mari din tabloul original s-au pierdut de-a lungul secolelor. Într-adevăr, erau mai multe locurile

goale pe pânză decât cele acoperite cu pigment. Gabriel a avut de restaurat efectiv toată lucrarea, încorporând acele mici goluri din original. Poate ar reuşi să facă la fel cu acest caz: să repicteze întreaga poveste în jurul acelor câteva zone de informaţii pe care le cunoştea.

Poate că a fost ceva de genul…

Augustus Rolfe, un cunoscut bancher din Zürich, decide să renunţe la colecţia sa de pictori impresionişti, o colecţie despre care ştie că include lucrări confiscate de la evreii din Franţa. Datorită felului său de a fi, Rolfe vrea să desfăşoare acţiunea în linişte, aşa că ia legătura cu serviciul israelian de informaţii şi solicită trimiterea unui reprezentant la Zürich.

Shamron propune ca Gabriel să-l întâlnească pe Rolfe în vila acestuia, sub pretextul restaurării unui Rafael.

Din nefericire, ei au aflat de intenţiile mele de a renunţa la colecţie…

Undeva, pe parcurs, Rolfe face o greşeală şi planul său de a returna tablourile Israelului este descoperit de cineva care nu doreşte acelaşi lucru.

Se autointitulează patrioţi, păzitori ai idealului elveţian de neutralitate şi de independenţă prin orice mijloace. Le sunt foarte ostili celor din afară, în special celor pe care-i consideră o ameninţare pentru supravieţuirea lor…

Cine s-ar simţi ameninţat de perspectiva ca un bancher elveţian să înapoieze Israelului o colecţie de picturi dobândită prin mijloace oneroase? Alţi bancheri elveţieni cu colecţii similare? Gabriel încercă să privească lucrurile din perspectiva lor, „a acelor apărători ai idealului elveţian de neutralitate şi de independenţă prin orice mijloace“.

Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi aflat că Augustus Rolfe avea atât de multe tablouri considerate pierdute pentru totdeauna? Protestele ar fi fost asurzitoare. Organizaţiile evreieşti internaţionale ar fi apărut pe Bahnhofstrasse cerând deschiderea seifurilor băncilor. Nu s-ar fi acceptat nimic de genul unei căutări sistematice la nivelul întregii ţări. Dacă ai fi fost unul dintre acei aşa-numiţi apărători ai idealului elveţian, ar fi fost mai uşor să ucizi un om şi să-i furi colecţia decât să te confrunţi cu întrebări stânjenitoare despre trecut.

Au trimis un om de la serviciile secrete să mă sperie…

Gabriel se gândi la ţigările Silk Cut, găsite în scrumiera de pe biroul lui Rolfe.

…un om din serviciile secrete…

Gerhardt Peterson.

S-au întâlnit în liniştea biroului lui Rolfe şi au discutat situaţia ca doi domni elveţieni respectabili, Rolfe fumând Benson & Hedges,

iar Peterson Silk Cut. De ce să predai acum tablourile, *Herr* Rolfe? Au trecut atâţia ani. Nu se mai poate face nimic să schimbi trecutul. Dar Rolfe nu marşează, aşa că Peterson aranjează cu Werner Müller să-i fure tablourile.

Rolfe ştie că Gabriel urmează să vină a doua zi, dar este destul de îngrijorat încât să scrie o scrisoare pe care s-o lase în contul său secret de depozit. Încearcă să-i arunce pe o pistă falsă. Folosind un telefon despre care ştie că este ascultat, stabileşte o întâlnire la Geneva, a doua zi dimineaţa. Apoi face aranjamentele pentru ca Gabriel să poată intra în vilă şi aşteaptă.

Dar, la ora trei a.m., sistemul de securitate al vilei cade subit. Echipa lui Peterson intră în casă. Rolfe este ucis, tablourile sunt luate. Şase ore mai târziu, Gabriel ajunge la vilă şi descoperă cadavrul lui Rolfe.

La interogatoriu, Peterson realizează cum plănuise bătrânul să-şi predea colecţia. Mai realizează şi că planul lui Rolfe ajunsese mult mai departe decât îşi imaginase el. Îl eliberează pe Gabriel, îl avertizează să nu mai pună vreodată piciorul pe pământ elveţian şi-l pune sub urmărire. Poate că şi pe Anna o pune sub urmărire. Când Gabriel îşi începe investigaţiile, Peterson află. Lansează o operaţiune de curăţire. Werner Müller este omorât la Paris şi galeria sa este distrusă. Gabriel este văzut întâlnindu-se cu Emil Jacobi la Lyon, iar după trei zile acesta este ucis.

Anna rupse un colţ din *Dinkelbrot*.

— Cine sunt *ei*? repetă ea.

Gabriel se întrebă cât tăcuse şi câţi kilometri condusese în tăcere.

— Nu sunt sigur, zise. Dar poate s-a întâmplat cam aşa.

— Chiar crezi că este posibil, Gabriel?

— De fapt, este singura explicaţie *logică*.

— Dumnezeule, cred c-o să mi se facă rău. Vreau să ies din ţara asta.

— Şi eu.

— Dacă teoria ta este corectă, mai am de pus încă o întrebare.

— Care?

— Unde sunt tablourile acum?

— Acolo unde au fost întotdeauna.

— Unde, Gabriel?

— Aici, în Elveţia.

31

BARGEN, ELVEŢIA

La cinci kilometri de graniţa germană, la capătul unei văi înguste, punctate de sate de cherestegii, se află micul şi obscurul Bargen, cunoscut în Elveţia doar pentru că este oraşul cel mai nordic al ţării. Chiar lângă autostradă, se afla o benzinărie şi o piaţă cu parcare pietruită. Gabriel opri motorul, apoi aşteptară acolo în lumina cenuşie a după-amiezii.

— Cât durează până ajung aici?

— Nu ştiu.

— Trebuie să fac pipi.

— Ar trebui să te ţii.

— Întotdeauna m-am întrebat cum aş reacţiona într-o situaţie ca aceasta şi acum am răspunsul. În faţa unei primejdii, într-o situaţie de viaţă şi de moarte, sunt copleşită de o nevoie incontrolabilă de a urina.

— Ai o putere incredibilă de concentrare. Foloseşte-o.

— Tu aşa faci?

— Eu nu urinez niciodată.

Ea îl lovi uşor pe braţ, astfel încât să nu-i atingă mâna rănită.

— Te-am auzit în baie la Viena. Te-am auzit vomitând. Reacţionezi de parcă nu te-ar deranja nimic. Dar, cu toate acestea, eşti o fiinţă umană, Gabriel Allon.

— De ce nu fumezi o ţigară? Poate asta te va ajuta să te gândeşti la altceva.

— Ce-ai simţit când i-ai ucis pe oamenii aceia în casa tatălui meu?

Gabriel se gândi la Eli Lavon.

— N-am avut destul timp ca să mă mai gândesc la moralitate sau la consecinţele acţiunilor mele. Dacă nu i-aş fi omorât eu, m-ar fi omorât ei.

— Se poate să fi fost cei care l-au ucis pe tata.

— Da, este posibil.

— Atunci, mă bucur că i-ai omorât. E rău pentru mine să gândesc aşa?

— Nu, este foarte firesc.

Ea îi ascultă sfatul şi-şi aprinse o ţigară.

— Acum cunoşti toate secretele murdare ale familiei mele. Dar astăzi am realizat că eu nu ştiu nimic despre tine.

— Ştii mai mult decât majoritatea oamenilor.

— Ştiu puţin despre ceea ce *faci* – dar nimic despre *tine*.

— Aşa şi trebuie să fie.

— Ei, haide, Gabriel. Chiar eşti atât de rece şi distant cum vrei să pari?

— Mi s-a spus că am o problemă cu implicarea.

— Aha! Este un punct de pornire. Mai spune-mi ceva.

— Ce vrei să ştii?

— Porţi verighetă. Eşti căsătorit?

— Da.

— Locuieşti în Israel?

— Locuiesc în Anglia.

— Ai copii?

— Am avut un fiu, dar a fost ucis de o bombă teroristă. O privi rece. Altceva ai mai vrea să ştii despre mine, Anna?

Se simţea cumva dator, după tot ce aflase despre ea şi despre familia ei. Dar mai era ceva. Descoperi brusc că, de fapt, voia ca ea să afle. Aşa că îi vorbi despre o noapte din Viena, cu zece ani în urmă, când duşmanul său, un terorist palestinian numit Tariq Al Hourani, îi plantase o bombă sub maşină – o bombă care avea scopul de a-i distruge familia, pentru că palestinianul ştia că pe Gabriel l-ar fi durut mai mult decât dacă l-ar fi ucis pe el.

Se întâmplase într-o seară, după cină. Leah fusese nervoasă în timpul mesei, pentru că televizorul aflat deasupra barului arăta imagini cu rachetele Scud care cădeau deasupra Tel Avivului. Leah era o bună israeliană; nu putea suporta gândul că mânca paste într-un mic restaurant italienesc din Viena, în timp ce mama ei se afla în apartamentul din Tel Aviv, cu geamurile camuflate cu o bandă izolatoare şi cu masca de gaze pe faţă.

După cină merseseră prin zăpadă spre maşina lui Gabriel. Îl aşezase pe Dani în locul său asigurat, îi legase centura, apoi îşi sărutase soţia şi-i spusese că va lucra până târziu. Avea ceva de făcut pentru Shamron: un ofiţer irakian de securitate complota să ucidă evrei. Asta nu-i spuse Annei Rolfe.

Când se întorsese să plece, motorul maşinii încercase să pornească, dar nu reuşise, pentru că bomba pusă de Tariq îşi trăgea energia din baterie. Se întorsese şi-i strigase lui Leah să oprească, dar probabil că ea nu l-a auzit, pentru că a învârtit şi a doua oară cheia în contact.

Instinctul primar de a-şi proteja mai întâi fiul l-a făcut să se năpustească spre Dani la început, dar acesta era mort deja, trupul îi fusese spulberat. Aşa că se dusese la Leah şi o scosese din maşina în flăcări. Ea a supravieţuit, deşi ar fi fost mai bine să n-o fi făcut. Acum, trăia într-un spital de psihiatrie din sudul Angliei, suferind de o combinaţie de sindrom al stresului posttraumatic şi o depresie

psihotică. Nu-i mai vorbise lui Gabriel din acea seară de la Viena.

Asta nu-i spuse Annei Rolfe.

— Cred c-a fost greu pentru tine să te întorci la Viena.
— A fost prima oară.
— Unde ai cunoscut-o?
— La şcoală.
— Şi ea era artistă?
— Mult mai bună ca mine.
— Era frumoasă?
— Foarte frumoasă. Acum are cicatrice.
— Toţi avem cicatrice, Gabriel.
— Nu ca Leah.
— De ce ţi-a pus palestinianul bomba sub maşină?
— Pentru că i-am ucis fratele.

Înainte ca ea să apuce să-i pună altă întrebare, o camionetă Volvo intră în parcare şi semnaliză scurt cu farurile. Gabriel porni maşina şi o urmă până la marginea unui pâlc de pini din afara oraşului. Şoferul sări din cabină şi deschise repede uşa din spate. Gabriel şi Anna coborâră din maşină, Anna ţinând cutia mică de valori, Gabriel pe cea care conţinea picturile. Se opri scurt să arunce cheile maşinii departe, între copaci.

Camioneta era plină cu mobilier de birou: birouri, scaune, rafturi de cărţi, dulapuri, clasoare. Şoferul îi spuse:

— Duceţi-vă în partea dinspre cabină, întindeţi-vă pe jos şi acoperiţi-vă cu păturile acelea pentru încărcătura suplimentară.

Gabriel se duse primul, cărţărându-se peste mobilă, ţinând cutia de valori în braţe. Anna îl urmă. În dosul cabinei era suficient loc să poată sta cu genunchii la piept. Gabriel aşeză pătura peste amândoi. Era întuneric deplin.

Camionul porni legănându-se spre drum şi, timp de câteva minute, rulară grăbiţi pe autostradă. Gabriel simţea roata care împroşca sub caroserie. Anna începu să fredoneze încet.

— Ce faci?
— Întotdeauna fredonez când mi-e frică.
— Nu voi lăsa să ţi se întâmple ceva.
— Promiţi?
— Promit, zise el. Ce fredonai?
— „Lebăda“ din *Carnavalul animalelor* de Camille Saint-Saëns.
— O să mi-o cânţi vreodată?
— Nu, zise ea.
— De ce nu?
— Pentru că nu cânt niciodată pentru prietenii mei.

Zece minute mai târziu: graniţa. Camionul se alătură unui şir de vehicule care aşteptau să treacă în Germania. Se târa câţiva centimetri, apoi accelera, frâna, accelera, frâna. Capetele lor se mişcau înainte şi înapoi ca nişte jucării de copii. Fiecare atingere a frânei producea un scrâşnet asurzitor de protest; fiecare apăsare pe acceleraţie arunca gaze diesel nocive. Anna se rezemă cu obrazul de umărul lui şi murmură:

— Acum cred că *mie* mi se face rău.

Gabriel o strânse de mână.

De partea cealaltă a graniţei aştepta o maşină, un Ford Fiesta albastru închis, cu număr de München. Camionul lui Ari Shamron îi lăsă şi-şi continuă călătoria spre nicăieri. Gabriel încărcă cutiile de valori în portbagaj şi porni: E41 spre Stuttgart, E52 spre Karlsruhe, E35 spre Frankfurt. Se opri o singură dată, noaptea, ca să telefoneze la Tel Aviv pe o linie de urgenţă, şi vorbi scurt cu Shamron.

La două dimineaţa ajunseră în piaţa olandeză din Delft, la câţiva kilometri de coastă. Gabriel nu mai putea conduce. Îl ardeau ochii, urechile îi ţiuiau de epuizare. Peste opt ore pleca un feribot de la Hoek von Holland spre portul englez Harwich, iar Gabriel şi Anna ar fi trebuit să se afle în el, dar deocamdată aveau nevoie de un pat şi de câteva ore de odihnă, aşa că porniră pe străzile vechiului oraş, căutând un hotel.

Găsiră unul pe Vondelstraat, nu departe de turla de la Nieuwe Kerk. Anna rezolvă formalităţile cu cazarea la recepţie, în timp ce Gabriel aşteptă în holul mic, cu cele două cutii de valori. O clipă mai târziu, erau conduşi pe o scară îngustă, într-o încăpere supraîncălzită, cu tavanul coşcovit şi o fereastră triunghiulară, pe care o deschiseră imediat.

Puse cutiile în dulap, apoi îşi scoase pantofii şi se întinse pe pat. Anna se strecură în baie şi, după un moment, Gabriel auzi zgomotul reconfortant al apei care curgea în cadă. Aerul rece al nopţii sufla prin fereastra deschisă. Aducea mirosul Mării Nordului şi-i mângâia faţa. Îşi permise să închidă ochii.

Câteva minute mai târziu, Anna ieşi din baie. O explozie de lumină anunţă venirea ei; apoi se întinse, stinse lumina şi încăperea rămase din nou în întuneric; se vedea doar lumina slabă a felinarelor de pe stradă, care se strecura prin fereastră.

— Eşti treaz?

— Nu.

— Nu vei dormi pe jos, ca la Viena?

— Nu mă pot mişca.

Ea ridică pătura şi se strecură în pat lângă el.

Gabriel o întrebă:

— Cum ai ştiut că parola era *adagio*?

— *Adagio* a lui Albinoni a fost una din primele piese pe care le-am învăţat. Dîntr-un motiv oarecare a rămas preferata tatălui meu. Bricheta ei sclipi în întuneric. Tata voia iertarea păcatelor sale. Voia să fie absolvit. Voia să apeleze la tine pentru asta, nu la mine. De ce nu mi-a cerut mie iertare?

— Probabil s-a gândit că nu-l vei ierta.

— Sună ca şi cum ai vorbi din experienţă. Soţia ta te-a iertat?

— Nu, nu cred c-a făcut-o.

— Şi tu? Tu te-ai iertat?

— N-aş numi-o iertare.

— Dar cum ai numi-o?

— Împăcare. Am ajuns să mă împac cu mine însumi.

— Tata a murit fără să fie iertat. Probabil c-a meritat-o. Dar aş vrea să termin ce-a început el. Vreau să dau înapoi acele tablouri şi să le trimit în Israel.

— Şi eu vreau asta.

— Cum?

— Dormi, Anna.

Ceea ce şi făcu. Gabriel rămase treaz aşteptând zorii, ascultând pescăruşii de pe canal şi ritmul constant al respiraţiei Annei. Fără demoni în noaptea asta, fără coşmaruri, somnul nevinovat al unui copil. Gabriel nu dormi. Nu era gata de somn deocamdată. Când tablourile vor fi încuiate în sala de expoziţie a lui Julian Isherwood, atunci va dormi.

Partea a III-a

32

NIDWALDEN, ELVEŢIA

În preajma celui de-al Doilea Război Mondial, generalul Henry Guisan, comandantul-şef al Forţelor Armate ale Elveţiei, a anunţat un plan disperat de a face faţă invaziei forţelor armate net superioare ale Germaniei naziste. Dacă vin nemţii, a spus Guisan, armata elveţiană se va retrage în fortăreaţa naturală a unei redute din munţi şi va arunca tunelurile în aer. Şi acolo vor lupta până la ultimul, în văile adânci şi pe câmpurile îngheţate ale munţilor înalţi. Nu s-a ajuns la asta, desigur. Hitler a înţeles chiar de la începutul războiului că o Elveţie neutră i-ar fi mai de folos decât una în lanţuri, sub ocupaţie. Cu toate acestea, planul strategic al comandantului de a face faţă invaziei trăieşte în continuare în imaginaţia elveţienilor.

Într-adevăr, acest plan se afla şi în mintea lui Gerhardt Peterson în după-amiaza următoare, când ocoli Lucerna, iar Alpii apărură în faţa sa, învăluiţi în nori. Peterson îşi simţi inima bătându-i mai tare când apăsă pe acceleraţie şi Mercedesul său mare o luă plin de viaţă prin prima trecătoare a muntelui. Peterson provenea din Elveţia interioară şi se trăgea din triburile aflate în Cantoanele Forestiere. Se simţea oarecum reconfortat de gândul că în timp ce poporul său străbătea văile acestor munţi, un tânăr numit Iisus din Nazaret căuta necazul cu lumânarea la celălalt capăt al Imperiului Roman.

Era cam neliniştit ori de câte ori se avânta prea departe de siguranţa oferită de reduta sa alpină. Îşi aminti vizita oficială pe care o făcuse în Rusia, cu câţiva ani în urmă. Teritoriul fără margini jucase feste simţurilor sale. În camera sa de hotel de la Moscova, suferise primul şi singurul atac de insomnie. Când s-a întors în ţară, s-a dus direct la casa sa de la ţară şi a petrecut o zi pe cărările muntelui care străjuia lacul Lucerna. În noaptea aceea a dormit.

Dar călătoria neaşteptată în Alpi din acea după-amiază nu i-a produs nicio plăcere. A fost provocată în grabă de două veşti proaste. Prima a fost descoperirea unui Audi A8 abandonat pe un drum de lângă oraşul Bargen, la câţiva kilometri de graniţa germană. O verificare a înregistrărilor a scos la iveală că maşina fusese închiriată cu o seară în urmă în Zürich de Anna Rolfe. A doua era un raport de la un informator de pe Bahnhofstrasse. Afacerea risca să fie pierdută de sub control; Peterson simţea că-i scapă printre degete.

Începu să ningă, iar fulgii mari albiră acea după-amiază. Peterson trecu pe luminile chihlimbarii de ceaţă şi-şi ţinu piciorul

pe ambreiaj. După o oră, rula prin oraşul Stans. Când ajunse la porţile proprietăţii lui Gessler, pământul era deja acoperit cu un strat de zăpadă de vreo cinci centimetri.

Când strecură maşina în parcare apărură imediat doi oameni de pază ai lui Gessler, îmbrăcaţi în costume de schi albastru închis şi cu căciuli de lână. O clipă mai târziu, formalităţile de identificare şi cercetarea atentă fiind efectuate, Peterson porni pe şosea spre conacul lui Gessler. Acolo îl aştepta alt om, care arunca bucăţi de carne unei femele lacome de alsacian.

Pe malul lacului Lucerna, nu departe de casa de la munte a lui Otto Gessler, se afla legendarul loc de naştere al Confederaţiei Elveţiene. Se spune că, în 1291, conducătorii celor trei aşa-numite Cantoane Forestiere – Uri, Schwyz şi Unterwalden – s-ar fi adunat pe pajiştea Rütli şi ar fi format o alianţă defensivă împotriva oricui ar fi complotat contra lor sau a bunurilor lor. Evenimentul a rămas sacru pentru elveţieni. O pictură murală a pajiştii Rütli împodobeşte pereţii camerei de consiliu, şi în fiecare lună de august întâlnirea de pe pajişte e comemorată ca o zi naţională.

Şapte sute de ani mai târziu, un grup format din cei mai bogaţi şi mai puternici bancheri privaţi şi industriaşi a format o alianţă defensivă similară. În 1291, duşmanul era un intrus: împăratul Roman cel Sfânt Rudolf I din dinastia de Habsburg, care încerca să-şi stabilească drepturile feudale în Elveţia. Astăzi, încă o dată, inamicii veneau din afară, dar acum erau risipiţi şi mai numeroşi. Erau evreii care încercau să spargă sistemele de siguranţă ale băncilor din Elveţia ca să găsească bani şi orice altceva se putea lua. Erau guvernele care cereau Elveţiei să le plătească milioane de dolari pentru că acceptase aurul naziştilor în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Erau jurnaliştii şi istoricii care încercau să-i prezinte pe elveţieni ca aliaţi voluntari ai Germaniei – oamenii de bani ai lui Hilter, furnizori de armament care au prelungit războiul cu preţul a milioane de vieţi. Şi reformatorii din interiorul Elveţiei, care cereau să se pună capăt legii sacre a secretului bancar.

Această nouă alianţă s-a inspirat de la aprigii şi independenţii locuitori ai pădurii, care s-au adunat pe malul lacului Lucerna, în 1291. Ca şi strămoşii lor, au jurat să lupte cu oricine „ar fi complotat contra lor sau a bunurilor lor“. Ei vedeau evenimentele care bântuiau dincolo de Reduta Alpină ca pe o furtună care se adună şi care ar putea mătura instituţiile care-i creaseră Elveţiei, o ţară mică, închisă, cu puţine resurse naturale, al doilea standard de viaţă din lume. Ei s-au autointitulat Consiliul de la Rütli şi conducătorul lor era Otto Gessler.

Peterson se aştepta să fie condus, ca de obicei, în studioul de televiziune special realizat al lui Otto Gessler. Dar garda îl însoţi pe o cărare luminată de lampioane spre aripa cu un singur nivel a conacului. Trecând de uşile din sticlă neobişnuit de masive, Peterson fu izbit de o căldură tropicală înăbuşitoare şi de un nor opac de vapori cu miros de clor. Lămpi ornamentale străluceau din interiorul unor felinare de furtună şi de ceaţă, iar apa turcoaz îşi reflecta undele pe tavanul cu grinzi deschise la culoare. Încăperea era cufundată în linişte, exceptând valurile făcute de Otto Gessler, care înota craul cu oarecare efort. Peterson şi-a scos paltonul şi fularul şi a aşteptat ca Gessler să-şi termine turul de bazin. Zăpada care se adunase pe pantofii săi de oraş se topi repede, udându-i şosetele.

— Gerhardt? O pauză pentru a lua aer, apoi altă mişcare. Tu eşti?

— Da, *Herr* Gessler.

— Sper… că zăpada nu ţi-a îngreunat şofatul.

— Nu, deloc, *Herr* Gessler.

Peterson spera că bătrânul va face o pauză; altfel, aveau să stea acolo toată noaptea. Un bodyguard apăru la marginea bazinului, apoi se retrase dincolo de un văl de aburi.

— Ai vrut să-mi vorbeşti despre cazul Rolfe, Gerhardt?

— Da, *Herr* Gessler. Mă tem c-am putea avea o problemă.

— Ascult.

În următoarele zece minute, Peterson îl informă pe Gessler despre ultimele elemente apărute în acest caz. Gessler înota în timp ce Peterson îi povestea. Lovea apa, linişte, lovea apa, din nou *linişte*…

— La ce concluzie ai ajuns după toate astea?

— Că ei ştiu mai mult despre ce s-a întâmplat cu Augustus Rolfe şi colecţia sa decât am vrea noi.

— Oameni încăpăţânaţi, nu-i aşa, Gerhardt?

— Evreii?

— Se pare că nu le place să trăiască liniştiţi. Caută întotdeauna problemele cu lumânarea. Nu mă las bătut de ei, Gerhardt.

— Nu, sigur că nu, *Herr* Gessler.

Prin cortina de aburi Peterson îl zări pe Gessler ridicându-se pe treptele de la capătul mai puţin adânc al bazinului; o siluetă gălbejită, şocant de fragilă. Un bodyguard îi puse un halat din prosop pe umeri. Apoi, perdeaua de aburi se închise încă o dată şi Gessler dispăru.

— Ea trebuie eliminată, veni vocea uscată, imaterială. La fel şi israelianul.

Peterson se încruntă.

— Asta ar avea urmări. Anna Rolfe este un tezaur naţional. Dacă e ucisă aşa de repede după tatăl ei, vor apărea întrebări stânjenitoare, în special în presă.

— Să fii sigur că nu va fi o revărsare de tristeţe naţională dacă este ucisă Anna Rolfe. Refuză să trăiască în Elveţia şi era să se omoare de câteva ori. Cât priveşte presa, poate să pună toate întrebările pe care le doreşte. Fără fapte, poveştile lor sunt bârfe complotiste. Nu-mi pasă decât dacă pun întrebări autorităţile. Şi pentru asta te plătim, Gerhardt, să te asiguri că autorităţile nu pun întrebări.

— Aş vrea să vă previn că serviciile secrete israeliene nu joacă după regulile obişnuite. Dacă îl învinuim de asasinat pe vreunul din agenţii lor, vor veni după noi.

— Nu mi-e frică de evrei, Gerhardt, şi nici ţie să nu-ţi fie. Ia legătura imediat cu Anton Orsati. O să transfer fonduri suplimentare în contul tău operaţional şi în contul tău personal. Consideră-le un stimulent, ca să te asiguri că afacerea este rezolvată repede şi în tăcere.

— Asta nu este necesar, *Herr* Gessler.

— Ştiu că nu este necesar, dar i-ai câştigat.

Peterson schimbă grăbit subiectul. Nu-i plăcea să se gândească prea mult la bani. Îl făceau să se simtă ca o târfă.

— Chiar trebuie să mă întorc la Zürich, *Herr* Gessler. Vremea.

— Poţi sta aici peste noapte.

— Nu, chiar trebuie să mă întorc.

— Cum crezi, Gerhardt.

— Vă pot pune o întrebare, *Herr* Gessler?

— Sigur.

— L-aţi cunoscut pe *Herr* Rolfe?

— Da, l-am cunoscut foarte bine. Cândva am fost foarte apropiaţi. De fapt, eram acolo în dimineaţa în care s-a sinucis soţia lui. Şi-a săpat mormântul şi s-a împuşcat. Tânăra Anna a descoperit cadavrul. Un lucru teribil. Moartea lui *Herr* Rolfe a fost nefericită, dar necesară. N-a fost ceva personal, doar o afacere. Înţelegi diferenţa, Gerhardt, nu?

33

LONDRA

Julian Isherwood stătea la biroul său frunzărind un teanc de hârtii, când auzi zgomotul făcut de un camion de livrări care huruia pe cărămizile din Mason Yard. Se duse la fereastră şi privi afară. Un bărbat în salopetă albastră cobora de pe locul pasagerului şi se îndrepta spre uşă. Un moment mai târziu se auzi soneria.

— Irina? Ai programat vreo livrare pentru astăzi?

— Nu, domnule Isherwood.

O, *Dumnezeule,* îşi spuse Isherwood. *Nu din nou.*

— Irina?

— Da, domnule Isherwood.

— Mi-e cam foame, draga mea. Eşti aşa de bună să-mi aduci un sendviş de la acel minunat magazin de pe Piccadilly?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, domnule Isherwood. Aş mai putea îndeplini şi alte sarcini degradante, fără semnificaţie, pentru dumneavoastră?

— Nu este nevoie să fii insolentă, Irina. Şi o ceaşcă de ceai. Şi nu te grăbi.

Ceva din alura omului îmbrăcat în salopetă albastră îi amintea lui Isherwood de individul care-i verificase casa să vadă dacă are microfoane. Purta pantofi cu talpă de cauciuc şi lucra cu eficienţa tăcută a unei asistente de noapte. Într-o mână avea un echipament cam de mărimea unui pachet de ţigări cu indicator şi scară de măsură; în cealaltă avea o baghetă lungă, ca o paletă de muşte. Începuse cu depozitul de la subsol, se mutase în biroul Irinei, apoi al lui Isherwood, după care în sala de expoziţie. Ultimele au fost desfăcute telefoanele, calculatoarele şi faxul. După patruzeci şi cinci de minute a revenit în biroul lui Isherwood şi a aşezat două mici obiecte pe birou.

— Ai avut microfoane, i-a spus. Acum sunt anihilate.

— Pentru Dumnezeu, cine le-a plantat aici?

— Asta nu este treaba mea. Eu doar ţi le-am scos. Zâmbi. Este cineva jos care vrea să-ţi vorbească.

Isherwood trecu prin încăperile de depozitare în care se găseau maldăre întregi de lucruri, spre rampa de încărcare. Deschise uşa exterioară şi camionul de livrări intră.

— Închide uşa, zise omul în salopetă albastră.

Isherwood făcu aşa cum i se spusese. De cum deschise uşa din spate a camionului, îl lovi un nor gros de fum. Ghemuit în spate – o întruchipare a mizeriei – era Ari Shamron.

Omul din limuzina Rover trecuse de pe Jermyn Street pe King Street, care era încă în limitele acelui kilometru distanţă faţă de transmiţătoarele pe care le plasase în galerie, dar trecuse ceva timp de când nu mai auzise niciun sunet. Într-adevăr, ultimul lucru pe care îl auzise era negustorul de artă cerându-i secretarei sale să-i aducă prânzul. I se păru ciudat, pentru că dealerul servise prânzul la restaurant încă din prima zi când începuse să-l urmărească. I se păru atât de ciudat încât îşi notă în carnet şi ora. Patruzeci şi cinci de minute după aceea izbucniră curenţii statici la radioul din maşina sa. Cineva tocmai găsise transmiţătoarele. Înjură încet şi porni motorul. În timp ce se îndepărta, luă mobilul şi sună la Zürich.

Feribotul Hoek van Holland spre Harwich a plecat cu întârziere de câteva ore din cauza vremii potrivnice din Marea Nordului, astfel că Gabriel şi Anna Rolfe au ajuns la Mason Yard după-amiaza târziu. Gabriel claxonă scurt de două ori şi uşa trapei de încărcare se ridică încet. Odată ajunşi înăuntru, el opri motorul şi aşteptă ca uşa să se închidă din nou, înainte de a coborî din maşină. Scoase cutia mare de valori din spatele maşinii şi o conduse pe Anna prin depozit spre lift. Isherwood îi aştepta acolo.

— Trebuie să fii Anna Rolfe! Este o onoare să te cunosc, sincer. Am avut distinsul privilegiu de a te asculta odată, când cântai la o seară Mendelssohn. A fost o experienţă impresionantă.

— Eşti foarte amabil.

— Nu intraţi?

— Mulţumim.

— E aici deja? întrebă Gabriel.

— Sus, în sala de expoziţie.

— Să mergem.

— Ce ai în cutie?

— Imediat, Julian.

Shamron stătea în mijlocul încăperii, fumându-şi scârboasele ţigări turceşti, fără a ţine seama de pânzele Marilor Maeştri, care-l înconjurau. Gabriel putea să vadă că bătrânul se lupta cu propriile-i amintiri. Cu un an în urmă, chiar în această încăpere, puseseră în mişcare etapa finală a unei operaţiuni care se terminase cu moartea lui Tariq Al-Hourani. Când o văzu intrând în încăpere pe Anna Rolfe, figura i se însenină şi-i strânse mâna cu căldură.

Gabriel puse cutia de valori pe podea şi deschise capacul. Apoi scoase prima pânză, o desfăcu şi o puse pe podea.

— Dumnezeule, murmură Isherwood. Un peisaj de Monet.

Anna zâmbi.

— Stai, că urmează ceva mai bun.

Gabriel scoase pânza următoare, un autoportret de Van Gogh, şi-o puse lângă Monet.

— O, cerule, murmură Isherwood.

Urmară Degas, Bonnard, apoi Cézanne şi Renoir şi continuă tot aşa până când cele şaisprezece pânze se întinseră de-a lungul galeriei. Isherwood se aşeză pe divan, îşi duse mâinile la tâmple şi începu să plângă.

Shamron spuse:

— Ei, introducerea s-a făcut. Ai cuvântul, Gabriel.

Anna auzise totul în timpul drumului de la Zürich la graniţa germană, aşa că se dădu la o parte, liniştindu-l pe Isherwood, care se uita cu ochii mari la pânze. Gabriel relată tot ce aflase despre Augustus Rolfe şi colecţia sa, terminând cu scrisoarea pe care o lăsase în cutia de valori din Zürich. Apoi îi spuse lui Shamron planul său de recuperare a restului colecţiei lui Rolfe: cele douăzeci de lucrări care fuseseră furate din subsolul vilei sale din Zürich. Când Gabriel termină, Shamron îşi stinse ţigara şi scutură încet din cap.

— Este o idee interesantă, Gabriel, dar are un mare dezavantaj. Prim-ministrul nu va aproba niciodată acest plan. În cazul în care n-ai observat, suntem în război virtual cu palestinienii. Prim-ministrul nu va aproba niciodată o operaţiune ca asta, doar ca să recupereze câteva tablouri.

— Vorbim despre ceva mai mult decât câteva tablouri. Rolfe face aluzie la existenţa unei organizaţii de bancheri elveţieni şi oameni de afaceri, care ar face orice ca să protejeze vechea ordine. Desigur, noi avem dovezile necesare pentru a susţine că ea există, inclusiv trei cadavre: Rolfe, Müller şi Emil Jacobi. Şi pe mine au încercat să mă elimine.

— Situaţia este prea explozivă. Prietenii noştri de ocazie de aici, din Europa, sunt acum destul de supăraţi pe noi. Nu este cazul să turnăm gaz pe foc cu această operaţiune. Îmi pare rău, Gabriel, dar nu voi aproba acţiunea asta şi nici nu voi irosi timpul prim-ministrului întrebându-l.

Anna îl lăsă deoparte pe Isherwood, ca să asculte discuţia dintre Gabriel şi Shamron.

— Cred că există o soluţie simplă la problemă, domnule Shamron, zise ea.

Shamron îşi întoarse capul chel s-o privească pe Anna, amuzat că violonista elveţiancă îndrăznea să se aventureze cu o opinie despre desfăşurarea unei operaţiuni a serviciilor israeliene de contrainformaţii.

— Care ar fi aceea?

— Nu-i spuneţi prim-ministrului.

Shamron îşi lăsă capul pe spate, râzând în hohote, iar Gabriel i se alătură. Când se opriră din râs se lăsă un moment de tăcere, întrerupt de Julian Isherwood.

— Dumnezeule, nu pot să cred!

Ţinea în braţe un Renoir, portretul unei tinere fete cu un buchet de flori. Îl răsucea în mâini, privind când pictura, când dosul tabloului.

Gabriel îl întrebă:

— Ce este, Julian?

Isherwood ţinu Renoir-ul în aşa fel încât Gabriel şi ceilalţi să poată vedea imaginea.

— Nemţii ţineau evidenţele cu meticulozitate. Fiecare tablou pe care-l luau era sortat, catalogat şi marcat – svastica, numărul de serie, iniţialele colecţionarului sau negustorului de la care a fost confiscat.

Întoarse pânza, ca să i se vadă spatele.

— Cineva a încercat să scoată ce era marcat pe acesta, dar nu i-a reuşit prea bine. Priviţi atent la colţul din stânga, de jos. Aici sunt resturile svasticii, numărul de serie şi iniţialele primului posesor: SI.

— Cine este SI? întrebă Anna.

— *SI* este Samuel Isakovitz, tatăl meu. Vocea lui Isherwood era înecată de lacrimi. Acest tablou a fost luat din galeria tatălui meu de pe rue de la Boétie din Paris de către naziţi, în iunie 1940.

— Eşti sigur? întrebă Anna.

— Pun viaţa mea în joc.

— Atunci, te rog să-l primeşti, împreună cu scuzele cele mai sincere ale familiei Rolfe. Îl sărută apoi pe obraz şi-i spuse: Îmi pare foarte rău, domnule Isherwood.

Shamron îl privi pe Gabriel.

— Ce-ar fi să mai discutăm încă o dată despre ce mi-ai spus?

Au mers jos, în biroul lui Isherwood. Gabriel s-a aşezat la birou, dar Shamron străbătea încăperea ascultând din nou planul.

— Şi ce să-i spun prim-ministrului?

— Ascult-o pe Anna, nu-i spune nimic.

— Şi dacă-mi explodează în faţă?

— Nu se va întâmpla asta.

— Lucrurile de genul ăsta întotdeauna îmi explodează în faţă, Gabriel, şi am cicatricele cu care să-ţi dovedesc. Şi tu la fel. Spune-mi ceva. Mi se pare sau păşeşti mai sprinten în seara asta?

— Vrei să-mi pui o întrebare?

— N-aş vrea să par lipsit de delicateţe.

— Asta nu te-a oprit până acum.

— Tu şi această femeie sunteţi mai mult decât parteneri în căutarea ucigaşului tatălui ei? Când nu primi decât tăcere la întrebarea sa, Shamron zâmbi şi scutură din cap. Îţi aminteşti ce mi-ai spus despre Anna Rolfe în Piazza Navona?

— Ţi-am spus că, dacă am avea altă variantă, n-am folosi niciodată o femeie ca ea.

— Iar acum vrei s-o implici tot mai mult?

— Se poate descurca.

— Nu mă îndoiesc în privinţa *ei,* dar *tu,* Gabriel, te poţi descurca?

— N-aş fi sugerat asta, dacă n-aş fi simţit că pot.

— Acum două săptămâni, a trebuit să te implor să cercetezi moartea lui Rolfe. Iar acum vrei să declari război Elveţiei.

— Rolfe voia ca acele tablouri să ajungă la noi. Cineva le-a luat, iar acum le vreau înapoi.

— Dar motivaţia ta merge dincolo de aceste tablouri, Gabriel. Eu te-am transformat în ucigaş, dar în inima ta eşti restaurator. Cred că faci asta acum pentru că vrei s-o reabilitezi pe Anna Rolfe. Dacă asta este situaţia, atunci următoarea întrebare logică este asta: De ce vrea el s-o reabiliteze pe Anna Rolfe? Şi există un singur răspuns logic. Are sentimente pentru această femeie. Shamron ezită. Şi asta este cea mai bună veste pe care am auzit-o după multă vreme.

— Ţin la ea.

— Dacă ţii la ea, o vei convinge să renunţe la concertul de la Veneţia.

— Nu va anula spectacolul.

— În acest caz, o vom folosi în favoarea noastră, poate.

— Cum adică?

— Am considerat întotdeauna că decepţia şi orientarea greşită sunt tacticile cele mai folositoare într-o situaţie ca asta. Las-o să concerteze. Asigură-te doar că amicul tău Keller nu-i transformă recitalul într-o experienţă de neuitat.

— Acum ai redevenit acel Ari Shamron pe care-l cunosc şi-l iubesc. O foloseşti pe una dintre cele mai bune muziciene ale lumii ca pe o diversiune.

— Ne folosim de cărţile pe care le avem.

— Voi fi cu ea la Veneţia. Vreau pe cineva în care să am încredere să rezolve problemele de la Zürich.

— Pe cine?

— Pe Eli Lavon.

— Dumnezeule, o reuniune a clasei din ’72! Dacă aveam cu câţiva ani mai puţin, veneam şi eu.

— Să nu ne lăsăm furaţi de evenimente. Oded şi Mordecai s-au descurcat bine la Paris. Şi pe ei îi vreau.

— Văd în Oded o parte din mine. Shamron îşi ridică degetele sale boante de zidar. Are o strânsoare puternică. Dacă pune mâna pe omul ăsta, nu-i mai scapă.

34

ZÜRICH

Eva insistase pentru apartamentul costisitor care dădea în Zürichsee, cu toate că nu şi-l puteau permite din salariul de angajat al guvernului al lui Gerhardt Peterson. În primii zece ani ai căsniciei lor reuşiseră să treacă peste lipsa de bani apelând la moştenirea ei. Acum, că banii se duseseră, era de datoria lui Gerhardt s-o ţină în continuare la nivelul la care considera ea că are dreptul.

Apartamentul era cufundat în întuneric când, în cele din urmă, ajunse acasă. Când Peterson intră pe uşă, rottweillerul afabil al Evei îl atacă prin beznă şi-şi împinse capul ca o stâncă în rotula lui.

— Jos, Schultzie! Destul, băiete. Jos! La naiba cu tine, Schultzie!

Orbecăi de-a lungul peretelui şi aprinse lumina. Câinele îi lingea pantoful de piele întoarsă.

— Gata, Schultzie. Pleacă acum. De-ajuns.

Câinele dispăru lipăind pe marmură. Peterson şontâcăi spre dormitor, frecându-şi genunchiul. Eva era întinsă în pat şi avea în poală un roman cu coperte cartonate. La televizor se derula fără sonor un serial american poliţist. Purta un halat colorat din şifon. Părul îi era proaspăt coafat şi avea o brăţară de aur la mâna stângă pe care Peterson n-o recunoscu. Banii pe care-i cheltuia Eva pe Bahnhofstrasse concurau fondurile îngropate dedesubtul acesteia.

— Ce ai la genunchi?

— M-a atacat câinele tău.

— Nu te-a *atacat.* Te adoră.

— Este prea afectuos.

— Este bărbat, ca şi tine. Vrea aprobarea ta. Dacă i-ai acorda puţină atenţie din când în când, n-ar mai fi aşa de exuberant când vii acasă.

— Asta ţi-a spus terapeutul lui?

— Este o chestiune de bun-simţ, dragă.

— N-am vrut niciodată câinele ăsta blestemat. E prea mare pentru apartamentul ăsta.

— Mă simt în siguranţă cu el când eşti plecat.

— Locul ăsta este ca o fortăreaţă. Nu poate intra nimeni aici. Eu sunt singura persoană pe care a atacat-o Schultzie vreodată.

Eva îşi linse vârful arătătorului şi dădu pagina, încheind discuţia. La televizor, detectivii americani spărgeau uşa unui apartament dintr-o casă sărăcăcioasă. Când dădură buzna într-o încăpere, doi suspecţi deschiseră focul cu arme automate. Poliţiştii au ripostat

ucigând suspecţii. *Atâta violenţă,* se gândi Peterson. El purta rar armă şi nu trăsese niciodată în timpul misiunilor sale.

— Ce făcea Bern?

Peterson o minţise, ca să-şi acopere vizita la Otto Gessler. Se aşeză pe marginea patului şi-şi scoase pantofii.

— Bern era ca întotdeauna.

— Asta e bine.

— Ce citeşti?

— Nu ştiu. O povestire despre un bărbat şi o femeie.

El se miră de ce-şi mai bătea capul.

— Ce fac fetele?

— Bine.

— Şi Stefan?

— M-a făcut să-i promit c-o să te duci în camera lui să-l săruţi de noapte bună.

— Nu vreau să-l trezesc.

— N-o să-l trezeşti. Doar du-te şi sărută-l pe creştet.

— Şi dacă nu-l trezesc, care este diferenţa? Dimineaţă o să-i spun că l-am sărutat în timp ce dormea şi nici nu va şti.

Eva îşi închise cartea şi-l privi pentru prima oară de când intrase pe uşă.

— Arăţi oribil, Gerhardt. Cred că eşti mort de foame. Du-te şi fă-ţi ceva de mâncare.

El se îndreptă spre bucătărie. *Du-te şi fă-ţi ceva de mâncare.* Nu-şi mai amintea când se oferise Eva ultima dată să-i pregătească masa. Se aşteptase ca odată ce intimitatea sexuală dispăruse, să fie înlocuită de alte lucruri, cum ar fi plăcerea de a se bucura de o masă gătită în casă. Dar nu cu Eva. La început îi interzisese trupul ei; apoi, afecţiunea. Peterson era o insulă în propria sa casă.

Deschise frigiderul şi răscoli prîntr-un morman de casolete pe jumătate goale, după ceva care nu se stricase sau care nu fusese acoperit de o barbă de mucegai. Într-o cutie pentru semipreparate mânjită de grăsime dădu peste aur: o grămăjoară de tăiţei şi de şuncă. Pe raftul de jos, în spatele unui vas cu brânză verzuie *ricotta,* se ascundeau două ouă. Le bătu şi încălzi şunca în cuptorul cu microunde. Apoi îşi turnă un pahar foarte mare cu vin roşu şi se întoarse în dormitor. Eva îşi curăţa unghiile de la picioare.

Îşi împărţi hrana cu grijă, în aşa fel încât la fiecare înghiţitură de ou să aibă o bucată de şuncă. Evei i se părea enervant acest obicei al lui, ceea ce parţial era o explicaţie pentru faptul că îl avea în continuare. La televizor, şi mai multe crime. Amicii asasinilor ucişi răzbunau moartea camarazilor lor ucigând detectivii, încă o dovadă a teoriei circularităţii vieţii a lui *Herr* Gessler.

— Stefan are mâine meci de fotbal. Eva suflă peste unghiile de la

picioare. Ar vrea să vii şi tu.

— Nu pot. S-a ivit ceva la birou.

— Va fi dezamăgit.

— Mă tem că nu pot face nimic.

— Ce este aşa de important la birou de nu te poţi duce să vezi meciul de fotbal al propriului tău fiu? Şi, în plus, în ţara asta nu se întâmplă nimic important.

Trebuie să aranjez moartea Annei Rolfe, se gândi el. Se întrebă cum ar reacţiona ea dacă ar fi spus asta cu voce tare. Se gândi s-o facă, numai ca să verifice dacă asculta vreun cuvânt din ce-i spunea el.

Eva îşi termină unghiile de la picioare şi reveni la romanul pe care-l citea. Peterson aşeză farfuria goală şi tacâmurile pe noptieră şi stinse lumina. Imediat, Shultzie năvăli în încăpere, lovind mai întâi cu capul în uşă, şi începu să lingă rămăşiţele de ou şi de grăsime din preţioasa farfurie de porţelan a Evei, pictată manual. Peterson închise ochii. Eva îşi linse vârful degetului şi dădu pagina.

— Ce făcea Bern? îl întrebă.

35

CORSICA

Vestea că englezul era cam prost dispus făcu repede înconjurul micii văi. În ziua de târg el străbătu în liniște piața satului alegându-și cam fără bucurie măslinele și felurile de brânză. Serile și le petrecea cu bătrânii, dar evita conversația și nu se lăsa atras în jocul de *boules,* chiar și atunci când onoarea îi era pusă la îndoială. Era atât de preocupat, că nici nu părea să-i observe pe băieți, cu skateboardurile lor.

Conducea și mai sălbatic. Fusese văzut gonind pe drumul din vale în jeepul său uzat, la viteze fără precedent. O dată a fost forțat să se abată din drum, ca să-l ocolească pe acel țap blestemat al lui *don* Casabianca, și a ajuns într-un șanț de pe marginea drumului. În momentul acela a intervenit Anton Orsati. I-a povestit englezului despre o dispută infamă dintre două clanuri rivale, asupra morții accidentale a unui câine de vânătoare. Au murit patru oameni înainte de a se face pace – doi dintre ei de mâna *taddunaghiului* lui Orsati. Se întâmplase cu o sută de ani în urmă, dar Orsati a subliniat că lecțiile acelea erau relevante și astăzi. Îndemânarea lui de a se folosi de istoria Corsicii funcționă perfect, așa cum știa că se va întâmpla. În dimineața următoare englezul trecu pe la Casabianca, ducându-i o bucată mare de șuncă și scuzându-se că-i speriase țapul. După aceea, conduse vizibil mai încet.

Cu toate acestea, ceva era în neregulă. Câțiva bărbați din piață erau atât de îngrijorați, încât o vizitară pe *signadora.*

— N-a fost pe aici de câtva timp. Dar când va veni, puteți fi siguri că nu vă voi destăinui secretele lui, măgarilor. Casa asta este ca un confesional. Plecați acum! Și i-a alungat cu măturoiul.

Numai *don* Orsati știa de ce era supărat englezul. Era din cauza misiunii de la Lyon: profesorul elvețian numit Emil Jacobi. Ceva din acea crimă îi lăsase englezului conștiința încărcată. *Don* Orsati s-a oferit să-i aducă englezului o fată, o italiancă frumoasă pe care a cunoscut-o la San Remo, dar englezul l-a refuzat.

La trei zile după întoarcerea englezului de la Lyon, *don* Orsati l-a invitat la masă. Au mâncat într-un restaurant de lângă piață și după aceea s-au plimbat la braț pe străzile înguste ale orașului întunecat. În două rânduri au apărut săteni din întuneric și tot de două ori au apucat-o brusc în direcția opusă. Toți știau că atunci când *don* Orsati discuta în particular cu englezul, era mai bine să dispară. Atunci i-a vorbit *don* Orsati de misiunea de la Veneția.

— Dacă vrei să trimit pe vreunul din ceilalți băieți…

— Nu, a răspuns repede englezul. O fac eu.

— Eşti sigur?

— Da.

— Speram să spui asta. Niciunul din ceilalţi nu este capabil de o asemenea misiune. În plus, cred c-o să-ţi facă plăcere. Munca noastră în Veneţia are o tradiţie îndelungată. Sunt convins că te vei simţi inspirat de cadru.

— Sunt sigur că ai dreptate.

— Am acolo un amic pe care-l cheamă Rossetti. Îţi va da tot ajutorul de care ai nevoie.

— Ai dosarele?

Numai un bărbat aşa de influent ca Anton Orsati putea să lase dosarele a doi oameni pe care plănuise să-i ucidă pe scaunul din faţă al unei maşini, dar aşa era viaţa în satul corsican. Englezul le citi la lumina felinarului din piaţă. Când deschise al doilea dosar, o umbră de recunoaştere licări în ochii lui, încât până şi Orsati o observă.

— S-a întâmplat ceva?

— Îl cunosc pe bărbatul ăsta – din alt caz.

— E vreo problemă?

El închise dosarul.

— Niciuna.

Englezul rămase treaz până târziu, ascultând caseta pe care o luase din apartamentul profesorului din Lyon. Apoi citi teancul de articole decupate din ziar şi ferparele pe care le colecţionase rătăcind pe website-urile ziarelor de pe internet, după care ajunse la dosarele pe care abia i le dăduse Anton Orsati. Dormi câteva ore, iar apoi, înainte de ivirea zorilor, îşi puse schimburi pentru noapte într-o sacoşă mică de mână, o băgă în portbagajul jeepului şi porni în sat.

Parcă pe o stradă îngustă de lângă biserică şi se îndreptă spre casa unde locuia *signadora.* Când bătu încet la uşă, femeia ridică obloanele de la ferestrele etajului al doilea şi se uită în jos la el, ca o gorgonă.

— Am simţit că tu eşti. A început să sufle *scirocco.* Aduce praful şi spiritele rele.

— Care dintre ele sunt eu?

— Pot să-l văd pe *occhju* de aici. Aşteaptă, copile. Vin imediat.

Englezul fumă o ţigară, aşteptând ca bătrâna să se îmbrace şi să coboare. Veni la uşă într-o rochie neagră, obişnuită, de văduvă şi-l trase înăuntru, apucându-l de încheietura mâinii, de parcă s-ar fi temut că sunt animale sălbatice în jur. Se aşezară faţă în faţă la masa de lemn. El îşi termină ţigara, în timp ce bătrânele îi aduseră

ei ulei şi apă.

— Trei picături, deşi sunt sigură că ştiu deja răspunsul.

El îşi vârî degetul în ulei şi lăsă trei picături să cadă în apă. Când uleiul se împrăştie, bătrâna începu rutina ei de binecuvântări şi rugăciuni. Când el repetă testul, uleiul se concentră într-o singură pată, plutind la suprafaţa apei. Asta o mulţumi pe bătrână.

— E un şiretlic la vedere, zise englezul.

— Nu e un şiretlic. Tu, mai mult ca oricine, ar trebui să ştii asta.

— N-am vrut să fiu nepoliticos.

— Ştiu. Cu toate că nu eşti corsican prin naştere, ai sufletul unuia. Eşti un credincios adevărat. Vrei să bei ceva înainte de plecare? Puţin vin, poate?

— E şase dimineaţa.

Femeia ridică din cap, de parcă ar fi vrut să spună *Şi ce dacă?*

— Ar trebui să fii acasă, în pat, zise ea. Apoi adăugă: Cu o femeie. Dar nu curvele pe care ţi le aduce *don* Orsati. O femeie adevărată, care să-ţi dăruiască şi copii şi care să aibă grijă de tine.

— Femeile lui *don* Orsati sunt singurele care mă acceptă.

— Crezi că o femeie simplă nu te vrea pentru că eşti un *taddunaghiu*?

Englezul îşi strânse braţele la piept.

— Vreau să-ţi povestesc ceva.

El deschise gura să obiecteze, dar femeia se ridică înainte ca el să poată articula un sunet şi se îndreptă cu greu spre bucătărie după vin. Sticla era verde închis şi fără etichetă. Mâna îi tremură când turnă în două pahare.

— Soţul meu a fost un meşter foarte îndemânatic, zise *signadora*. A fost pietrar şi zidar. Uneori lucra pentru *don* Tomasi din valea vecină. Ai auzit de clanul Tomasi?

Englezul încuviinţă, sorbind din vin. Încă mai erau cunoscuţi ca oameni care făceau necazuri.

— *Don* Tomasi l-a angajat pe soţul meu să-i ridice un zid în jurul grădinii. A ieşit ceva frumos, te asigur, dar *don* Tomasi i-a găsit defecte şi a refuzat să-i plătească soţului meu pentru muncă. S-au certat violent şi *don* Tomasi a ordonat unei perechi de pistolari de-ai lui să-l scoată pe soţul meu de pe proprietatea sa. Este încă acolo, apropo.

— Zidul din jurul grădinii?

— Exact! Femeia bău o gură de vin şi se îmbărbătă pentru restul povestirii. Soţul meu a fost un muncitor bun, dar un om foarte blând. Un miel. Cunoşti cuvântul?

— Un miel.

Signadora încuviinţă.

— Nu era genul de bărbat care să lupte cu pumnii sau cu cuţitul.

S-a răspândit imediat vestea despre felul cum l-a tratat *don* Tomasi. Soţul meu a ajuns de râsul satului. La două nopţi după incident a fost atras într-o bătaie în piaţă. A fost înjunghiat în abdomen şi a murit.

Ceva luci în ochii bătrânei. Furie. Ură.

— Evident, se cerea răzbunarea sângelui, zise ea calm. Dar pe cine? Idiotul care mi-a omorât bărbatul în piaţă? Nu el a fost cu adevărat răspunzător de moartea lui. *Don* Tomasi avea mâinile pătate de sânge. Dar cum puteam eu să-l omor pe *don* Tomasi? Locuia într-o casă mare din vârful dealului, înconjurată de câini puternici şi oameni înarmaţi. Nu aveam cum să-l omor! Aşa că m-am dus la tatăl lui Anton Orsati şi am angajat un *taddunaghiu* s-o facă pentru mine. M-a costat toţi banii pe care-i aveam, dar a meritat. *Taddunaghiul* s-a strecurat prin sistemul de apărare al lui *don* Tomasi şi i-a spintecat gâtul în somn – l-a omorât ca pe un porc ce era. S-a făcut dreptate.

Femeia se întinse peste masă şi-şi aşeză mâna peste mâna lui.

— Uneori, Christopher, un *taddunaghiu* poate face lucruri bune. Alteori, mult rău. Uneori poate împărţi dreptatea, dar şi răzbunarea. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus.

— Îmi voi aminti, zise el.

Îi dădu un teanc gros de bani. Fără să se uite la el, bătrâna îi spuse:

— E prea mult. Întotdeauna e prea mult.

— Tu îmi dai linişte. Liniştea este nepreţuită.

Se ridică să plece, dar ea îl apucă de mână cu o putere surprinzătoare.

— Stai cu mine cât îmi beau vinul. Ştii, încă îi simt lipsa soţului meu. Chiar după atâţia ani.

Şi astfel el stătu acolo, urmărind flacăra lumânării ce tremura peste ridurile de pe faţa ei, în timp ce ea-şi termină vinul. Apoi, ochii i se închiseră şi bărbia îi căzu în piept.

Englezul o duse sus şi o aşeză cu grijă pe pat. Ea se trezi pentru puţin timp. Ridică mâna şi pipăi talismanul atârnat de gâtul lui: mâna de coral roşu. Apoi îi atinse faţa şi adormi la loc.

El coborî şi urcă în jeepul său, apoi se duse la Calvi şi se urcă pe primul feribot spre Marsilia. Acolo luă maşina pe care i-o lăsase Orsati pe malul mării şi plecă la Veneţia.

36

VENEŢIA

Presa italiană deveni foarte activă. Apăru o avalanşă de speculaţii privind piesele pe care le va interpreta Anna Rolfe. Va încerca piesa ei de căpătâi, sonata demonică a lui Giuseppe Tartini, *Trilul Diavolului*? Sigur, au presupus muzicienii, doamna Rolfe nu va încerca o compoziţie atât de dificilă după ce a stat atât de mult timp departe de scenă.

S-au făcut apeluri pentru mutarea recitalului într-o locaţie mai mare. Recitalul era programat în sala de sus a Scuola Grande di San Rocco, o sală cu doar şase sute de locuri şi goana pentru bilete s-a intensificat, transformându-se într-un fel de meci de rugby în rândul veneţienilor cu stare. Zaccaria Cordoni, organizatorul recitalului, a refuzat să schimbe locaţia, dar în efortul său de a-şi păstra renumele bun în Veneţia, a dat vina cu abilitate pe Anna Rolfe. Doamna Rolfe solicitase o locaţie de mici dimensiuni, le-a spus el, iar el era doar un executant al solicitărilor artistei. Un ziar de orientare socialistă a tipărit un editorial isteric, afirmând că încă o dată muzica fusese acaparată de clasa bogătaşilor. Îndemna la demonstraţii în afara San Rocco-ului în noaptea concertului. Fiona Richardson, agentul şi managerul Annei Rolfe, a dat o declaraţie la Londra, promiţând că sumele considerabile ce vor fi încasate pentru apariţia doamnei Rolfe vor fi donate pentru întreţinerea *scuolei* şi a minunatelor sale opere de artă. Toată Veneţia a răsuflat uşurată la acest gest şi controversele s-au retras tot mai mult, ca refluxul.

S-au făcut speculaţii şi asupra locului în care va locui Anna Rolfe în Veneţia. *Gazzettino* a scris că Hotelul Monaco & Canal Grande şi Gritti Palace s-au angrenat într-o luptă titanică de a o atrage, în timp ce *Nuova Venezia* a sugerat că doamna Rolfe va evita agitaţia dîntr-un hotel, acceptând invitaţia de a locui într-un *palazzo* privat. După cum s-a dovedit, niciunul din ziare n-a avut dreptate, pentru că într-o după-amiază ploioasă de vineri, cu o zi înaintea recitalului, Anna şi Gabriel au sosit cu o barcă-taxi la cheiul privat al Luna Hotel Baglioni, o locaţie liniştită de pe Calle dell'Ascensione, nu departe de nebunia turistică din Piazza San Marco.

Anna apăru pentru foarte scurt timp la recepţie şi fu întâmpinată de şeful de personal al hotelului, îmbrăcat la patru ace. L-a prezentat pe Gabriel drept domnul Michel Dumont, prieten şi asistent personal. Parcă pentru a-şi întări această imagine, Gabriel s-a făcut remarcat cărându-i cele două viori în hol. Într-o engleză cu

accent franţuzesc, el a reafirmat dorinţa doamnei Rolfe de a avea intimitate totală. Recepţionerul, un om stilat numit *signore* Brunetti, l-a asigurat că prezenţa doamnei Rolfe în hotel va fi secretul cel mai bine păzit din Veneţia. Gabriel i-a mulţumit călduros şi a semnat în registru.

— Doamna Rolfe va sta în apartamentul Giorgione, de la etajul cinci. Este unul din cele mai bune apartamente ale noastre. Camera dumneavoastră este alături. Bănuiesc că aceste aranjamente vă satisfac.

— Da, mulţumesc.

— Permiteţi-mi să vă escortez personal pe dumneavoastră şi pe doamna Rolfe până la apartamente.

— Nu este necesar.

— Aveţi nevoie de ajutor pentru bagaje, domnule Dumont?

— Nu, mă pot descurca, mulţumesc.

— Cum doriţi, zise *signore* Brunetti şi recepţionerul îi înmânâ trist cheile.

În laguna interioară formată de *sestieri* San Marco se află micul sediu al Rossetti & Rossetti Fine Jewelry, specializat în antichităţi şi unicate. Ca majoritatea negustorilor veneţieni, *signore* Rossetti închide la ora unu în fiecare zi pentru masa de prânz şi redeschide la ora patru, la timp pentru vânzările de seară. Conştient de acest lucru, englezul apăsă pe soneria de siguranţă la unu fără cinci şi aşteptă ca Rossetti să-i deschidă.

Era un magazin mic, nu mai mare decât bucătăria din vila englezului din Corsica. Intrând pe uşă, a văzut imediat o tejghea de sticlă de forma unei potcoave de cal. Când uşa s-a închis în urma lui, iar mecanismul de blocare a revenit la loc, englezul a avut senzaţia că este închis sub o boltă de cristal. Şi-a descheiat mantaua de ploaie, aşezându-şi servieta pe podeaua de lemn lustruit.

Signore Aldo Rossetti stătea nemişcat ca un majordom în spatele tejghelei, îmbrăcat într-un costum la două rânduri, călcat cu grijă, şi cravată sobră de bancher. O pereche de ochelari de citit cu ramă de aur atârna pe vârful nasului său regal. În spatele lui se afla un dulap înalt, de lemn vopsit, cu sertare puţin adânci şi mânere mici de alamă. Judecând după aerul lui intransigent, caseta putea conţine documente secrete pe care jurase să le protejeze cu orice preţ. Tăcerea profundă din încăpere era întreruptă doar de ticăitul unui ceas vechi. Rossetti dădu trist mâna cu englezul, de parcă vizitatorul său venise să-şi mărturisească păcate de neiertat.

— Tocmai plecam la masă, a spus Rossetti şi, în momentul acela, parcă pentru a sublinia aceste cuvinte, ceasul vechi de pe peretele din spatele lui bătu ora unu.

— Nu va dura mult. Sunt aici să iau pecetea pentru *signore* Bull.

— Pecetea?

— Exact.

— Pentru *signore* Bull?

— Bănuiesc că v-a spus că vin.

Rossetti îşi lăsă capul pe spate şi îl privi pe englez de parcă ar îi fost un obiect de valoare şi provenienţă îndoielnice. Satisfăcut, îşi lăsă capul în jos şi ieşi din spatele tejghelei ca să întoarcă semnul de la fereastră pe care scria *Deschis* pe partea pe care era trecut *Închis.*

Sus, se afla un mic birou privat. Rossetti s-a aşezat la birou şi l-a invitat pe englez să ia loc într-un fotoliu mic de lângă fereastră.

— Am primit un telefon cu puţin timp în urmă de la un hamal de la Luna Hotel Baglioni, a spus Rossetti. Violonista şi prietenul ei tocmai s-au cazat acolo. Cunoşti Baglioni?

Englezul scutură din cap.

Ca majoritatea veneţienilor, Rossetti avea la îndemână o hartă a oraşului, măcar pentru a-i acorda asistenţă unui turist străin pierdut fără speranţă prin aleile labirintice. Harta lui Rossetti arăta de parcă fusese cumpărată pe timpul ultimului doge: cu colţurile rupte, zdrenţuită, lipită cu bandă adezivă de-a lungul cusăturilor dezlipite, atât de veche încât se decolorase complet. A întins-o pe birou, netezind-o cu ambele mâini, de parcă ar fi arătat locaţia unei comori îngropate.

— Luna Hotel Baglioni este aici – o bătaie pe hartă cu vârful delicatului său arătător –, pe Calle dell' Ascensione, la câţiva paşi de staţia *vaporetto*-ului de la San Marco. Calle dell' Ascensione este foarte îngustă, nu mai mare decât strada asta. Există un doc privat în Rio della Zecca. Îţi va fi imposibil să supraveghezi atât faţa, cât şi spatele hotelului de unul singur.

Englezul se aplecă peste hartă, pentru a privi mai de aproape.

— Ai vreo idee?

— Poate că mi-aş putea folosi resursele ca s-o supraveghez pe violonistă. Dacă face vreo mişcare, te anunţ.

— Aveţi pe cineva în hotel?

Rossetti ridică o sprânceană şi-şi coborî capul, un gest neutru, nici afirmativ, nici negativ, care spunea că nu mai doreşte să discute.

— Presupun că va fi un onorariu suplimentar pentru acest serviciu?

— Pentru *don* Orsati? Va fi plăcerea mea.

— Spune-mi cum va funcţiona.

— Există locuri în preajma hotelului unde poţi aştepta, fără a atrage atenţia asupra ta. Piazza San Marco, desigur. Cafenelele de

pe Calle Marzo. Fondamenta delle Farine, care dă spre canal. Rossetti marcă fiecare locaţie lovind încet harta cu degetul. Presupun că ai telefon mobil.

Englezul se bătu peste buzunarul jachetei.

— Dă-mi numărul şi stai prin preajma hotelului. Când se mişcă, te va suna cineva.

Nu avea mare tragere de inimă să intre într-un parteneriat cu Rossetti, dar din nefericire italianul avea dreptate. Nu avea cum să ţină hotelul sub observaţie de unul singur. Îi spuse numărul de telefon şi Rossetti îl notă.

— Desigur, există şi posibilitatea ca violonista să rămână în hotel până la spectacolul de la San Rocco, spuse Rossetti. Dacă este aşa, nu vei avea altă posibilitate decât să-ţi îndeplineşti sarcina acolo.

— Ai bilet?

Rossetti scoase biletul din sertarul de sus şi îl aşeză cu grijă pe birou. Apoi, folosindu-şi arătătorul şi degetul mare de la fiecare mână, îl împinse uşor. Englezul luă biletul şi-l întoarse. Rossetti se uită pe fereastră, în timp ce clientul său verifică marfa, convins c-o va găsi satisfăcătoare.

— Este adevărat? Nu e fals?

— O, da, foarte adevărat, te asigur. Şi este destul de greu de procurat. De fapt, am fost tentat să-l păstrez pentru mine. Vezi, am fost întotdeauna fanul doamnei Rolfe. Atâta pasiune. Păcat că trebuie să… Rossetti se opri. Cunoşti San Rocco?

Englezul îşi vârî biletul în buzunar şi scutură din cap. Rossetti reveni la harta sa.

— Scuola Grande di San Rocco se află aici, peste Canal Grande, în *sestiere* San Polo e Santa Croce, la sud de Biserica Frari. San Rocco a fost patronul celor care se îmbolnăveau de boli contagioase şi *scuola* a fost ridicată la început ca o instituţie de caritate pentru bolnavi. Construcţia a fost finanţată prin donaţii de la veneţienii înstăriţi, care credeau că pot evita Moartea Neagră dăruind *scuolei* bani.

Chiar dacă asasinului nu i se părea câtuşi de puţin interesantă această mostră de istorie veneţiană, nu lăsă să se vadă. Neabătut, micul bijutier italian îşi uni degetele ca o clopotniţă de biserică şi-şi continuă prelegerea.

— *Scuola* are două nivele principale, sala de la parter şi cea de sus. În 1564, lui Tintoretto i s-a încredinţat decorarea pereţilor şi a tavanului. I-a luat douăzeci şi trei de ani ca să termine. Făcu o pauză ca să chibzuiască la asta, apoi adăugă: Îţi poţi imagina câtă răbdare a avut? Nu mi-ar plăcea să mă confrunt cu un astfel de om.

— Unde va avea loc concertul? În sala de la parter sau de la etaj?

— De la etaj, desigur. Se ajunge acolo pe o scară largă de marmură proiectată şi construită de Scarpagnino. Pereţii sunt decoraţi cu picturi care ilustrează Moartea Neagră. Sunt impresionante.

— Şi dacă sunt forţat să-mi îndeplinesc misiunea în sala de sus?

Rossetti îşi duse clopotniţa la gură şi rosti o rugăciune în tăcere.

— Dacă nu ai de ales, atunci nu vei avea probleme să cobori scara şi să ieşi pe intrarea din faţă. De acolo, poţi să dispari pe aleile din San Polo şi nu te va găsi nimeni. Se opri un moment, apoi spuse: Dar ca veneţian, te implor să găseşti altă cale. Ar fi o tragedie dacă ai distruge vreun Tintoretto.

— Vorbeşte-mi despre zona din jurul lui San Rocco.

— Biserica şi *scuola* se află într-o piaţă mică. În spatele lor se află un canal, Rio della Frescada, cel care oferă acces la ambele clădiri. Doamna Rolfe are doar două posibilităţi să ajungă la San Rocco în noaptea concertului: pe jos sau cu o barcă-taxi. Dacă vine pe jos, va fi expusă pentru o perioadă lungă de timp. Va trebui să şi traverseze Canal Grande la un moment dat, cu *vaporetto* sau cu *traghetto*.

— Poate să traverseze pe pod?

Rossetti se gândi atent la această întrebare.

— Presupun c-ar putea să traverseze pe Podul Rialto sau pe Podul Accademia, dar asta îi va lungi cu mult călătoria. Dacă aş paria, aş spune că miss Rolfe va veni cu o barcă-taxi de la docul hotelului direct la San Rocco.

— Şi dacă vine astfel?

— Rio della Frescada este un canal foarte îngust. Există patru poduri între intrarea pe Canal Grande şi docul de la San Rocco. Vei avea multe ocazii acolo. Aşa cum le place americanilor să spună, ar fi ca şi cum ai împuşca un peşte într-un butoi.

Englezul îi aruncă italianului o privire care spunea că nicio astfel de sarcină nu poate fi descrisă cu atâta cruzime, în special când ţinta este sub protecţie profesionistă.

— *Don* Orsati mi-a spus c-o să ai nevoie de armă. Un pistol şi poate altceva cu o putere de foc mai mare în cazul în care evenimentele nu decurg conform planului.

Rossetti se ridică şi se îndreptă spre o cutie veche. Umblă la mecanismul acesteia, apoi deschise o uşă grea. Scoase o casetă, o puse pe birou şi se aşeză din nou. Deschizând servieta, scoase două arme, fiecare înfăşată în bucăţi de fetru, şi le puse pe birou. O desfăcu pe prima şi i-o întinse: un Tanfoglio S, model de nouă milimetri cu ţeava negru-lignit şi mâner din lemn de nuc. Mirosea a ulei de curăţat puşca. Asasinul trase piedica, simţind greutatea şi echilibrul armei, şi se uită de-a lungul patului prin cătare.

— Are încărcător de cincisprezece şi ţeava mai lungă îl face

foarte precis, a spus Rossetti. Locul tău la concert este în penultimul rând. Asta a fost cel mai bun pe care l-am putut găsi. Dar chiar şi de acolo, un om cu instruirea ta n-ar trebui să aibă probleme să tragă cu un Tanfoglio.

— Îl iau. Şi încă un încărcător.

— Desigur.

— Şi al doilea pistol?

Rossetti îl desfăcu şi i-l întinse asasinului. Era un pistol-mitralieră austriac. Englezul luă arma şi o privi cu atenţie.

— Am solicitat în mod special un Heckler & Koch MP Five, spuse englezul.

— Ştiu, dar n-am putut face rost de unul într-un timp aşa de scurt. Sunt sigur că-ţi va plăcea Steyr-Mannlicher. Nu cântăreşte mult şi este uşor de ascuns, în plus, este o ultimă soluţie.

— Presupun că va trebui să mă descurc.

— Ţineai în mod special la Heckler & Koch?

Aşa era, englezul prefera un Heckler & Koch. Era arma pe care o folosise pe când era în SAS, dar nu avea de gând să-i împărtăşească această informaţie lui Rossetti. Înfăşură ambele arme în ambalajele originale de fetru şi le puse cu atenţie în servieta sa, împreună cu încărcătorul suplimentar şi cutiile cu muniţie.

— O să mai ai nevoie de ceva?

Când asasinul scutură din cap, Rossetti îşi apropie creionul de un teanc de hârtie de scris şi începu să calculeze: armele, biletul pentru spectacol, servicii personale. Ajungând la un total în lire, i-l împinse peste masă, ca să-l vadă asasinul. Acesta se uită la nota de plată, apoi la Rossetti.

— Te deranjează dacă plătesc în dolari?

Rossetti zâmbi şi transformă suma în dolari la rata de schimb din acea zi. Englezul numără suma în bancnote aspre de cincizeci de dolari şi adăugă cinci sute ca bacşiş. *Signore* Rossetti ridică din umăr ca şi cum ar fi vrut să spună că nu era nevoie de bacşiş, dar asasinul insistă şi Rossetti îşi strecură discret banii în buzunar.

După ce coborâră, englezul şi Rossetti plecară împreună, Rossetti încuind uşa după ei. Îi întâmpină un torent de ploaie, adevărate perdele de apă ce răpăiau pe mica alee şi se prelingeau apoi ca un râu de munte umflat spre scurgerea de apă. Italianul îşi trăsese o pereche de cizme de cauciuc până la genunchi; englezul nu avu de ales, sări şi ţopăi prin băltoace cu pantofii săi de piele întoarsă. Asta îl amuză pe bijutierul veneţian.

— Eşti prima oară la Veneţia?

— Mă tem că da.

— Aşa este zilnic în ultima săptămână şi totuşi vin turişti. Avem nevoie de ei, Dumnezeu ştie că n-aş avea o afacere fără ei, dar

uneori chiar şi pe mine mă obosesc.

La staţia de *vaporetto* îşi dădură mâna.

— Trebuie să spun că este o afacere care-mi displace total, dar presupun că trebuie să faci slujba pentru care eşti plătit. O violonistă – şi-şi ridică mâinile într-un gest tipic italian – o violonistă poate fi înlocuită. Dar un Tintoretto… un Tintoretto este de neînlocuit. Te rog, nu mi-aş ierta-o niciodată dacă aş avea vreun rol în distrugerea lor.

— Te asigur, *signore* Rossetti, că voi face toate eforturile ca să evit una ca asta.

Italianul zâmbi.

— Sunt sigur că le vei face. În plus, ţi-ai putea imagina ce blestem ar cădea pe cel care ar trage un glonţ în Mântuitor sau în Fecioară?

Micul bijutier îşi făcu semnul crucii, apoi se întoarse şi se topi pe alee.

37

VENEŢIA

În acea după-amiază, echipa lui Gabriel s-a adunat în camera de zi a apartamentului Annei Rolfe. Veniseră la Veneţia pe rute diferite, cu paşapoarte aparţinând unor ţări diferite, sub diferite acoperiri. În conformitate cu doctrina Biroului, treceau drept cupluri. Operaţiunea fusese concepută şi pusă în mişcare în asemenea grabă, încât nici nu i se dăduse un nume de cod adecvat. Apartamentul Annei era numit Giorgione şi din acel moment unitatea de luptă a lui Gabriel împrumută acest nume.

Erau Shimon şi Ilana. Pozau într-un cuplu de francezi proaspăt căsătoriţi, sosiţi la Veneţia de pe Coasta de Azur. Aveau ochii negri şi pielea măslinie, cam aceeaşi statură şi apropiaţi ca frumuseţe. Se instruiseră împreună la Academie, dar relaţia lor s-a tensionat când Ilana s-a dovedit mai bună ca Shimon la tras cu pistolul şi i-a rupt clavicula în timpul unor antrenamente pe rogojinile cu spumă de cauciuc din sala de gimnastică.

Apoi, Yitzhak şi Moshe. Încercând să se acomodeze cu realităţile sistemului de relaţii din lumea modernă, pozau drept un cuplu gay din Notting Hill, chiar dacă amândoi erau exact opusul, mai ales Yitzhak.

Mai era Deborah, din baza Ottawa. Gabriel lucrase cu ea la Operaţiunea Tariq şi fusese atât de impresionat de performanţele ei, încât insistase ca ea să facă parte din echipa de la Veneţia. Shamron fusese împotrivă la început, dar când Gabriel rămăsese pe poziţii, o urcase în primul avion de la Ottawa şi inventaseră o minciună pentru şeful ei de bază.

Lângă ea, cu picioarele atârnându-i sugestiv peste braţul canapelei, se afla Jonathan. Taciturn şi plictisit, avea aerul unui om care aşteaptă în sala unui doctor pentru un control medical de rutină de care nu are nevoie. Era o versiune mai tânără a lui Gabriel – Gabriel înainte de Viena, poate. „Ia omorul în serios, îi spusese Shamron. Dar nu ucide de plăcere. Are conştiinţă, ca şi tine. Când se termină totul şi toţi sunt în siguranţă, el va găsi un loc liniştit în toaletă, unde să-şi verse maţele.“ Gabriel considera că acest fel de a fi al lui Jonathan îi dădea un sentiment de siguranţă, aşa cum ştia şi Shamron că va fi.

Această întrunire dură o oră şi cincisprezece minute, deşi Gabriel nu ştia de ce a remarcat asta. Preferase să ţină întrunirea acelei zile în Castello, acel *sestiere,* care se afla la est de Bazilica San Marco şi Palatul Dogilor. Locuise în Castello în timpul uceniciei şi cunoştea

bine străzile întortocheate. Folosind creionul hotelului drept indicator, alcătui traseul şi adaptă mişcările echipei.

Pentru a-şi acoperi vocea în timp ce le dădea instrucţiuni, puse dansurile germane ale lui Mozart. Asta păru să-i strice şi mai mult dispoziţia lui Jonathan. El ponegrea tot ce era german. Într-adevăr, singurii pe care-i ura mai mult ca pe nemţi erau elveţienii. În timpul războiului, bunicul lui încercase să-şi păstreze banii şi proprietăţile încredinţându-le unui bancher elveţian. Cincizeci de ani mai târziu, Jonathan încercase să obţină acces la cont, dar i s-a spus de către un funcţionar că banca are nevoie mai întâi de o dovadă că bunicul lui Jonathan este mort cu adevărat. Jonathan i-a explicat că bunicul lui fusese ucis la Treblinka – cu gaz produs de o societate chimică elveţiană – şi fusese tentat să spună că naziştii, chiar dacă fuseseră pedanţi în privinţa actelor, nu fuseseră destul de atenţi să redacteze şi un certificat de deces. „Scuze, spusese funcţionarul. Fără certificat de deces, nu aveţi acces la bani.“

Când Gabriel îşi termină instrucţiunile, deschise o valiză mare de oţel inoxidabil şi dădu fiecărui membru un telefon mobil securizat şi un pistol Beretta de nouă milimetri. Când armele dispărură din nou, urcă la etaj, o luă pe Anna din dormitor şi o aduse jos ca să cunoască echipa Giorgione. Shimon şi Ilana se ridicară şi aplaudară încet. Intrând în rolul pe care-l aveau, Yitzhak şi Moshe comentară croiala modernă a cizmelor ei de piele. Deborah o privi cu gelozie. Numai Jonathan părea să nu fie interesat de ea, dar Jonathan trebuia iertat, pentru că avea ochi numai pentru asasinul cunoscut sub numele de englezul.

Zece minute mai târziu, Gabriel şi Anna păşeau pe Calle dell' Ascensione. Ceilalţi membri ai echipei plecaseră înaintea lor şi-şi ocupaseră poziţiile – Jonathan la staţia de *vaporetto* San Marco, Shimon şi Ilana să se uite după pantofi în vitrinele magazinelor de pe Calle Frezzeria, Yitzhak şi Moshe la o masă în Caffè Quadri din Piazza San Marco. Deborah, cea mai tânără din grup, primise o misiune de neinvidiat, să hrănească cu grăunţe porumbeii din umbra turnului campanilei. Cu o răbdare admirabilă, le permitea păsărilor să se urce pe umerii ei şi să i se aşeze pe cap. Găsi chiar şi un *carabiniere* chipeş să-i facă fotografii cu un aparat de unică folosinţă, cumpărat de la un chioşc din mijlocul pieţei.

Când Gabriel şi Anna intrară în piaţă burniţa slab, ca o ceaţă a unui ventilator de cameră. Prognoza meteo anunţase vreme mai urâtă în următoarele două zile şi existau temeri de o *acqua alta* puternică. Echipe de muncitori ridicau o reţea de podeţe de scânduri, pentru ca afacerea turistică să continue când mareea din lagună va transforma San Marco într-un lac de mică adâncime.

Anna îmbrăcase o scurtă matlasată, destul de groasă ca să ascundă vesta de protecţie de dedesubt. Îşi ridicase gluga şi purta ochelari de soare, chiar dacă era o după-amiază mohorâtă. Gabriel era vag conştient că Jonathan se afla pe urmele sale, cu un ghid turistic deschis în mâini, scrutând piaţa. Se uită la stânga sa şi-i văzu pe Shimon şi pe Ilana care se plimbau pe sub arcade. Sute de mese pentru cafea se aliniau până departe, ca rândurile soldaţilor la o paradă. Bazilica plutea între ele, cu domurile mari gravate pe cerul plumburiu.

Anna îşi trecu mâna pe sub braţul lui Gabriel. A fost un gest întru totul spontan, nici prea intim, nici prea detaşat. Puteau fi prieteni sau colegi de breaslă; puteau foarte bine să fi terminat de făcut dragoste. Nimeni nu putea spune ce simţea ea din felul în care-l atingea. Numai Gabriel putea s-o facă, şi asta pentru că-i simţea acel tremur uşor al corpului şi degetele puternice ale mâinii stângi înfipte în tendoanele braţului lui.

Au luat o masă la Caffè Florian, la adăpostul arcadelor. Un cvartet cânta destul de prost Vivaldi, ceea ce pe Anna o enervă. Shimon şi Ilana merseseră de-a lungul pieţei şi pretindeau că privesc leii în Piazzetta dei Leoncini. Yitzhak şi Moshe rămăseseră la mesele lor pe partea cealaltă a pieţei, în timp ce Deborah continua să se lase chinuită de porumbei. Jonathan era aşezat la câţiva paşi de Gabriel.

Anna comandă cafelele. Gabriel îşi scoase telefonul şi verifică fiecare membru al echipei, începând cu Yitzhak şi terminând cu zăpăcita de Deborah. Apoi îşi puse telefonul în buzunar, surprinse privirea lui Jonathan şi scuturã o dată din cap.

Rămaseră pe loc în timp ce Anna îşi termină cafeaua. Apoi Gabriel ceru nota, un semnal către restul echipei că al doilea act era pe cale să înceapă. Jonathan făcu la fel. Chiar dacă era trecut pe lista de plată a lui Shamron, chipul lui trăda dezgustul faţă de suma extravagantă pe care o ceruseră pentru un cappuccino şi o sticlă de apă minerală.

Cinci minute mai târziu, echipa Giorgione se deplasa în formaţie pe Ponte della Paglia în *sestiere* de Castello, la început Shimon şi Ilana, apoi Yitzhak şi Moshe, apoi Gabriel şi Anna. Jonathan se afla la câţiva metri în spatele lui Gabriel, deşi de acum renunţase la ghidul turistic şi îşi încleştase degetele în jurul Berettei sale.

Şi la cincizeci de metri în spatele lor se afla englezul. Avea două întrebări în minte. De ce fata care hrănise porumbeii din San Marco mergea acum la cinci paşi în urma lui Gabriel Allon? Şi de ce bărbatul care stătuse lângă Allon la Caffè Florian mergea cu cinci paşi înaintea ei?

Englezul era foarte experimentat în arta supravegherii. Anna Rolfe se afla sub protecţia unui serviciu bine instruit şi profesionist. Dar acesta era stilul de lucru al lui Allon. Englezul îl studiase cu atenţie, ştia cum gândeşte. Acel Gabriel Allon pe care-l cunoscuse la Tel Aviv nu ieşea niciodată la plimbare fără un scop anume, iar scopul acestei plimbări era de a-l demasca pe englez.

Pe Riva degli Schiavoni englezul cumpără o vedere de la un chioşc turistic şi privi cum Allon şi Anna Rolfe dispăreau pe străzile din Castello. Apoi o luă în altă direcţie şi în următoarele două ore merse încet spre hotelul său.

Veneţia este un oraş unde regulile obişnuite ale supravegherii şi contrasupravegherii stradale nu se aplică. Este piesa unui virtuoz şi necesită mâna sigură a unuia. Nu există maşini, autobuze sau tramvaie. Sunt doar câteva locuri unde se poate stabili un post fix. Sunt străzi care nu duc nicăieri, se înfundă într-un canal sau o curte interioară fără posibilitate de scăpare. Este un oraş unde cel urmărit are toate avantajele.

Au fost foarte buni cei din echipa Giorgione. Au fost instruiţi de artişti în ale supravegherii de la Birou şi au exersat pe străzile din Europa şi din Orientul Mijlociu. Comunicau fără vorbe, apăreau şi dispăreau în raza lui Gabriel în direcţii diferite. Numai Jonathan rămânea permanent în aceeaşi poziţie, cinci paşi în urma lui Gabriel, ca un satelit pe o orbită staţionară.

Se deplasau spre nord printr-o serie de piaţete ale unor biserici până când, în final, s-au aşezat la o cafenea mică, la marginea spaţioasei Campo Santa Maria della Formosa. Gabriel şi Anna s-au aşezat la o masă, în timp ce Jonathan a rămas în picioare, la bar, cu un grup de bărbaţi. Prin ferestre, Gabriel surprindea instantanee ale echipei: Shimon şi Ilana cumpărau îngheţată de la un vânzător din mijlocul pieţei. Yitzhak şi Moshe admirau exteriorul destul de comun al Bisericii Santa Maria Formosa. Iar Deborah, printr-o inflamare a vechiului ei spirit, juca fotbal cu un grup de şcolari italieni.

De data asta Jonathan îi verifică pe membrii echipei cu telefonul mobil. Când termină, se întoarse spre Gabriel şi rosti două vorbe: *E curată.*

Târziu în acea seară, când echipa Giorgione termină informarea şi membrii echipei se întorseseră în camerele lor de hotel, Gabriel zăbovi în lumina slabă a camerei de zi, uitându-se la fotografiile lui Christopher Keller. Sus, în dormitor, vioara Annei tăcu. Gabriel ascultă cum o pune înapoi în cutie şi închide încuietorile. Imediat după aceea coborî scara. Gabriel adună fotografiile şi le strecură

într-un dosar. Anna se aşeză şi-şi aprinse o ţigară.

Gabriel îi spuse:

— O vei încerca?

— *Trilul Diavolului?*

— Da.

— Nu m-am hotărât încă.

— Ce vei cânta în locul ei?

— O voi înlocui cu o serie de sonate de Bach, fără acompaniament. Sunt destul de frumoase, dar nu sunt ca *Trilul.* Criticii se vor întreba de ce am ales să n-o interpretez. Vor presupune că m-am întors prea repede pe scenă. Va fi distracţie mare.

— Indiferent ce te hotărăşti să cânţi, va fi magnific. Privirea ei căzu pe plicul de pe măsuţa de cafea.

— De ce ai făcut-o?

— Ce am făcut?

— De ce ai ascuns fotografiile lui când am intrat? De ce nu vrei să-l văd?

— Tu fă-ţi probleme pentru *Trilul Diavolului,* iar eu îmi voi face în privinţa omului cu arma.

— Vorbeşte-mi despre el.

— Sunt lucruri pe care nu trebuie să le ştii.

— Ar putea încerca să mă omoare mâine-seară. Am dreptul să ştiu ceva despre el.

Gabriel nu avu argumente şi îi spuse tot ce ştia.

— Chiar este acolo?

— Trebuie să presupunem că este.

— Destul de interesant, nu crezi?

— Ce anume?

— Că-şi schimbă vocea şi felul în care arată, că a pierit în mijlocul focului şi al sângelui în deşertul din Irak. Parcă ar fi diavolul.

— Chiar este diavolul.

— Aşa că o să-i dedic lui sonata. Apoi îl poţi trimite înapoi în iad.

38

VENEŢIA

Târziu, în după-amiaza următoare, englezul rătăcea pe Calle della Passion, pe lângă înalta campanilă gotică a Bisericii Frari din faţa lui. O tăie prîntr-un grup de turişti, mişcându-şi cu abilitate capul pentru a evita umbrelele care apăreau ca meduzele aduse de maree. În piaţă era o cafenea. Comandă cafea şi îşi întinse ghidul şi hărţile pe masa mică. Dacă îl urmărea cineva, putea presupune că era turist, ceea ce lui îi convenea.

Începuse să lucreze încă de dimineaţă. Imediat după micul dejun, plecase de la hotelul său din Santa Croce cu ghidurile şi hărţile în mână şi petrecuse câteva ore rătăcind prin San Marco şi San Polo, memorând străzile, podurile şi pieţele – aşa cum făcuse şi înainte, în altă viaţă, în Belfastul de Vest. Acordase atenţie specială străzilor şi canalelor din jurul Bisericii Frari şi al Scuola Grande di San Rocco – jucase un joc cu sine însuşi, învârtindu-se în cercuri în San Polo, până când, cu bună ştiinţă, se trezi că s-a pierdut. Apoi îşi găsi drumul înapoi spre Biserica Frari, verificându-se în privinţa denumirilor străzilor, pe măsură ce le străbătea. În *scuola* petrecu câteva minute la sala de parter, prefăcându-se că admiră picturile marelui Tintoretto, dar în realitate era mai interesat de legătura scării cu intrarea principală. Apoi a urcat la etaj şi a stat în sala de sus, localizând poziţia aproximativă a locului unde se aştepta să fie în timpul recitalului. Rossetti avusese dreptate: chiar din spatele sălii nu era o problemă pentru un profesionist s-o ucidă pe violonistă cu un Tanfoglio.

Se uită la ceas: câteva minute după ora cinci. Recitalul era programat să înceapă la opt şi jumătate. Mai avea o problemă de rezolvat înainte. Îşi achită nota şi porni spre Canal Grande prin întunericul care se lăsa. Pe drum se opri într-un magazin cu îmbrăcăminte bărbătească şi-şi cumpără o jachetă nouă, neagră, matlasată, cu guler de catifea. Era foarte la modă în Veneţia, în acel sezon; văzuse zeci de jachete ca aceasta în timpul zilei.

Traversase Canal Grande cu un *traghetto* şi se îndreptase spre magazinul lui *signore* Rossetti din San Marco. Micul bijutier stătea în spatele tejghelei, pregătindu-se să închidă magazinul pentru noapte. Încă o dată, englezul îl urmă pe scara şubredă, spre biroul său.

— Îmi trebuie o barcă.

— Asta nu este o problemă. Când îţi trebuie?

— Imediat.

Bijutierul îşi frecă obrazul cu mâna.

— Cunosc un tânăr. Îl cheamă Angelo. Are o barcă-taxi. Este foarte atent, foarte de nădejde.

— Nu este genul care să pună întrebări incomode?

— Nu, deloc. A mai îndeplinit misiuni ca asta.

— Poţi să iei legătura cu el imediat?

— Da, cred că da. Ce fel de aranjament doreşti?

— Vreau să mă aştepte pe Rio di San Polo, lângă Muzeul Goldoni.

— Înţeleg. Asta n-ar trebui să fie o problemă, deşi *va cere* o sumă suplimentară pe timp de noapte. Este ceva obişnuit la Veneţia. Un moment, te rog. Lasă-mă să văd dacă dau de el.

Rossetti găsi numele omului în agenda sa şi formă numărul. După o discuţie scurtă, afacerea era aranjată. Angelo urma să fie la Muzeul Goldoni în cincisprezece minute şi va aştepta acolo.

— Poate ar fi mai uşor dacă mi-ai plăti mie, zise Rossetti. O să mă ocup eu de problema băiatului.

Încă o dată, tranzacţia se încheie în dolari, după ce Rossetti făcu calculele pe teancul de ciorne. Englezul ieşi şi se îndreptă spre un restaurant de pe Calle della Verona, unde cină foarte simplu, supă de legume şi *fettucine* cu smântână şi ciuperci. Nu zarva plăcută a micului restaurant îi umplu urechile în timpul mesei, ci amintirea discuţiei pe care o auzise pe caseta luată de la Emil Jacobi – conversaţia dintre profesorul elveţian şi Gabriel Allon despre păcatele unui om numit Augustus Rolfe. Tatăl femeii pe care fusese angajat s-o omoare.

Câteva clipe mai târziu, când îşi comandă un espresso, îi ceru chelnerului o bucată de hârtie. Scrise câteva cuvinte pe ea, apoi şi-o strecură în buzunar. După cină se plimbă pe Canal Grande şi urcă pe un *traghetto* pentru a-l duce la San Rocco.

Explozia unui fulger zgudui calmul studiat al holului Hotelului Luna Baglioni. Luminile se micşorară, se încordară şi recăpătară viaţă. *Signore* Brunetti, recepţionerul-şef, îşi împreună palmele şi murmură o rugăciune de mulţumire.

Gabriel o conduse pe Ana prin holul hotelului spre debarcader. Jonathan mergea cu un pas înaintea lor. Deborah era cu un pas în spate, cu Guarneri într-o mână şi Stradivarius în cealaltă. *Signore* Brunetti îşi ridică mâna în semn de rămas-bun şi-i dori mult noroc. Restul personalului izbucni în aplauze sfioase. Anna zâmbi şi-şi trase gluga pe cap.

La debarcader aşteptau trei bărci-taxi cu motoarele mergând în gol, cu prora vopsită într-o culoare închisă, lucind în ploaie şi lumină. Jonathan a urcat primul, urmat de Gabriel. Privind în

dreapta sa i-a văzut pe Moshe şi pe Yitzhak stând sus, pe podul de la intrarea în Canal Grande. Moshe se uita în altă direcţie, fixând mulţimea din staţia de *vaporetto* San Marco.

Gabriel se întoarse şi-i făcu semn Annei să iasă. O predă conducătorului celui de-al doilea taxi, apoi o urmă în cabină. Jonathan şi Deborah au urcat în primul taxi. Moshe şi Yitzhak au rămas pe pod până când taxiurile au trecut pe dedesubt. Apoi au coborât treptele şi au urcat în ultima barcă.

Gabriel s-a uitat la ceas: era şapte şi jumătate.

Canal Grande unduie leneş prin inima Veneţiei, în albia unui râu vechi, ca un S întors făcut de un copil. Conform instrucţiunilor lui Gabriel, taxiurile merseră spre centru, alunecând uşor pe lângă San Marco.

Gabriel era în cabină cu Anna, cu perdelele trase, cu luminile slabe. În primul taxi, Jonathan stătea la prora lângă şofer, cu privirea în alertă. În cel de-al treilea, Yitzhak şi Moshe făceau acelaşi lucru. Zece minute mai târziu, toţi trei erau uzi până la piele când taxiurile au întors în Rio della Frescada.

Aceasta era porţiunea de drum de care Gabriel se temea cel mai tare. Canalul îngust obliga taxiurile să încetinească mult şi erau patru poduri între Canal Grande şi San Rocco. Era locul potrivit pentru un asasinat.

Gabriel îşi scoase telefonul şi-l sună pe Jonathan. Anna îl strânse de mână.

Zaccaria Cordoni străbătea sala de la parter a Scuolei Grande di San Rocco, îmbrăcat într-un costum negru, cu o eşarfă de mătase castanie, tipică lui, şi o ţigaretă neaprinsă între degete. Fiona Richardson, managerul Annei, era alături de el.

— Unde este? o întrebă Cordoni.

— Pe drum.

— Eşti sigură?

— M-a sunat înainte de a părăsi hotelul.

— Nu va da înapoi, nu, Fiona?

— Va veni.

— Dacă dă înapoi, o să am grijă să nu mai cânte niciodată în Italia.

— Va fi aici, Zaccaria.

Tocmai atunci intră Anna, înconjurată de echipa lui Gabriel.

— Anna! Dragă! Cordoni răsuflă uşurat. Arăţi superb în seara asta. Mai ai nevoie de ceva ca să transformi seara într-un succes răsunător?

— Aş vrea să văd sala de sus, înainte de sosirea spectatorilor.

Cordoni îi întinse mâna galant.

— Pe aici.

Anna mai cântase de două ori la San Rocco, dar conform ritualului ei de dinaintea spectacolelor, făcu un tur al locului, pentru a se asigura că totul era pe placul ei – amplasamentul scenei şi al pianului, aranjamentul locurilor, luminile. Gabriel făcu la fel, dar din alte motive.

Când inspecţia se termină, Cordoni o conduse printr-o uşă în spatele scenei, într-o galerie amplă cu podea de lemn închis la culoare şi tapiserii pe pereţi. Lângă aceasta, se afla un mic salon care urma să servească drept cabină pentru Anna. Un paznic de la *scuola* stătea la uşă. Purta un blazer de culoarea vinului.

— Am tipărit două programe pentru seara asta, zise Cordoni grijuliu. Unul cu *Trilul Diavolului* şi altul fără. Uşile se vor deschide în cinci minute.

Anna îl privi pe Gabriel, apoi pe Fiona Richardson.

— Nu cred că o seară la Veneţia ar fi completă fără Tartini. Distribuie-l pe cel cu *Trilul Diavolului.*

— Eşti sigură, Anna? întrebă Fiona.

— Sigură.

— Cum doreşti, zise Zaccaria Cordoni.

Când Cordoni şi Fiona Richardson plecară, Anna îşi scoase haina şi deschise cutia în care se afla vioara Guarneri. Când Gabriel se aşeză, Anna îl privi cu mâinile în şolduri.

— Ce crezi că faci aici?

— Stau cu tine.

— Ba nu stai. Trebuie să fiu singură înaintea unui recital. Nu te pot lăsa aici ca să-mi distragi atenţia.

— Mă tem că va trebui să faci o excepţie în seara asta.

— Spune-mi ceva, Gabriel. Dacă ai restaura unul din acele Tintoretto-uri, ţi-ar plăcea să stau să mă uit peste umărul tău?

— Îţi înţeleg punctul de vedere.

— Bun, acum ieşi de aici.

Anna fusese înzestrată cu un dar: capacitatea de a ignora orice ar fi putut să-i distragă atenţia, puterea de a crea un balon de linişte în jurul ei, de a se închide în el, ca într-un cocon. Îşi descoperise acest dar în dimineaţa sinuciderii mamei ei. O gamă simplă – sol minor cântată pe două octave – ascendentă, descendentă – era de ajuns ca s-o trimită prîntr-un portal mistic în alt timp şi spaţiu. Din nefericire, capacitatea ei de a crea acest cadru perfect de linişte nu se prelungea şi dincolo de vioară şi Dumnezeu ştie că aproape orice

altceva din viaţa ei fusese doar haos.

Cunoscuse muzicieni care ajunseseră să-şi dispreţuiască instrumentele. Anna nu făcuse asta niciodată. Vioara ei era ancora ce o oprea să se lovească de stânci, odgonul de salvare care o ţinea în siguranţă de fiecare dată când era în pericol să se înece. Când îşi îmbrăţişa vioara i se întâmplau doar lucruri bune. Doar atunci când lăsa vioara din mână îi scăpau restul lucrurilor de sub control.

Acest balon mistic nu apărea de la sine. Trebuia chemat. Îşi atârnă haina pe spatele unui scaun baroc şi-şi strivi ţigara. Îşi scoase ceasul de la mână şi-l puse în poşetă. Nu avea nevoie de timp acum – îşi crea momentul în timp, un moment care exista o dată şi doar o dată.

Se hotărâse să folosească vioara Guarneri în seara asta. I se părea potrivită pentru că instrumentul fusese asamblat cu două sute de ani în urmă, într-un atelier nu departe de locul în care se afla acum. Deschise cutia şi-şi trecu degetul arătător de-a lungul instrumentului: capul, gâtul, limba, pragusul, corpul propriu-zis. Era o doamnă această vioară Guarneri a Annei. Demnă şi graţioasă, fără imperfecţiuni sau slăbiciuni, fără cicatrice.

Scoase vioara din cutie şi şi-o aşeză în scobitura gâtului, în aşa fel încât vârful să apese pe acel loc familiar la câţiva centimetri deasupra bazei umărului. Purta o rochie fără bretele; nu-i plăcea să existe nimic între corpul ei şi instrument. La început, simţi vioara rece pe piele, dar curând căldura trupului ei încălzi lemnul. Propti arcuşul pe coarda do şi trase. Vioara răspunse pe un ton gros, rezonant. Tonul ei. Tonul Annei Rolfe. Uşa spre locul ei mistic era deschisă acum.

Îşi permise să-şi privească o dată mâna. Cicatricele erau atât de urâte! Îşi dori să poată face ceva ca să le ascundă. Apoi îşi alungă gândul din minte. Nu mâna ei cânta la vioară; mintea ei era cea care cânta. Degetele erau supuse creierului.

Stinse luminile şi închise ochii, apoi aşeză arcuşul peste coarde şi apăsă încet, forţând un sunet al viorii. Nu execută nicio gamă, niciun exerciţiu, nu cântă nicio porţiune din compoziţiile pe care urma să le cânte în acea seară. Nu mai avea nimic de făcut pentru a-şi pregăti concertul. Piesele îi erau atât de bine fixate în celulele creierului, încât nu le mai cânta din memorie, ci din instinct. Acum doar scotea sunetele din vioară şi le lăsa să-i circule prin trup. *Suntem doar noi două, vioară,* se gândi. *Doar noi două.*

Auzea murmurul conversaţiei dincolo de uşa închisă. Roti un comutator în mintea ei şi se duse totul. Prin pereţi se insinuă zgomotul vag din sala de sus, care începea să se umple de spectatori. Acţionă comutatorul şi totul dispăru.

Suntem doar noi două, vioară, doar noi două…

Se gândi la bărbatul din fotografia lui Gabriel, cunoscut ca englezul. De multă vreme nu mai avusese încredere într-un bărbat. Probabil că trădarea tatălui ei, minciunile pe care i le spusese despre sinuciderea mamei o făcuseră să-şi piardă încrederea în toţi bărbaţii. Dar în noaptea asta îşi încredinţase viaţa în mâinile lui Gabriel Allon. Tatăl ei pusese în mişcare un plan, pentru a-şi ispăşi cumplitele lui păcate. Dar a fost ucis înainte de a termina ce începuse. Gabriel va trebui să termine totul în locul lui. Şi Anna îl va ajuta în singurul fel în care ştia: cântând la vioară. Minunat.

Balonul începu să se închidă în jurul ei, s-o cuprindă. Nu există niciun asasin, nicio fotografie a tatălui ei cu Adolf Hitler, nu există Gabriel Allon. Doar ea şi vioara.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă. Instantaneu, arcuşul Annei se opri.

— Cinci minute, doamnă Rolfe.

— Mulţumesc.

Arcuşul alunecă pe strune încă o dată. Sunetul i se scurse prin tot trupul. Vioara începu s-o ardă. Balonul se strânse în jurul ei. Era pierdută. Curând, uşa se deschise, iar ea plutea spre sala de sus. Când îşi făcuse intrarea, presupuse că se aplauda – ştia asta din experienţă, nu din informaţiile pe care le primea de la simţurile ei. Nu vedea publicul, nici nu-l auzea.

Lăsă capul în jos şi aşteptă o clipă înainte de a-şi ridica vioara şi a o potrivi în scobitura gâtului. Apoi puse arcuşul pe strune, ezită şi începu să cânte.

Gabriel şi-a stabilit postul de pază sub *Ispitirea lui Hristos* a lui Tintoretto. Încet, mătură sala din priviri. Persoană cu persoană, chip cu chip, cercetă sala după bărbatul din fotografie. Dacă asasinul era prezent, Gabriel nu-l văzu.

Verifică felul în care era distribuită echipa sa. Yitzhak era faţă în faţă cu el, de-a curmezişul sălii. La câţiva metri distanţă, în capul scării, se afla Moshe. Shimon şi Ilana cercetau spatele sălii, iar la dreapta, la câţiva metri de Gabriel, era Jonathan, cu braţele încrucişate, bărbia în piept, privirea înainte.

Pentru un moment îşi permise să se uite la Anna. Cânta fără acompaniament *Trilul Diavolului,* aşa cum o scrisese Tartini. Primul moment era unul magic – fragmente disparate ale unei melodii simple pluteau împreună cu variaţiuni baroce, ornamentale; două opriri tensionate în mi minor şi sol. Coarda diavolului.

Anna cânta cu ochii închişi, trupul legănându-i-se uşor, de parcă ar fi scos la propriu sunetele din instrumentul ei. Nu era la o distanţă mai mare de trei metri, dar Gabriel ştia că pentru el era pierdută, îi aparţinea muzicii şi, dacă existase vreo legătură între ei,

aceasta era ruptă acum.

O urmărea ca un admirator – şi vag, se gândi el, ca restaurator. O ajutase să descopere adevărul despre tatăl ei şi să se împace cu trecutul familiei sale. Răul era încă acolo, se gândi el, dar era ascuns, invizibil pentru un ochi neavizat, ca într-o restaurare perfectă.

Ea execută coborârea cromatică înşelătoare, perfidă, de la sfârşitul primei părţi. Oprindu-se un moment, o începu pe a doua. Şi mai înşelătoare, în tempo mai rapid, era plină de încrucişări solicitante de note care cereau ca mâna ei să se mişte repetat, de la prima poziţie la a cincea şi de la coarda mi la sol. După optsprezece minute, când a treia parte se termină în sol minor arpegiat, publicul izbucni în aplauze.

Anna coborî vioara şi trase adânc aer în piept de câteva ori. Numai atunci îşi deschise ochii. Primi aplauzele cu o uşoară plecăciune. Dacă-l privi pe Gabriel, el nu observă, pentru că atunci se întorsese cu spatele la ea şi scana încăperea căutând un bărbat înarmat.

39

VENEŢIA

O ploaie uniformă cădea peste Campo San Rocco. Vremea mizerabilă nu reuşea însă să calmeze spiritele mulţimii care zăbovea acolo după recital, sperând să surprindă o ultimă imagine a Annei Rolfe. Atmosfera era electrizantă. După ce cântase *Trilul Diavolului,* alături de Anna urcase pe scenă Nadine Rosenberg, cea care o acompania de mult timp, pentru a cânta împreună *Sonata 1 pentru vioară şi pian în re minor* a lui Brahms şi *Zigeunerweisen* a lui Pablo Sarasate. Piesa finală a serii, un solo demonic al lui Paganini, *Capriciul nr. 24,* a ridicat publicul în picioare.

Anna Rolfe nu era conştientă de mulţimea aflată afară. În acel moment se afla în culise, cu Zaccaria Cordoni şi Fiona Richardson. Fiona purta o discuţie aprinsă în germană la telefonul mobil. Anna fuma o binemeritată Gitane, încercând să-şi revină din atmosfera spectacolului. Încă mai ţinea vioara în mână. Vechea Guarneri fusese bună cu ea în seara asta. O mai dorea o vreme aproape.

Gabriel se afla la câţiva metri distanţă, urmărind-o cu atenţie. Anna îi interceptă scurt privirea şi îi zâmbi. Murmură un *mulţumesc* şi-i trimise un sărut discret. Fiona termină discuţia şi-şi strecură telefonul în buzunar.

— Veştile circulă repede, draga mea. Vei fi ocupată iarna asta. Paris, Bruxelles, Stockholm şi Berlin. Şi asta doar în prima săptămână.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită să reintru în cursă, Fiona.

Zaccaria Cordoni îi aşeză o mână pe umăr.

— Dacă aş putea să fiu îndrăzneţ, ţi-aş spune că eşti cât se poate de pregătită. Spectacolul din seara asta a fost fermecător. Ai cântat ca o femeie posedată.

— Poate chiar sunt posedată, zise ea poznaş.

Fiona zâmbi şi se uită la Gabriel.

— Vrei să ne vorbeşti despre francezul tău misterios – chipeşul *monsieur* Dumont?

— De fapt, mi-ar plăcea să fiu câteva minute singură.

Traversă încăperea şi-l luă de mână pe Gabriel. Fiona şi Cordoni îi urmăriră cum pleacă pe coridor, spre cabină.

Fiona se încruntă.

— Indiferent cine este *monsieur* Dumont, sper că nu-i va frânge inima ca predecesorii săi. Anna este ca un cristal fin: frumos, dar se sparge uşor. Şi dacă acel nenorocit o răneşte, îl omor.

Anna închise uşa de la cabină şi căzu în braţele lui Gabriel.

— Ai fost uimitoare în seara asta.

— N-aş fi reuşit fără tine.

— Eu doar am vegheat asupra ta, să mă asigur că nu ţi se întâmplă nimic. Tu ai înfăptuit miracolul.

— Aş fi vrut să putem sărbători.

— Te urci în avion de aici. Iar eu am ceva de făcut.

— El a fost aici în seara asta?

— Asasinul?

Ea încuviinţă, cu capul lipit de pieptul lui.

— Nu ştiu, Anna.

Ea se aşează brusc, epuizată. Pe măsuţa de cafea din faţa ei se afla cutia viorii Guarneri. Desfăcu încuietorile şi-i ridică capacul. În interior se afla o singură foaie de hârtie, împăturită în două, pe care era scris *Anna.*

Îşi ridică privirea spre Gabriel.

— Tu ai lăsat asta pentru mine?

— Ce să las?

— Biletul ăsta în cutia viorii. Nu era aici când am pornit spre scenă.

Se aplecă şi-l luă. Când îl ridică, din el alunecă un obiect. Era o bucată lungă şi îngustă de piele, de care atârna o bucată de coral roşu, în formă de mână.

Gabriel se năpusti la cutie şi scoase obiectul, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Ce scrie în bilet?

„Tu ai nevoie de el mai mult decât mine. Spune-i lui Gabriel că-mi este dator. Cu complimente.“

Trăgându-şi pistolul Beretta, deschise uşa de la cabină şi se uită afară. Zaccaria Cordoni îl zări şi se apropie în grabă pe coridor, să vadă ce s-a întâmplat. Gabriel îşi strecură Beretta înapoi în buzunar.

— Unde este cel care a stat în faţa uşii înaintea recitalului?

— Cine?

— Cel de la pază, cu jacheta de culoarea vinului. Unde se află acum?

— Nu ştiu. De ce?

— Pentru că a intrat cineva în încăperea asta, în timp ce era Anna pe scenă.

— S-a întâmplat ceva?

— A lăsat un bilet. Gabriel ridică amuleta de coral. Şi asta.

— Pot s-o văd?

Gabriel îi întinse amuleta lui Cordoni, care o întoarse în mână şi zâmbi.

— Ştii ce este?

— Cred că da. E inofensiv.

— Ce este?

— Cu mult timp în urmă, noi, familia Cordoni, eram corsicani. Străbunicul meu a venit în Italia şi aşa a început ramura veneţiană a familiei, dar mai am rude îndepărtate care trăiesc într-o vale la capătul sudic al insulei.

— Ce legătură are asta cu talismanul?

— Este un talisman corsican, aducător de noroc. Îl poartă corsicanii. Consideră că-i păzeşte de ochiul răului, *occhju,* cum îl numesc ei. Cordoni i-l dădu înapoi lui Gabriel. După cum ţi-am spus, este inofensiv. Cineva i-a făcut un dar lui miss Rolfe.

— Aş vrea să fie aşa de simplu. Gabriel îşi vârî talismanul în buzunar lângă Beretta, apoi se uită la Cordoni. Unde este cel care a stat în faţa acestei uşi?

Englezul observă barca-taxi plutind pe Rio di San Polo, la adăpostul unui pod. Omul lui Rossetti era la volan, îmbrăcat într-un hanorac cu glugă. Englezul urcă în taxi şi intră în cabină.

Omul lui Rossetti deschise supapa de admisie. Barca a protestat, s-a zgâlţâit, apoi a pornit. Un moment mai târziu se aflau pe Canal Grande şi mergeau cu viteză. Englezul şterse condensul de pe geam şi privi peisajul câteva momente. Apoi trase draperiile.

Îşi scoase jacheta neagră, matlasată, apoi pe cea de culoarea vinului şi le făcu ghem. După zece minute deschise fereastra cabinei şi le aruncă în apa întunecată a lagunei.

Se întinse pe banchetă, gândindu-se la povestea pe care o va coace pentru Anton Orsati. Îşi duse apoi mâna la gât, la talisman. Se simţi gol fără el. Dimineaţa, când va ajunge în Corsica, o va vizita pe bătrâna *signadora* şi ea îi va da unul nou.

40

ZÜRICH

Biroul lui Gerhardt Peterson era cufundat în întuneric, cu excepţia unei lămpi mici cu halogen care arunca un cerc de lumină pe masa de scris. Stătuse până târziu, aşteptând să sune telefonul. Nu era sigur cine-i va telefona – poate poliţia municipală din Veneţia, poate *carabinieri,* dar fusese aproape sigur că telefonul va suna. *Scuze că vă deranjez aşa de târziu, Herr Peterson, dar mă tem că s-a petrecut o adevărată tragedie în seara aceasta la Veneţia, cu violonista Anna Rolfe…*

Peterson îşi ridică privirea din dosare. În partea opusă a încăperii mergea televizorul, în linişte. Un buletin naţional de ştiri de la acea oră târzie era pe terminate. Veştile importante de la Berna şi Zürich fuseseră deja transmise şi programul se stricase, devenind acel amalgam de chipuri şi lumini pe care de obicei Peterson îl ignora. Totuşi, în seara asta dădu volumul mai tare. După cum se aşteptase, era un reportaj despre întoarcerea triumfătoare a Annei Rolfe pe scenă, în seara aceea, la Veneţia.

Când se termină reportajul, Peterson închise televizorul şi-şi încuie dosarele în seiful personal. Poate asasinul lui Anton Orsati nu putuse să-şi îndeplinească misiunea din cauză că Anna Rolfe fusese prea bine protejată. Poate îşi pierduse curajul. Sau poate erau morţi deja şi trupurile nu fuseseră încă descoperite. Instinctul îi spunea că nu era aşa, că ceva nu mersese bine la Veneţia. Dimineaţă va lua legătura cu Orsati prin mijloacele obişnuite şi va afla ce s-a întâmplat.

Îşi strecură câteva hârtii în servietă, stinse lampa de pe birou şi ieşi. Vechimea în funcţia pe care-o avea făcea ca Peterson să-şi poată parca Mercedesul în curtea pietruită, nu să-l ducă în parcarea pentru personal, care se afla la distanţă, lângă calea ferată. Instruise personalul de pază să aibă o grijă deosebită de maşina sa. Nu le spusese şi motivul.

Porni spre sud, de-a lungul râului Sihl. Străzile erau aproape goale: un taxi, un trio de muncitori străini care aşteptau un tramvai să-i ducă înapoi la apartamentele lor aglomerate din Aussersihl sau din Industrie-Quartier. Era responsabilitatea subalternilor lui Peterson să se asigure că nu fac probleme acolo. Nu se puneau la cale comploturi împotriva despotului, când se întorcea acasă. Nu vor fi proteste împotriva guvernului elveţian. Faceţi-vă doar treaba, luaţi-vă banii şi ţineţi-vă gura. Peterson îi considera pe muncitorii străini un rău necesar. Economia nu putea supravieţui fără ei, dar

se părea uneori că elveţienii erau în minoritate la Zürich, depăşiţi de blestemaţii de portughezi sau de pakistanezi.

Se uită din nou în oglinda retrovizoare. Se părea că nu era nimeni pe urmele lui, deşi nu putea fi sigur. Ştia cum se urmăreşte un om, dar experienţa sa în detectarea unui urmăritor şi în scăparea de sub supraveghere era una rudimentară.

Conduse pe străzile Wiedikonului douăzeci de minute, apoi o luă spre Zürichsee, spre garajul casei sale. După ce trecu de poarta metalică securizată, aşteptă de partea cealaltă, să se asigure că nu vine nimeni după el. Prin pasajul întortocheat conduse spre locul de parcare care-i era rezervat. Numărul apartamentului său, 6C, era înscris pe perete. Trase acolo şi stinse luminile, apoi opri motorul. Rămase în maşină un timp, cu mâinile pe volan, cu inima bătându-i cam prea repede pentru vârsta lui. O băutură ar fi fost foarte potrivită acum.

Străbătu încet garajul, simţindu-se dintr-odată foarte obosit. Intră într-un vestibul, de unde un lift îl ducea la apartamentul său. În faţa uşii închise de oţel inoxidabil, cu gâtul întins să urmărească luminile liftului care trecea de la un etaj la altul, se afla o femeie.

Apăsă de câteva ori pe butonul care chema liftul şi înjură cu voce tare. Apoi, observându-l pe Peterson, se întoarse şi-i zâmbi, cerându-şi scuze.

— Îmi pare rău, dar aştept de cinci minute liftul ăsta blestemat. Cred că e ceva cu porcăria asta.

Era o femeie tipică pentru Zürich, se gândi Peterson. Nu era străină. O evaluă rapid, cu ochiul său antrenat. Avea părul negru şi tenul alb, o combinaţie pe care o găsise întotdeauna teribil de atrăgătoare. Purta o pereche de jeanşi care-i accentuau picioarele lungi. Sub jacheta de piele avea o bluză neagră, destul de decoltată ca să se vadă dantela sutienului. Atrăgătoare, cu osatură fină, dar nu genul de frumuseţe după care să se întoarcă privirile pe Bahnhofstrasse. Tânără, dar nu foarte. În jur de treizeci de ani. Treizeci şi cinci, cel mult.

Ea păru să fi observat evaluarea atentă făcută de Peterson, pentru că-i înfruntă privirea cu nişte ochi cenuşii, neastâmpăraţi. Trecuseră şase luni de la ultima lui aventură şi venise timpul pentru una nouă. Ultima lui amantă fusese soţia unui coleg cu care nu colabora îndeaproape, de la departamentul de fraude. Peterson se descurcase bine. Aventura fusese plină de satisfacţii şi plăcută o vreme, iar când venise momentul, se terminase fără duşmănie sau remuşcări.

Reuşi să-i zâmbească, deşi se simţea epuizat.

— Cred că va veni imediat.

— Nu cred. Vom sta aici toată noaptea.

Peterson nu scăpă semnificaţia observaţiei ei. Se hotărî să marşeze, să vadă până unde va merge.

— Locuieşti în clădire?

— La un amic.

— Cu siguranţă că prietenul tău va veni să te ajute, nu crezi?

— E la Geneva în noaptea asta. Eu doar stau în apartamentul lui.

El se întrebă cine era amicul ei şi în care apartament stătea ea. Îşi permise să-şi imagineze un intermezzo sexual scurt şi grăbit. Apoi oboseala puse din nou stăpânire pe el, alungându-i orice gând de cucerire. De data asta, Peterson fu cel care apăsă pe buton şi tot el proferă înjurătura.

— Nu va veni niciodată. Ea îşi scoase un pachet de ţigări din buzunarul jachetei. Extrase una, şi-o puse între buze şi scăpără bricheta. Când flacăra nu izbucni, o mai scăpără de câteva ori, apoi spuse:

— La naiba! Nu este cea mai bună seară pentru mine.

— Lasă-mă pe mine. Bricheta lui Peterson scoase o limbă de flăcări albastre şi galbene. I-o întinse, permiţându-i femeii s-o folosească aşa cum crezu ea mai bine. Când introduse capătul ţigării în flacără, degetele ei se atinseră uşor de dosul mâinii lui. A fost un gest voit intim, unul care-i produse curenţi pe toată lungimea braţului.

Atât de puternic a fost efectul acelei atingeri, încât Peterson n-a observat că ea şi-a ridicat bricheta foarte aproape de faţa lui. Apoi a apăsat pe buton şi un nor de substanţă chimică cu miros dulceag i-a invadat plămânii. A lăsat capul pe spate şi s-a uitat la femeie cu ochii mari, abia înţelegând. Ea şi-a aruncat ţigara pe jos şi a scos un pistol din poşetă.

Pistolul n-a mai fost necesar, pentru că substanţa chimică îşi făcuse efectul. Lui Peterson i se înmuiară picioarele, cedând, încăperea începu să se învârtească şi simţi podeaua grăbindu-se să-l îmbrăţişeze. Se temu că se va lovi la cap, dar înainte ca picioarele să-l lase complet, în vestibul apăru un bărbat şi Peterson sfârşi în braţele acestuia.

Surprinse chipul salvatorului când fu tras din hol şi aruncat în spatele unei camionete. Avea o atitudine rabinică, studiată şi straniu de calmă. Peterson a încercat să-i mulţumească, dar când şi-a deschis gura să vorbească, şi-a pierdut cunoştinţa.

41

MALLES VENOSTA, ITALIA

Gerhardt Peterson se simţea ca şi cum s-ar fi ridicat din adâncurile unui lac din Alpi. Pluti în sus prin învelişurile conştiinţei, prin ochiuri de apă caldă, prin frig, până când chipul lui străpunse suprafaţa şi îşi umplu plămânii cu aer.

Se trezi nu într-un lac din Alpii visurilor sale, ci într-o celulă rece, cu podea de teracotă şi pereţii văruiţi în alb. Deasupra capului său era o ferestruică, aflată într-o nişă la nivelul solului, şi prin ea se strecura o lumină slabă, de culoare siena. Pe moment, făcu un efort să se orienteze în timp şi în spaţiu. Apoi îşi aminti de femeia cu părul negru de la lift; şiretlicul cu ţigara; mâna ei care o atinsese pe a lui în timp ce-i pulveriza un sedativ în faţă. I se făcu dintr-odată ruşine. Cum de fusese atât de slab? Atât de vulnerabil? Ce semnale le transmisese încât îi făcuse să trimită o femeie după el?

Durerea care-i pulsa lui Peterson în cap era nouă, ca un teritoriu neexplorat, ceva între o lovitură şi o potenţială mahmureală. Avea senzaţia că gura îi este plină cu nisip şi simţea o sete violentă. Fusese dezbrăcat în chiloţi, legat cu bandă izolatoare la glezne şi la încheieturi, iar spatele gol îi era proptit de perete. Îl şocă fragilitatea propriului său trup. Picioarele albe, fără păr erau întinse în faţă, cu degetele îndreptate în interior, ca picioarele unui muribund. Un strat de ţesut adipos atârna deasupra elasticului chiloţilor. Îi era dureros de frig.

Îi permiseseră să-şi păstreze ceasul, dar geamul acestuia era zdrobit şi nu mai indica ora. Studie lumina care se insinua prin fereastră şi decise că era la apus. Încercă să stabilească ora, deşi chiar şi această problemă simplă îi făcea capul să zvâcnească de durere. Îl ridicaseră cu puţin înainte de miezul nopţii. Ghici că acum era cinci sau şase, în după-amiaza zilei următoare. *Optsprezece ore.* Fusese inconştient optsprezece ore? Asta ar fi o explicaţie pentru setea şi înţepenirea insuportabilă a spatelui şi a încheieturilor.

Se întrebă unde îl duseseră. Calitatea luminii şi a aerului nu mai era una elveţiană. Pe moment se temu că-l duseseră în Israel. Nu, în Israel s-ar fi aflat într-o celulă adevărată, nu într-un beci. Era încă aproape de Elveţia. În Franţa, poate. Probabil în Italia. Evreilor le plăcea sudul Europei. Se acomodau bine acolo.

Exista şi un alt miros care-l teleportă în locurile acelea pentru câteva momente: un parfum plăcut de santal, parfumul unei femei. Şi atunci îşi aminti: în faţa liftului, la Zürich, mâna femeii care-l

sedase. Dar de ce rămăsese parfumul ei pe el? Se uită la pielea de pe piept şi văzu patru dungi: zgârieturi. Chilotul îi era pătat şi simţea ceva vâscos în zona scrotului. Ce-i făcuseră? *Optsprezece ore, droguri puternice…*

Peterson căzu într-o parte şi se lovi cu obrazul de podeaua rece de teracotă. Simţi nevoia să vomite. Nu ieşi nimic, dar simţea o greaţă foarte puternică. Fusese îmbolnăvit de propria-i slăbiciune. Se simţi dintr-odată ca un om bogat care intră în încurcături într-un cartier sărac. Banii lui, toată cultura şi superioritatea – elveţianismul lui – nu însemnau nimic acum. Se afla dincolo de pereţii protectori ai redutei sale din Alpi. Se afla în mâinile celor care jucau după alte reguli.

Auzi paşi pe scară. Intră un bărbat mic şi negricios, cu o repeziciune care sugera o forţă ascunsă. Părea deranjat că Peterson îşi recăpătase cunoştinţa. Avea o găleată argintie în mână. O ridică cu ambele braţe şi-l scăldă pe Peterson cu apă rece ca gheaţa.

Durerea a fost intensă şi Peterson ţipă fără să vrea. Bărbatul îngenunche lângă el şi îi înfipse în coapsă un ac hipodermic, atât de adânc încât i se păru că îi ajunge la os, şi încă o dată Peterson se cufundă de bunăvoie în apa lacului său.

Când era copil, Gerhardt Peterson auzise o poveste despre nişte evrei care veniseră în satul familiei sale, în timpul războiului. Acum, în coma indusă de droguri, îi visă din nou pe evrei. Povestea spunea că o familie de evrei, doi adulţi şi trei copii, trecuse în Elveţia din Franţa neocupată. Unui fermier i-a fost milă de ei şi i-a adăpostit într-o anexă mică din gospodăria sa. Un ofiţer de la poliţia cantonului a aflat că evreii se ascundeau acolo, dar a fost de acord să ţină secretă prezenţa lor. Cineva din sat a luat legătura cu poliţia federală, care a apărut a doua zi la fermă şi i-a luat în custodie. Politica guvernului era să-i extrădeze pe emigranţii ilegali în ţara din care trecuseră graniţa. Aceşti evrei trecuseră în Elveţia din sudul neocupat al Franţei, dar fuseseră duşi până la graniţa Franţei ocupate şi predaţi unei patrule germane. Evreii au fost arestaţi, suiţi în trenul de Auschwitz şi gazaţi.

La început, Gerhardt Peterson refuzase să creadă povestea. La şcoală învăţase că Elveţia, o ţară neutră în timpul războiului, îşi deschisese graniţele pentru refugiaţi şi soldaţii răniţi – că fusese sora de caritate a Europei, un sân matern în inima continentului tulburat. S-a dus la tatăl său şi l-a întrebat dacă povestea cu evreii era adevărată. La început, tatăl a refuzat să discute. Dar când tânărul Gerhardt a insistat, tatăl lui s-a înduplecat. Da, spusese el, povestirea era adevărată.

— De ce nu vorbeşte nimeni despre ea?

— De ce am vorbi? Ţine de trecut. Nu se mai poate face nimic ca s-o schimbăm.

— Dar au fost omorâţi. Au murit din cauza cuiva din satul ăsta.

— Se aflau ilegal aici. Au venit fără permisiune. Şi în plus, Gerhardt, nu noi i-am ucis. Naziştii i-au omorât. Nu noi!

— Dar, tată…

— Destul, Gerhardt. M-ai întrebat dacă a fost adevărat şi eu ţi-am dat un răspuns. Nu vom mai discuta niciodată despre asta.

— De ce, tată?

Tatăl nu-i răspunse. Dar chiar şi atunci, Gerhardt Peterson ştia adevărul. Nu avea să mai discute în continuare, pentru că în Elveţia nimeni nu discută probleme neplăcute din trecut.

Peterson se trezi din cauza unei alte găleţi cu apă rece. Deschise ochii şi fu orbit imediat de o lumină albă, fierbinte. Prin ochii întredeschişi văzu două siluete aplecate deasupra lui, pe cel mic ca un spiriduş, cu găleata, şi sufletul acela mai bun, care-l cărase la camionetă la Zürich după ce fusese drogat de femeie.

— Trezeşte-te!

Spiriduşul aruncă mai multă apă rece peste Peterson. Gâtul îi zvâcni violent şi se lovi cu capul de perete. Zăcu apoi pe podea tremurând, ud până la piele.

Spiriduşul urcă scara. Cel blând se aşeză pe vine şi îl privi cu tristeţe. Peterson, din nou inconştient, confunda realitatea cu visurile sale. Pentru Peterson, omul cel mic era evreul din satul său, a cărui familie fusese alungată în Franţa.

— Îmi pare rău, gemu Peterson, clănţănind de frig.

— Da, ştiu, zise omul. Ştiu că-ţi pare rău.

Peterson începu să tuşească, o tuse cu greaţă, care-i umplu gura cu flegmă şi lichid.

— O să-l vezi acum pe marele om, Gerhardt. O să te doară puţin, dar îţi va limpezi mintea. Altă injecţie, de data asta în braţ, făcută cu precizie medicală. Nu trebuie să ai mintea întunecată când vorbeşti cu cel mare, Gerhardt. Te simţi mai bine? Ai început să scapi de pânzele de păianjen?

— Da, aşa cred.

— Asta e bine. Nu trebuie să ai pânze de păianjen pe creier când vorbeşti cu şeful. Vrea să ştie tot ce ştii tu. Vrea să fii cum nu se poate mai limpede la minte.

— Mi-e sete.

— Nu mă îndoiesc. Ai fost foarte ocupat în ultimele zile. Şi ai fost cam neastâmpărat. Sunt sigur că şeful o să-ţi dea ceva de băut, dacă vei coopera. Dacă nu – ridică din umeri şi-şi împinse buza de jos în faţă –, atunci te vei întoarce aici şi de data asta prietenul meu

va folosi şi altceva, pe lângă apa rece.

— Mi-e frig.

— Îmi imaginez.

— Îmi pare rău.

— Da, ştiu că-ţi pare rău. Dacă te scuzi celui mare şi-i spui tot ce ştii, o să-ţi dea ceva de băut şi haine călduroase.

— Vreau să discut cu el.

— Cu cine vrei să discuţi?

— Cu marele şef.

— Să mergem sus să-l găsim?

— Îmi pare rău. Vreau să discut cu cel mare.

— Să mergem, Gerhardt. Vino, ia-mă de mână. Să te ajut.

42

MALLES VENOSTA, ITALIA

Gabriel purta pantaloni kaki călcaţi cu grijă şi un pulover bej, moale, care îi venea foarte bine pe talie şi la umeri. Fiecare detaliu al felului în care arăta denota confort şi mulţumire, imaginea perfectă pe care voia s-o transmită. Eli Lavon îl conduse pe Peterson în încăpere şi-l împinse într-un scaun tare cu spătarul drept. Peterson se aşeză ca în faţa plutonului de execuţie, cu privirea fixată în perete.

Lavon ieşi. Gabriel rămase aşezat, cu ochii în jos. Nu era el omul să se bucure de o victorie. Ştia mai bine ca oricine că în domeniul serviciilor de informaţii victoriile sunt adesea trecătoare. Uneori, cu trecerea timpului nu mai par deloc victorii. Cu toate acestea, se bucură un moment de caracterul circular al afacerii. Nu cu mult timp în urmă el fusese cel reţinut, iar Peterson îi pusese întrebările – Peterson într-un costum elegant gri, cu rafinata sa aroganţă elveţiană. Acum stătea în chiloţi în faţa lui Gabriel şi tremura.

Îi despărţea o masă albă Formica, goală, pe care se aflau doar un dosar din hârtie de Manila şi cana de cafea aburindă a lui Gabriel. Ca şi celula lui Peterson de la subsol, camera avea podea de teracotă şi pereţii văruiţi în alb. Obloanele erau trase. Ploaia bătută de vânt răpăia cu putere în geam. Gabriel îl privi dezgustat pe Peterson şi căzu într-o tăcere speculativă.

— N-o să vă meargă.

Peterson fusese cel care rupsese tăcerea. I se adresase în engleză, dar Gabriel trecu imediat pe germană; germana pronunţată cu atenţie, corectă, a mamei sale. Voia să scoată în evidenţă caracterul neglijent al acelei *Schwyzerdütch*, vorbite de Peterson. Să scoată în evidenţă *elveţianismul* lui Peterson. Să-l izoleze.

— Ce să-mi meargă, Gerhardt?

— Răpirea, nemernicule!

— Dar ne-a mers deja.

— În holul blocului meu erau camere de supraveghere. Şiretlicul cu târfa aia a fost înregistrat pe casetă video. Probabil poliţia din Zürich o are deja.

Gabriel îi zâmbi relaxat.

— Am avut grijă de camerele de supraveghere, tot aşa cum ai făcut şi tu cu cele de la vila lui Rolfe, în noaptea în care l-ai omorât şi i-ai furat tablourile.

— Ce tot spui acolo?

— Tablourile din colecţia secretă a lui Rolfe. Tablourile pe care

le-a primit în timpul războiului pentru serviciile aduse SS. Tablourile pe care voia să le înapoieze.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu ştiu nimic despre colecţia secretă şi sigur nu am nicio legătură cu uciderea lui Augustus Rolfe! Nimeni nu va crede c-am fost implicat în moartea lui.

— Tu l-ai ucis pe Augustus Rolfe. Apoi pe Werner Müller, la Paris. A urmat Emil Jacobi la Lyon. Tu ai încercat să mă omori la Zürich. Tot tu ai trimis pe cineva s-o omoare pe Anna Rolfe la Veneţia. Asta mă cam înfurie, Gerhardt.

— Eşti nebun!

Gabriel observă că atitudinea de sfidare studiată a lui Peterson începe să se topească.

— Ai lipsit mult de la serviciu. Şi superiorii tăi ar vrea să-ţi vorbească. Nici ei nu dau de tine. Nu mai este cazul să-ţi spun că nici nevasta ta nu prea mai ştie pe unde naiba eşti. E teribil de îngrijorată.

— Dumnezeule, ce-ai făcut? Ce-ai făcut?

Peterson nu mai putea sta liniştit acum. Se legăna în scaun şi tremura. Gabriel sorbi din cafea şi se strâmbă, de parcă ar fi fost prea fierbinte. Apoi deschise dosarul şi începu să scoată fotografii. Le dădu la iveală una câte una şi le privi scurt înainte de a le împinge peste masă ca să le vadă Peterson.

— Arată bine, nu crezi, Gerhardt? Măi, măi, ce bine te distrai acolo! Ia uită-te la asta. Nu mi-ar plăcea să trebuiască să-i dau explicaţii doamnei Peterson. *Şi* presei. *Şi* ministrului tău de la Berna.

— Nu eşti decât un şantajist! Nimeni n-o să creadă că fotografiile alea sunt reale. Le vor lua drept ceea ce sunt: o murdărie ieftină a unui şantajist de doi bani. Dar, de fapt, şantajul şi crima sunt moneda de schimb pentru serviciile tale. La asta eşti bun.

Gabriel lăsă fotografiile pe masă, la vedere. Peterson făcu un efort considerabil să nu se uite la ele.

— Aşadar, asta este povestea pe care ai să i-o spui nevestei tale şi superiorilor? Că eşti victima inocentă a unui şantaj? Că ai fost răpit de serviciile secrete israeliene şi drogat? Ştii ce-ţi vor cere superiorii? Îţi vor spune: de ce ar face serviciile secrete israeliene asta doar cu tine, Gerhardt? Ce le-ai făcut ca să reacţioneze astfel? Şi va trebui să dai un răspuns.

— Asta nu va fi o problemă.

— Eşti sigur? S-ar putea să nu fie chiar aşa de uşor, dat fiind că unele dintre cele mai importante agenţii de ştiri din lume vor da la iveală fragmente din această poveste, în fiecare zi. Va fi ca tortura cu apă, scuză-mi comparaţia. Ai putea supravieţui, dar cariera ta va fi terminată. Visul tău de a deveni şeful Poliţiei Federale va rămâne

doar atât: un vis. Politica va fi un domeniu închis pentru tine. Afacerile, la fel. Crezi că amicii tăi din bănci îţi vor sări în ajutor? Nu, cred că nu, mai ales că nu vei mai avea ce să le oferi. Imaginează-ţi, fără slujbă, fără pensie, fără sprijin financiar de la amicii tăi.

Gabriel făcu o pauză ca să ridice coperta dosarului şi să mai scoată o duzină de fotografii, făcute soţiei şi copiilor lui Peterson. Le aşeză intenţionat alături de cele ale lui Peterson şi ale amantei sale.

— Cine va avea grijă de soţia ta? Cine va avea grijă de copiii tăi? Cine va plăti chiria acelui apartament frumos pe Zürichsee? Cine va achita ratele acelui Mercedes? Nu este o imagine prea plăcută, dar nici nu trebuie să fie aşa. Nu-mi plac ucigaşii, Gerhardt, mai ales când ucid pentru o bancă, dar îţi ofer o şansă să scapi. Îţi sugerez s-o accepţi înainte de a fi prea târziu.

— Ce vrei de la mine?

— Vei lucra pentru mine de acum.

— Imposibil!

— Mă vei ajuta să recuperez tablourile lui Rolfe. Gabriel ezită, aşteptând ca Peterson să nege că ştie ceva despre ele, dar de data asta el nu spuse nimic. O s-o facem în linişte, în stil elveţian. Apoi mă vei ajuta să recuperez şi alte lucruri. O să mă ajuţi să curăţ mizeria din istoria Elveţiei. Împreună, Gerhardt, putem muta munţii.

— Şi dacă refuz?

— Te poţi întoarce la subsol cu amicul meu şi să te mai gândeşti o vreme la propunere. După aceea vom mai discuta.

— Ia fotografiile alea blestemate de aici!

— Dă-mi un răspuns şi le iau!

— Ceea ce nu înţelegi este că în ambele situaţii sunt terminat. Este doar o chestiune de alegere a otrăvii de care să mor. Lui Peterson îi căzu bărbia în piept şi ochii i se închiseră. Mi-e sete.

— Răspunde-mi la întrebări şi-ţi aduc de băut.

Afară, pe coridor, Eli Lavon se aşezase pe podeaua rece cu spatele rezemat de perete, cu ochii închişi. Numai mâna dreaptă îi trăda emoţiile. Strângea bricheta. Deşi trăia la Viena, auzul limbii germane strigate la mânie îl făcea să-i ardă ceafa.

Fisurile apăruseră, dar Peterson nu cedase încă. Lavon putea spune că era pe aproape. Drogurile, apa, fotografiile cu fata. Teama de ce-l aştepta la următoarea cotitură se insinua în el. Eli Lavon spera că se va petrece curând.

Nu-l mai văzuse astfel pe Gabriel. Nu-l văzuse niciodată furios. Nu-l auzise niciodată ridicând vocea. Ceva din afacerea asta îi

redeschisese vechile răni. Leah. Tariq. Shamron. Chiar şi părinţii săi. Gabriel era un tip care-şi ieşea uşor din minţi.

Dă-i drumul, Peterson, se gândi Lavon. *Spune-i tot ce vrea să ştie. Fă ce-ţi spune. Pentru că, dacă n-o faci, mă tem că bunul meu prieten Gabriel te va duce în munţi şi te va împuşca. Şi asta nu e bine pentru nimeni. Nici pentru tine. Şi în special pentru Gabriel.* Lui Lavon nu-i păsa de Peterson. Pe Gabriel îl iubea. Nu voia mai mult sânge pe mâinile lui Gabriel Allon.

Aşa că nimeni n-a răsuflat mai uşurat decât Lavon când urletele au încetat. Apoi au început lovituri surde – Gabriel bătea în perete cu una din mâinile sale rănite. Încă stând pe podea, Lavon s-a întins şi-a deschis uşa câţiva centimetri. Gabriel i s-a adresat în ebraică. Această limbă nu i se păruse niciodată mai dulce lui Lavon, deşi era sigur că avea efectul opus asupra lui Gerhardt Peterson.

— Adu-i nişte haine, Eli. Şi ceva mâncare. Lui *Herr* Peterson îi este frig şi foame. *Herr* Peterson doreşte să ne spună câteva lucruri.

Costumul albastru fusese intenţionat ales să fie un eşec în materie de modă. Haina era prea largă, cracii pantalonului prea scurţi. Gerhardt Peterson arăta ca un om aflat în criza vârstei mijlocii, care găseşte nişte haine vechi ca să facă o plimbare în parc, în timpul căreia îi este ameninţată viaţa. Nici mâncarea nu era mai grozavă: o bucată de pâine uscată, un bol de supă fără gust. Oded i-a adus un urcior cu apă rece ca gheaţa. S-a făcut că varsă câteva picături pe mâna lui Peterson ca să-i amintească ce-l aşteaptă dacă nu vorbeşte. Gabriel nu mâncă nimic. Nu avea intenţia să-şi împartă mâncarea cu Gerhardt Peterson. Elveţianul mânca fără ezitare, dar încet, de parcă ar fi vrut să amâne inevitabilul. Gabriel nu-l grăbi. Peterson îşi termină supa şi şterse vasul cu coaja de pâine.

— Apropo, unde ne aflăm?

— Tibet.

— Prima mea vizită în Tibet. Peterson reuşi să schiţeze un zâmbet rănit. Când Gabriel refuză să marşeze, îi pieri repede zâmbetul. Aş vrea o ţigară.

— Nu se poate.

— De ce nu?

— Nu-mi place fumul.

Peterson împinse castronul de supă.

Dacă Gabriel Allon n-ar fi devenit asasin, ar fi fost un anchetator perfect. Era un ascultător înnăscut: vorbea doar când era necesar, nu simţea nevoia să se audă. Ca un vânător de căprioare, era înzestrat cu o linişte nefirească. Nu-şi atingea niciodată faţa sau

părul, nu gesticula cu mâinile, nu se foia în scaun. Tocmai această linişte, combinată cu tăcerea şi răbdarea neclintită îl făceau un opozant de temut într-o confruntare directă. Cu toate acestea, chiar şi Gabriel rămase surprins de dorinţa bruscă a lui Gerhardt Peterson de a vorbi.

— Cum am ştiut de colecţia lui Rolfe? zise Peterson, repetând prima întrebare a lui Gabriel. Nu-mi scapă prea multe din ce se întâmplă la Zürich. Zürich este cel mai mare oraş din Elveţia, dar cu toate astea este un loc mic. Avem rădăcini profunde: bănci, afaceri, muncitorii străini, media.

Gabriel nu voia ca Peterson să capete încredere, să divagheze despre realizările sale profesionale, aşa că i-o tăie repede:

— Totul este foarte interesant, dar cum ai aflat de Rolfe?

— Rolfe era un bătrân bolnav – toată lumea de pe Bahnhofstrasse şi din Paradeplatz ştia. Toţi ştiau că nu mai are mult de trăit. Atunci au început să circule veştile. Rolfe îşi pierdea minţile. Voia să pună lucrurile la punct, înainte de a se întâlni cu marele bancher din ceruri. Voia să vorbească. Augustus Rolfe era de foarte multă vreme bancher la Zürich. Când unul ca el vrea să vorbească, nu poate ieşi nimic bun.

— Şi l-ai pus sub supraveghere.

Peterson încuviinţă.

— De când este o crimă în Elveţia să vorbeşti?

— Nu este o crimă, dar nu este indicat, mai ales când dezvălui lucruri deloc flatante din trecutul nostru. Nouă, elveţienilor, nu ne place să discutăm aspecte neplăcute de familie de faţă cu străinii.

— Superiorii tăi ştiau că l-ai pus sub supraveghere pe Rolfe? Ministrul tău de la Berna ştia?

— Afacerea Rolfe nu era e chestiune oficială.

Şi atunci, Gabriel îşi aminti scrisoarea lui Rolfe: *Sunt persoane în Elveţia care vor ca trecutul să rămână exact aşa cum este – îngropat în seifurile băncilor de pe Bahnhefstrasse – şi nu se vor da în lături de la nimic pentru a reuşi.*

— Dacă n-a fost o chestiune oficială, în numele cui îl urmăreai pe Rolfe?

Peterson ezită un moment. Gabriel se temu că nu va mai vorbi. Apoi zise:

— Îşi spun Consiliul de la Rütli.

— Vorbeşte-mi despre ei.

— Mai dă-mi din supa aia scârboasă şi-o să-ţi spun tot ce vrei să afli.

Gabriel hotărî să-i permită această unică victorie. Ridică mâna şi bătu cu palma de trei ori în perete. Oded vârî capul pe uşă, de parcă ar fi simţit miros de fum. Gabriel îi şopti câteva vorbe în

ebraică. Oded reacţionă prîntr-un gest de supunere.

— Şi pâine, zise Peterson când ieşea Oded. Aş mai vrea nişte pâine din aia la supă.

Oded se uită la Gabriel, aşteptând instrucţiuni.

— Adu-i şi din pâinea aia blestemată.

De data aceasta nu se mai întrerupseră ca să mănânce, aşa că Peterson a fost forţat să-şi expună informaţiile despre Consiliul de la Rütli cu lingura într-o mână şi bucata de pâine în cealaltă. Vorbi zece minute fără întrerupere, oprindu-se doar ca să soarbă supa sau să rupă o bucată de pâine. Istoria Consiliului, scopul acestuia şi obiectivele, puterea membrilor, toate aceste subiecte au fost acoperite în detaliu. Când termină, Gabriel îl întrebă:

— Eşti membru?

Întrebarea păru să-l amuze.

— Eu? Fiul unui învăţător din Bernese Oberland? Îşi duse bucata de pâine la piept într-un gest teatral – eu, membru al Consiliului de la Rütli? Nu, nu sunt membru al Consiliului, sunt doar unul dintre servitorii lui credincioşi. Asta suntem toţi în Elveţia, servitori. Servitorii străinilor care vin aici să-şi depună banii în băncile noastre. Servitori ai oligarhiei conducătoare. *Servitori.*

— Ce servicii le oferi?

— Siguranţă şi informaţii.

— Şi ce primeşti în schimb?

— Bani şi sprijin în carieră.

— Aşadar, tu ai spus Consiliului ce-ai auzit despre Rolfe?

— Aşa este. Iar Consiliul mi-a spus ce ascundea el.

— O colecţie de tablouri date de naziţti pentru serviciile bancare prestate în timpul războiului.

Peterson îşi înclină foarte uşor capul.

— *Herr* Rolfe ascundea obiecte de valoare şi o poveste controversată, o problemă teribil de complicată, din punctul de vedere al Consiliului.

— Deci, ce te-a instruit Consiliul să faci?

— Să întăresc supravegherea lui. Să mă asigur că *Herr* Rolfe nu va face vreo mişcare nesăbuită în ultimele sale zile. Dar au apărut multe semne de îngrijorare. Un vizitator al băncii lui Rolfe – un tip de la o agenţie evreiască internaţională, care se ocupă de problema conturilor inactive din vremea Holocaustului.

Uşurinţa cu care rosti Peterson această referinţă îl făcu pe Gabriel să strângă din dinţi.

— Atunci am interceptat o serie de faxuri. Se pare că Rolfe făcea aranjamente să angajeze un restaurator de artă. Mi-am pus o întrebare simplă: de ce un om pe moarte îşi pierde vremea

restaurându-şi tablourile? Din experienţă ştiu că cei care sunt pe moarte lasă astfel de detalii urmaşilor.

— Îl suspectai pe Rolfe că voia să predea tablourile?

— Chiar mai rău.

— Ce putea fi mai rău?

— O mărturie publică a afacerilor sale cu naziştii de rang înalt şi cu ofiţerii germani de informaţii. Îţi poţi imagina ce spectacol ar crea o astfel de mărturisire? Ar fi măturat ţara ca o furtună. Controversa în privinţa conturilor inactive ar fi apărut ca o problemă minoră.

— Numai de asta se temea Consiliul?

— Nu este de-ajuns?

Dar Gabriel nu asculta vorbele lui Gerhardt Peterson, ci pe ale lui Augustus Rolfe: *Cândva i-am considerat prieteni pe aceşti oameni – altă greşeală a mea.*

— Se temeau că Augustus Rolfe avea de gând să dezvăluie existenţa Consiliului. Ştia despre existenţa Consiliului pentru că era membru, nu?

— Rolfe? Nu era numai membru al Consiliului. Era membru privilegiat.

— Şi te-ai dus să-l vezi?

— Să-i spun că am auzit nişte lucruri, nimic special, ştii, i-am spus-o foarte subtil. Rolfe era bătrân, dar mintea îi lucra, era încă agilă şi ştia exact ce încerc să-i spun. Era bancher elveţian, pentru numele lui Dumnezeu. Ştia să poarte două discuţii în acelaşi timp. La plecare eram convins că sunt probleme mari pentru Consiliu.

— Şi ce-ai făcut?

— Am recurs la planul B.

— Adică?

— Să fur blestematele de tablouri. Fără tablouri, nu avea ce povesti.

Peterson refuză să continue fără o ţigară şi Gabriel consimţi fără tragere de inimă. Încă o dată bătu cu palma în perete şi încă o dată Oded îşi îţi capul prin uşa deschisă. I-a dat lui Peterson o ţigară din propriul pachet. Când aprinse bricheta, Peterson tresări atât de violent că aproape căzu de pe scaun. Oded a râs straşnic pe drumul spre uşă. Peterson a tras din ţigară cu prudenţă, temându-se că va exploda, şi la fiecare câteva secunde Gabriel îşi ridica mâna să alunge fumul.

— Vorbeşte-mi despre Werner Müller, zise Gabriel.

— El era cheia. Dacă voiam să ajungem la colecţia secretă a lui Rolfe, aveam nevoie de ajutorul lui Müller. Müller proiectase sistemul de securitate. Aşa că mi-am pus oamenii să scoată la iveală

tot ce se putea despre Müller. Nici el nu era un tip prea curat. Niciunul din noi nu este de fapt, nu? Când văzu că Gabriel nu zice nimic, Peterson continuă: M-am dus la Paris să discut cu Müller. Nu mai trebuie să-ţi spun c-a fost de acord să lucreze pentru noi.

Peterson fumă ţigara aproape până la filtru, apoi, cam morocănos, o stinse în castronul de supă.

— Treaba a fost stabilită pentru noaptea următoare. Rolfe planificase să se ducă la Geneva, să-şi petreacă noaptea în apartamentul de acolo. Restauratorul de artă trebuia să sosească în dimineaţa următoare. Echipa a intrat în vilă şi Müller i-a dus jos, în încăperea secretă.

— Ai făcut parte din echipă?

— Nu, munca mea a fost să mă asigur că poliţia din Zürich nu apare în mijlocul acestei operaţiuni, nimic altceva.

— Continuă.

— Müller a dezamorsat sistemul de siguranţă şi a oprit camerele de supraveghere. Au intrat în beci şi pe cine crezi c-au găsit?

— Pe Augustus Rolfe.

— În carne şi oase. La ora trei dimineaţa, bătrânul stătea acolo, cu tablourile lui blestemate. Müller a intrat în panică. Rolfe nu-i cunoştea pe spărgători, dar el şi cu Müller lucrau împreună. Dacă bătrânul se ducea la poliţie, Müller era terminat. A luat un pistol de la unul din oamenii Consiliului, l-a dus pe bătrân sus, în camera de zi, şi i-a tras un glonţ în cap.

— Iar după şase ore am apărut eu.

Peterson încuviinţă.

— Existenţa cadavrului lui Rolfe ne-a dat posibilitatea să verificăm adevărul despre restauratorul de artă. Dacă acesta descoperea cadavrul şi telefona la poliţie însemna că era doar un restaurator de artă. Dacă găsea cadavrul şi încerca să plece din oraş…

Peterson îşi ridică mâinile, de parcă ar fi vrut să spună că nu era necesară altă explicaţie.

— Aşa că ai aranjat să fiu arestat.

— Aşa este.

— Şi primul detectiv care m-a interogat?

— Baer? Baer nu ştia nimic. Pentru el erai doar un suspect în uciderea bancherului elveţian.

— De ce te-ai obosit să mă arestezi? De ce nu m-ai lăsat să plec?

— Am vrut să te sperii zdravăn, să te fac să te gândeşti de două ori înainte de a te mai întoarce vreodată.

— Dar nu te-ai oprit la asta.

Peterson scutură din cap.

— Nu, din nefericire era doar începutul.

Gabriel cunoştea restul pentru că-l trăise. Relatarea rapidă a lui Peterson nu făcuse decât să-i confirme ce ştia sau să-i umple eventualele goluri.

Aşa cum se aştepta Peterson, Anna Rolfe n-a raportat poliţiei furtul colecţiei secrete a tatălui ei. Peterson a pus-o imediat sub supraveghere. Operaţiunea a fost îndeplinită de forţele Consiliului de la Rütli şi de ofiţerii serviciilor elveţiene de securitate loiale lui Peterson. Peterson ştia că Gabriel s-a dus în Portugalia la o săptămână de la înmormântarea lui Rolfe ca s-o vadă pe Anna Rolfe şi că merseseră la Zürich împreună şi vizitaseră vila Rolfe.

Din acel moment, Gabriel a fost sub supraveghere: Roma, Paris, Londra, Lyon. Consiliul a apelat la serviciile unui asasin profesionist. La Paris, acesta l-a ucis pe Müller şi i-a distrus galeria. La Lyon, l-a ucis pe Emil Jacobi.

— Cine erau cei care mă aşteptau în acea noapte în vila lui Rolfe? întrebă Gabriel.

— Lucrau pentru Consiliu. Am angajat un profesionist să rezolve lucrurile în afara graniţelor noastre. Peterson se opri. Apropo, i-ai omorât pe amândoi. A fost o demonstraţie impresionantă. Şi apoi ţi-am pierdut urma pentru treizeci şi şase de ore.

Viena, se gândi Gabriel. Întâlnirea lui cu Lavon. Confruntarea lui cu Anna în privinţa trecutului tatălui ei. Aşa cum suspectase Gabriel, Peterson le luase urma în ziua următoare pe Bahnhofstrasse. După ce descoperise maşina Annei Rolfe abandonată la graniţa germană, Consiliul intrase în alertă. Gabriel Allon şi Anna Rolfe aveau să fie vânaţi şi ucişi de un profesionist, cu prima ocazie. Se presupunea că la Veneţia…

Lui Peterson îi căzu capul pe suprafaţa mesei, pentru că efectele stimulentului trecuseră. Peterson avea nevoie de somn, somn natural, nu cel obţinut din seringă. Gabriel mai avea doar o întrebare de pus şi avea nevoie de răspuns înainte ca Peterson să fie dus şi legat cu cătuşe de un pat. Când o puse, Peterson îşi făcuse o pernă din mâini şi stătea cu faţa în jos pe masă.

— Tablourile, repetă Gabriel încet. Unde sunt? Peterson reuşi să rostească doar două cuvinte, înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Otto Gessler.

43

MALLES VENOSTA, ITALIA

Doar Gerhardt Peterson dormi în noaptea aceea. Eli Lavon şi-a trezit fata din Viena şi-a trimis-o cu cursa de la ora două dimineaţa la biroul său din cartierul evreiesc să-i cerceteze arhivele pline de praf. O oră mai târziu, rezultatele căutării ei au apărut pe fax, atât de sărăcăcioase, că puteau fi scrise pe spatele unei vederi din Viena. Secţia de cercetare din Tel Aviv a contribuit cu propria cercetare, la fel de sărăcăcioasă, care nu oferea nici cel mai mic ajutor, în timp ce Oded a dat iama prin cele mai dubioase site-uri de pe internet în căutare de ceva bârfe.

Otto Gessler era o fantomă. Un zvon. Să afli adevărul despre el, zise Lavon, este ca şi cum ai încerca să prinzi ceaţa într-o sticlă. Vârsta lui era lăsată la latitudinea oricui. Data naşterii lui era necunoscută, la fel şi locul. Nu existau fotografii. Trăia oriunde şi nicăieri, nu avea părinţi, nu avea copii.

— Probabil că nu va muri niciodată, zise Lavon, frecându-se uluit la ochi. Într-o zi, când va veni timpul, va dispărea pur şi simplu.

Despre afacerile lui Otto Gessler se ştia prea puţin, dar se suspectau multe. Se credea că deţine controlul asupra unui număr de bănci private, companii de creditare şi concerne industriale. Care bănci private, care companii de creditare şi care concerne industriale, nu ştia nimeni, pentru că Otto Gessler opera doar prin companii-paravan şi prin firme din interiorul unor corporaţii. Când Otto Gessler făcea o afacere, nu lăsa urme fizice – nu lăsa amprente, nu lăsa urme de paşi, nu lăsa ADN, iar documentele sale erau mai bine păstrate decât un sarcofag.

În timp, numele său fusese legat de o serie de scandaluri comerciale şi de spălare de bani. Se spunea că ar fi acaparat piaţa bunurilor de larg consum, ar fi vândut arme şi clorură anhidrică dictatorilor în pofida sancţiunilor internaţionale, ar fi transformat profiturile obţinute din droguri în proprietăţi imobiliare respectabile. Dar mănuşa de piele a justiţiei nu-l atinsese niciodată pe Otto Gessler. Datorită unei legiuni de avocaţi răspândiţi de la New York la Londra şi la Zürich, Otto Gessler nu plătise amendă nicio centimă şi nu făcuse nicio zi în închisoare.

Oded a descoperit o anecdotă interesantă îngropată într-o revistă americană de profil, plină de speculaţii. La mulţi ani după război, Gessler achiziţionase o companie care produsese arme pentru Wehrmacht. Într-un depozit din afara Lucernei descoperise cinci mii

de piese de artilerie care fuseseră abandonate în Elveţia după căderea celui de-al Treilea Reich. Nevrând ca inventarul nevândut să rămână în registrele sale, Gessler a căutat un cumpărător. A găsit unul într-o zonă conflictuală din Asia. Piesele de artilerie nazistă au ajutat la răsturnarea unui conducător din colonii şi Gessler a obţinut de două ori profitul pe care i l-ar fi adus armele dacă le-ar fi vândut la Berlin.

În timp ce soarele se ridica deasupra chiparoşilor care străjuiau grădina, Lavon a descoperit o pistă salvatoare despre Otto Gessler. Era suspectat că dădea anual milioane de dolari ca să sprijine cercetarea medicală.

— Pentru ce boală? întrebă Gabriel.

— Lăcomie? sugeră Oded, dar Lavon scutură din cap a mirare.

— N-aş zice. Ticălosul ăsta bătrân dă milioane de dolari anual, dar ascunde chiar şi acest lucru. Otto Gessler este un secret. Este întruchiparea Elveţiei.

Gerhardt Peterson dormi până la ora zece. Gabriel îi îngădui să se spele şi să-şi facă toaleta fără să-l grăbească, apoi să se îmbrace cu hainele pe care le purta în momentul dispariţiei, curăţate şi călcate de Eli Lavon. Gabriel se gândi că aerul rece de munte îi va face bine înfăţişării lui Peterson, aşa că după micul dejun se plimbară pe afară. Elveţianul era cu un cap mai înalt şi era mai bine îmbrăcat decât însoţitorii săi, ceea ce-l făcea să arate ca un stăpân, care dădea instrucţiuni zilierilor săi.

Peterson încercă să completeze portretul lui Otto Gessler, din care lipseau multe informaţii, dar curând înţeleseră că el ştia doar puţin mai mult decât ei. Le dădu localizarea exactă a vilei acestuia de la munte, detalii privind paza şi împrejurările în care discutaseră.

— Aşadar, nu i-ai văzut niciodată chipul? îl întrebă Oded.

Peterson scutură din cap şi-i evită privirea. Nu-l uitase pe Oded pentru duşurile cu apă rece din celulă şi acum refuză să-l privească.

— Mă vei duce la el, zise Gabriel. O să mă ajuţi să recuperez tablourile.

Peterson zâmbi; zâmbetul rece, palid, pe care l-a văzut Gabriel în celula din timpul detenţiei sale de la Zürich după arestare.

— Vila lui Otto Gessler este ca o fortăreaţă. Nu poţi să intri acolo şi să-l ameninţi.

— Nu intenţionez să-l ameninţ.

— Ce ai în minte?

— Vreau să-i propun o afacere. Este singura limbă pe care-o vorbeşte. Gessler va înapoia tablourile pentru o sumă substanţială şi-l voi asigura că rolul lui în această afacere nu va ieşi niciodată la

suprafaţă.

— Otto Gessler are obiceiul să negocieze doar de pe poziţii de forţă. Nu poate fi şantajat, iar ultimul lucru de care are nevoie sunt bani în plus. Dacă încerci asta, vei pleca de acolo cu mâna goală, în cazul în care vei mai pleca.

— Voi pleca oricum.

— Eu n-aş fi chiar aşa de sigur.

— Voi pleca, pentru că va fi responsabilitatea ta să te asiguri că nu mi se va întâmpla nimic. Ştim unde locuieşti, unde merg copiii tăi la şcoală, şi ştim întotdeauna unde să te găsim.

Din nou, pe buzele lui Peterson înflori un zâmbet arogant.

— N-aş fi crezut că un om cu trecutul tău va ameninţa familia altui bărbat. Dar presupun că vremurile disperate necesită măsuri disperate. Nu se spune aşa? Hai să terminăm odată cu asta. Vreau să plec din locul ăsta blestemat.

Peterson se întoarse şi începu să urce pe deal, spre vilă, Oded urmându-l tăcut. Eli Lavon aşeză o mână mică pe umărul lui Gabriel.

— Poate are dreptate. Poate n-ar trebui să intri.

— O să mă scoată el. În plus, în momentul ăsta Gessler nu câştigă nimic dacă mă omoară.

— Cum a spus omul: vremurile disperate necesită măsuri disperate. Să mergem acasă.

— Nu vreau să câştige ei, Eli.

— Cei ca Otto Gessler câştigă întotdeauna. Şi banii pentru răscumpărarea tablourilor de unde plănuieşti să-i obţii? De la Shamron? Abia aştept să-i văd mutra bătrânului când o să-i prezinţi raportul de cheltuieli!

— Nu iau banii de la Shamron. Îi iau de la cel care a furat de la bun început tablourile.

— Augustus Rolfe?

— Desigur.

— Aşadar, răscumpărare?

— Uneori, Eli, iertarea are un preţ mare.

Plecaseră la amiază. Peterson păru deranjat să-şi găsească Mercedesul în curtea cu pietriş lângă camioneta Volkswagen în care-l aruncaseră după ce l-au răpit. Urcă în faţă pe locul pasagerului şi-i permise în silă lui Oded să-l lege cu cătuşe de mânerul portierei. Gabriel urcă la volan şi tură motorul cam prea agresiv pentru gustul lui Peterson. Oded se întinse pe bancheta din spate cu picioarele pe pielea gălbuie, cu Beretta în poală.

Graniţa elveţiană se afla la doar douăzeci de kilometri de vilă. Gabriel mergea în faţă în Mercedes, urmat de Eli Lavon în

camionetă. A fost o traversare liniştită; grănicerul le-a făcut semn să treacă, după o verificare în fugă a paşapoartelor. Gabriel îi scosese pentru scurt timp cătuşele lui Peterson, dar la un kilometru şi jumătate după graniţă trase pe marginea drumului şi îl legă din nou de portieră.

De acolo mergeau spre nord-vest, spre Davos, apoi în sus spre Reichenau, după care spre vest, în inima Elveţiei. În Grimselpass a început să ningă. Gabriel şi-a ridicat piciorul de pe acceleraţie, pentru ca Lavon să poată ţine pasul cu greoaia camionetă Volkswagen.

Peterson devenea tot mai neliniştit, cu cât înaintau spre nord. Îi dădu instrucţiuni lui Gabriel de parcă-l ducea la un cadavru îngropat. Când ceru să-i scoată cătuşele, Gabriel refuză.

— Sunteţi amanţi? îl întrebă Peterson.

— Oded şi cu mine? E drăguţ, dar nu e genul meu.

— Mă referem la Anna Rolfe.

— Ştiu foarte bine la ce te-ai referit. M-am gândit că puţin umor ar mai detensiona situaţia. Altfel, aş fi tentat să-ţi stâlcesc mutra.

— Bine-nţeles că sunteţi amanţi. Altfel, de ce ai fi implicat în afacerea asta? Ea a avut mulţi iubiţi. Sunt sigur că nu vei fi ultimul. Dacă vrei să-i vezi dosarul, voi fi bucuros să ţi-l arăt, ca o favoare profesională, desigur.

— Faci ceva din principiu, Gerhardt, sau doar pentru bani? De exemplu, de ce lucrezi pentru Consiliul de la Rütli? O faci doar pentru bani sau pentru că eşti de acord cu principiile lor?

— Amândouă.

— Chiar aşa? Ce principiu te face să lucrezi pentru Otto Gessler?

— Lucrez pentru el fiindcă m-am săturat să văd cum ţara este mânjită cu noroi de către un grup de străini blestemaţi pentru ceva ce s-a întâmplat înainte să mă fi născut.

— Ţara ta a transformat aurul furat de nazişti în monedă forte. Aurul dinţilor şi verighetele evreilor, tot în monedă forte. Mii de evrei îngroziţi şi-au plasat economiile de o viaţă în băncile voastre, pe drumul spre camerele de gazare de la Auschwitz şi Sobibor, şi aceleaşi bănci le-au oprit banii, în loc să-i înapoieze moştenitorilor de drept.

— Ce are asta a face cu mine? Şaizeci de ani! S-a întâmplat acum şaizeci de ani! De ce nu putem să trecem peste asta? De ce trebuie să devină ţara mea un paria pentru ce-au făcut câţiva bancheri lacomi, acum şaizeci de ani?

— Pentru că trebuie să recunoşti greşelile făcute. Apoi trebuie să încerci să le repari.

— Bani? Da? Vrei bani? Îi critici pe elveţieni pentru presupusa lor lăcomie, dar nu vreţi decât bani de la noi, de parcă cei câţiva

dolari ar îndrepta greşelile trecutului.

— Nu sunt banii *voştri.* Au ajutat la transformarea acestei ţări dîntr-un parc de distracţii închis din toate părţile, într-una din cele mai bogate ţări din lume, dar nu sunt banii *voştri.*

Înflăcărat de dispută, Gabriel conducea prea repede, iar Lavon rămăsese cu câteva sute de metri în urmă. Gabriel încetini, pentru ca Lavon să-l poată ajunge din urmă. Era furios pe sine. Ultimul lucru pe care-l voia acum era să dezbată moralitatea istoriei Elveţiei cu Gerhardt Peterson.

— Trebuie să ştiu un lucru înainte de a vorbi cu Gessler.

— Vrei să ştii de unde am aflat de implicarea ta în asasinarea lui Hamidi.

— Da.

— Cu câţiva ani în urmă, opt sau nouă, nu-mi amintesc exact, un palestinian cu un trecut cam dubios dorea să obţină o viză de rezidenţă care să-i permită să trăiască temporar la Geneva. În schimbul vizei şi a unei garanţii din partea noastră că nu vom informa statul Israel de prezenţa lui în Elveţia, acest palestinian ne-a oferit numele israelianului care l-a omorât pe Hamidi.

— Cum îl chema pe acel palestinian? întrebă Gabriel, cu toate că nu era nevoie să aştepte răspunsul lui Peterson. Ştia. Ştiuse tot timpul.

— Îl chema Tariq Al-Hourani. El este cel care a pus bomba sub maşina soţiei tale la Viena, nu? El este cel care ţi-a distrus familia.

La opt kilometri distanţă de vila lui Otto Gessler, unde începea o pădure deasă de pini, Gabriel trase pe marginea drumului şi coborî. Era după-amiaza târziu, lumina era din ce în ce mai slabă, iar temperatura undeva în jur de douăzeci de grade. Vârful unui munte se ivi deasupra lor, purtând o barbă de nori. Care era acesta? Eiger? Jungfrau? Mönch? De fapt, nu-i păsa. Voia doar ca toate astea să se termine odată, să plece din ţara asta şi să nu se mai întoarcă vreodată. Pe când umbla în jurul maşinii prin zăpada de cincisprezece centimetri, îi apăru în minte o imagine: Tariq spunându-i lui Peterson despre bomba de la Viena. Făcu un efort să nu-l tragă pe Peterson din maşină şi să-l bată până îl lasă fără suflare. În acel moment nu ştia sigur pe cine ura mai mult: pe Tariq sau pe Peterson.

Gabriel îi desfăcu cătuşele şi-l făcu să se târască peste schimbător ca să ajungă la volan. Oded coborî, urcând alături de Eli Lavon în camionetă. Gabriel ocupă locul lui Peterson pe scaunul pasagerului şi îl împunse cu Beretta în coaste, pentru a-l obliga să pornească.

Întunericul se lăsa peste vale. Peterson conducea cu ambele mâini pe volan, iar Gabriel ţinea Beretta la vedere. La trei kilometri

de vila lui Gessler, Lavon încetini şi trase pe marginea drumului. Gabriel se întoarse uitându-se prin oglinda retrovizoare să vadă cum dispăreau luminile camionetei. Acum erau singuri.

— Spune-mi încă o dată, zise Gabriel rupând tăcerea.

— Am mai spus-o de nu ştiu câte ori! obiectă Peterson.

— Nu contează. Vreau să te aud spunând-o încă o dată.

— Te cheamă *Herr* Meyer.

— Cu ce mă ocup?

— Lucrezi cu mine, în Divizia de Analiză şi Protecţie.

— De ce m-ai adus la vilă?

— Pentru că ai informaţii importante despre activitatea unui evreu intrigant, pe nume Gabriel Allon. Am vrut ca *Herr* Gessler să audă toate astea chiar de la sursă.

— Şi eu ce am să fac dacă deviezi în vreun fel de la scenariu?

— N-am de gând să repet.

— Fă-o!

— Du-te dracului!

Gabriel îi flutură Beretta în faţă, înainte de a-l vârî în cureaua pantalonilor.

— O să-ţi trag un glonţ în cap. Şi pazniculuі. Asta o să fac.

— Sunt sigur c-o s-o faci, spuse Peterson. Este lucrul la care te pricepi cel mai bine.

După un kilometru şi jumătate, apăru un drum privat nemarcat. Peterson trase de schimbător şi luă curba ca un expert, la o viteză considerabilă, forţa centrifugă împingându-l pe Gabriel în uşă. Pentru o clipă se temu că Peterson pune ceva la cale, dar apoi au încetinit şi au luat-o pe drumul îngust, copacii perindându-se pe lângă fereastra lui Gabriel.

La capătul drumului se afla o poartă de fier şi piatră care arăta de parcă ar fi putut să reziste la un asalt al unui transportor blindat. Când se apropiară, paznicul păşi în lumina farurilor şi le făcu semn să oprească. Purta o haină albastră, voluminoasă, care nu ascundea faptul că era bine înarmat. Avea zăpadă pe căciulă.

Peterson coborî geamul.

— Sunt Gerhardt Peterson. Am venit să-l văd pe *Herr* Gessler. Mă tem că este o urgenţă.

— Gerhardt Peterson?

— Exact.

— Şi cine este cel de lângă dumneavoastră?

— Un coleg al meu. Numele lui este *Herr* Meyer. Pe răspunderea mea.

Garda murmură în microfon câteva vorbe pe care nu le auziră. După un moment, se deschise poarta şi omul se dădu la o parte, lăsându-i să treacă.

Peterson mergea încet. Gabriel privi pe fereastra sa: arcuri de lumini în copaci, alt paznic îmbrăcat în albastru, de data asta ducând în lesă prin pădure un alsacian. *Dumnezeule,* se gândi. *Locul ăsta arată ca un* Führerbunker. *Dacă mai adăugăm sârmă ghimpată şi un câmp minat, tabloul este complet.*

În faţa lor, copacii se răriră şi apărură luminile vilei, atenuate de un văl nupţial de zăpadă purtat în derivă. Alt paznic le ieşi în cale. Acesta nu făcu încercarea de a ascunde puşca mitralieră care-i atârna pe umăr. Încă o dată, Peterson lăsă geamul jos şi garda îşi vârî faţa mare în maşină.

— Bună seara, *Herr* Peterson. *Herr* Gessler se duce la piscină acum. Vă primeşte acolo.

— Bine.

— Sunteţi înarmat, *Herr* Peterson?

Peterson scutură din cap. Paznicul se uită la Gabriel.

— Dumneavoastră, *Herr* Meyer, aveţi armă în seara asta?

— *Nein.*

— Veniţi cu mine.

Un şir de lămpi mici, montate pe nişte stâlpi care nu depăşeau genunchiul unui om, marcau direcţia cărării. Zăpada era mai adâncă aici decât în vale, avea aproape patruzeci de centimetri sau chiar mai mult, şi fiecare a patra lampă era îngropată sub o mică movilă de nămeţi.

Peterson mergea alături de Gabriel. Paznicul care-i întâmpinase la începutul drumului îi conducea. La un moment dat, un altul apăru în spatele lor. Gabriel simţi căldura răsuflării unui alsacian în spatele genunchiului. Când câinele îi adulmecă mâna, paznicul smuci zgarda. Animalul mârâi ca răspuns, un mârâit gros, din fundul gâtului, care făcu să vibreze aerul din jur. *Frumos exemplar,* se gândi Gabriel. *Să nu facem nimic ca să-l supărăm pe blestematul ăsta de câine.*

Piscina casei apăru în faţa lor, lungă şi joasă, cu lămpi ornamentale lucind prin ceaţa care se ridica. Înăuntru erau gărzi; Gabriel putea doar să-i intuiască prin ferestrele înceţoşate. Unul din ei părea să conducă o persoană mică de statură, îmbrăcată în halat.

Şi atunci Gabriel simţi o arsură în rinichiul drept. Spatele i se arcui, faţa i se ridică în sus şi pentru o clipă zări vârfurile ascuţite ale pinilor întinzându-se spre ceruri şi în agonia sa cerul deveni un amestec à la Van Gogh de culoare, mişcare şi lumină. Apoi a doua lovitură, de data asta în ceafă. Cerul se înnegri şi Gabriel căzu cu faţa în jos, în zăpadă.

44

NIDWALDEN, ELVEŢIA

Gabriel deschise un ochi, apoi încet şi pe cel de-al doilea. Ar fi putut la fel de bine să-i ţină închişi, pentru că era întuneric beznă. *Întuneric absolut,* se gândi. *Negru pur.*

Era usturător de frig, podeaua era aspră, de beton, iar aerul umed, încărcat de sulf. Mâinile îi erau legate la spate cu palmele în sus, astfel încât umerii îi ardeau din cauza acidului lactic. Încercă să-şi imagineze poziţia contorsionată a corpului său şi a picioarelor: obrazul şi umărul drept strivite de beton; umărul stâng în aer; pelvisul răsucit; picioarele încrucişate. Se gândi la şcoala de arte, la felul în care profesorii răsuceau picioarele modelelor pentru a le evidenţia muşchii, tendoanele şi alcătuirea lor. Poate că era doar un model pentru o pictură expresionistă elveţiană. *Bărbat în camera de tortură* – artist necunoscut.

Închise ochii şi încercă să se îndrepte, dar cea mai uşoară contracţie a muşchilor spatelui îi producea o durere ca de foc în rinichi. Gemu, se luptă cu durerea şi reuşi să se ridice. Se rezemă cu capul de perete şi se cutremură de durere. A doua lovitură îi provocase un cucui de mărimea unui ou la ceafă.

Îşi trecu degetele peste perete: stâncă goală, granit, presupuse. Umed şi moale, acoperit cu muşchi. O peşteră? Un fel de grotă? Sau doar un alt beci? Elveţienii şi beciurile lor blestemate. Se întrebă dacă îl vor lăsa aici pentru totdeauna, ca pe un lingou de aur sau un fotoliu burgund.

Liniştea, ca şi întunericul, era totală. Nimic de sus sau de dedesubt. Nu se auzeau voci, nici câini lătrând, vântul sau ploaia; doar tăcerea care-i cânta în urechi ca un diapazon.

Se întrebă cum i-o făcuse Peterson. Cum îi semnalase gărzii că Gabriel era un intrus? Vreun cuvânt codificat la poartă? O parolă care-i scăpase? Şi ce se întâmplase cu Oded şi Lavon? Se mai aflau pe locul din faţă al camionetei Volkswagen sau erau în aceeaşi poziţie ca şi Gabriel sau poate chiar mai rău? Se gândi la avertismentul lui Lavon din grădina vilei, în Italia: *Cei ca Otto Gessler câştigă întotdeauna.*

Undeva se deschise o uşă etanşă, şi Gabriel auzi paşii câtorva persoane. Izbucniră luminile a două lanterne şi fasciculele lor se plimbară până îi găsiră faţa. Gabriel strânse din ochi şi încercă să-şi ferească privirea de lumină, dar răsucirea gâtului făcu să-i zvâcnească rana de la cap.

— Ridicaţi-l în picioare.

Vocea lui Peterson: fermă, autoritară, Peterson în elementul său.

Două perechi de mâini îl apucară de braţe şi-l ridicară. Durerea era cumplită; Gabriel se temu că i se va disloca braţul. Peterson îşi trase pumnul în spate şi-l îngropă în abdomenul lui Gabriel. Genunchii i se înmuiară şi se încovoie. Atunci, Peterson îl lovi cu genunchiul în faţă. Garda îl lăsă şi se prăbuşi în aceeaşi poziţie contorsionată în care se trezise.

Bărbat în camera de tortură, de Otto Gessler.

Lucrau în echipă – unul îl ţinea, celălalt îl lovea. Au lucrat eficient şi constant, dar fără bucurie şi entuziasm. Li se dăduse o misiune – să-i distrugă fiecare muşchi şi să-i însângereze toată faţa – şi o duseseră la îndeplinire profesionist şi birocratic. La fiecare câteva minute, plecau să fumeze. Gabriel ştia asta pentru că simţea mirosul de tutun proaspăt pe ei, când se întorceau. Încercă să-i urască pe aceşti luptători în haine albastre de la banca lui Gessler, dar nu putu. Pe Peterson îl ura.

După o oră sau cam aşa ceva, Peterson reveni.

— Unde sunt tablourile pe care le-ai luat din cutia de valori de la Zürich?

— Ce tablouri?

— Unde este Anna Rolfe?

— Cine?

— Mai trăgeţi-i câteva. Să vedem dacă asta îl ajută să-şi amintească.

Şi o ţinură tot aşa, Gabriel nu ştia pentru cât timp. Nu ştia dacă era zi sau noapte, dacă se afla acolo de o oră sau o săptămână. Calcula timpul după ritmul loviturilor lor şi după apariţia regulată, ca după ceas, a lui Peterson.

— Unde sunt tablourile pe care le-ai luat din cutia de valori a lui Rolfe din Zürich?

— Ce tablouri?

— Unde este Anna Rolfe?

— Cine?

— Foarte bine, să vedem dacă mai suportă câteva. Nu-l omorâţi.

Altă bătaie. De data asta mai scurtă ca durată, cu toate că Gabriel nu putea fi sigur, pentru că îşi tot pierdea şi-şi recăpăta cunoştinţa.

— Unde sunt tablourile?

— Care… tablouri?

— Unde este Anna Rolfe?

— Cine?

— Continuaţi.

Altă lovitură ca de cuţit în rinichiul drept. Alt pumn de fier în

faţă. Altă cizmă în vintre.

— Unde sunt tablourile?

Tăcere…

— Unde este Anna Rolfe?

Tăcere…

— E terminat deocamdată. Lăsaţi-l să zacă aici.

Îşi căută prin compartimentele memoriei un loc liniştit unde să se odihnească. Găsise sânge şi foc în spatele prea multor uşi, fără a reuşi să găsească linişte. Îşi ţinea fiul în braţe, făcea dragoste cu soţia lui. Încăperea în care îi găsise trupul gol era dormitorul lor din Viena şi întâlnirea pe care a retrăit-o a fost ultima. A rătăcit printre tablourile pe care le-a restaurat, printre uleiuri şi pigmenţi şi întinderi de pânză goală, până a ajuns pe o terasă, o terasă aflată deasupra unei mări de frunze aurii şi de caişi, scăldată în lumina siena a apusului de soare, în sunetele fluide ale unei viori.

Au intrat două gărzi. Gabriel s-a gândit că venise momentul pentru altă bătaie. Dar ei i-au desfăcut cu grijă cătuşele şi în următoarele zece minute i-au curăţat şi i-au bandajat rănile. Au lucrat cu grija a doi antreprenori de pompe funebre care îmbracă un mort. Printre pleoapele umflate, Gabriel a urmărit apa din chiuvetă care s-a înroşit, apoi s-a făcut stacojie de la sângele lui.

— Înghite pilulele astea.

— Cianură?

— Analgezice. Te vei simţi un pic mai bine. Ai încredere.

Gabriel făcu aşa cum i se spusese, înghiţind tabletele nu fără oarecare dificultate. L-au lăsat să stea jos câteva minute. Nu trecu mult şi zvâcniturile din cap şi picioare începură să cedeze. Ştia că nu se terminase, era doar o amânare.

— Eşti gata să te ridici în picioare?

— Asta depinde de locul în care mă duceţi.

— Vino, lasă-ne să te ajutăm.

Îl luară cu grijă, fiecare de câte un braţ, şi-l ridicară.

— Poţi să te ţii pe picioare? Poţi să mergi?

El îşi duse piciorul drept în faţă, dar contuziile puternice din muşchiul coapsei îl făcură să se prăbuşească. Au reuşit să-l prindă înainte de a cădea şi pentru un oarecare motiv se amuzară de asta.

— Ia-o încet. Paşi mici pentru un om mic.

— Unde mergem?

— E surpriză. Cu toate astea, n-o să te doară. Îţi promitem.

Îl scoaseră pe uşă. În faţa lui se întindea un coridor lung şi alb, ca un tunel, cu podea de marmură şi tavan cu arcade. Mirosea a clor. Trebuie să fi fost aproape de piscina lui Gessler.

Începură să meargă. Pentru primii zeci de metri, Gabriel avu din plin nevoie de sprijinul lor, dar treptat, pe măsură ce medicamentele îi circulau prin corp şi se obişnui cu poziţia verticală, reuşi să se mişte târându-se fără ajutor – un pacient care-şi făcea prima plimbare postoperatorie în salonul unui spital.

La capătul coridorului era o uşă dublă, dincolo de care se afla o încăpere rotundă, de vreo zece metri, al cărei tavan avea forma unei cupole înalte. În mijlocul încăperii se afla un bărbat în vârstă, mic de statură, îmbrăcat în halat alb, cu faţa ascunsă de o pereche de ochelari de soare foarte mari. Când Gabriel se apropie, îi întinse o mână uscată, plină de vene roşietice. Gabriel îl lăsă cu mâna întinsă.

— Bună ziua, domnule Allon. Mă bucur că, în cele din urmă, am ajuns să ne cunoaştem. Sunt Otto Gessler. Vino cu mine, te rog. Vreau să-ţi arăt nişte lucruri care ştiu c-o să-ţi facă plăcere.

În spatele lui se deschise încet, fără zgomot, altă uşă dublă, de parcă ar fi avut balamale automate bine unse. Când Gabriel porni, Gessler întinse mâna şi i-o aşeză pe braţ.

Atunci, Gabriel înţelese că Otto Gessler era orb.

45

NIDWALDEN, ELVEŢIA

În faţa lor se afla o încăpere în formă de peşteră, cu un tavan cu arcade amintind de Muzeul d'Orsay. Lumina care intra prin sticla de sus era artificială. Pe fiecare parte a sălii erau zeci de holuri care duceau la camere pe pereţii cărora atârnau nenumărate tablouri. Nu erau etichetate, dar ochiul format al lui Gabriel îi spuse imediat că fiecare dintre acestea adăpostea o anumită perioadă: pictura italiană a secolului XV; pictura olandeză şi flamandă din secolul XVII, cea franceză din secolul XIX. Şi tot aşa, galerie după galerie, un muzeu personal, plin cu maeştrii pierduţi ai Europei. Efectul era copleşitor, deşi era clar că nu şi pentru Gessler – el nu putea să vadă nimic din toate astea.

— Îmi pare rău că a trebuit să înduri un astfel de tratament aplicat de oamenii mei, dar mă tem că eşti singurul vinovat. Ai făcut o prostie venind aici.

Avea o voce hârâită, uscată şi subţire, ca pergamentul. Mâna aşezată pe braţul lui Gabriel era lipsită de greutate, ca o boare de aer cald.

— Acum ştiu de ce erai atât de dornic să-l reduci la tăcere pe Augustus Rolfe. Câte ai?

— Sincer? Le-am pierdut numărul.

Trecură la altă sală: pictura spaniolă din secolul XV. Un paznic îmbrăcat în albastru păşea leneş în sus şi-n jos, ca un custode.

— Şi nu poţi vedea nici unul.

— Mă tem că nu.

— De ce le păstrezi?

— Mă consider mai degrabă un impotent. Doar pentru că nu mă pot culca cu soţia mea, nu înseamnă că vreau să dau altora trupul ei.

— Eşti căsătorit, aşadar?

— O admirabilă încercare, domnule Allon, dar în Elveţia dreptul la intimitate este sacru. Ai putea spune că am exagerat cumva, dar aşa am ales să-mi trăiesc viaţa.

— Ai fost orb dintotdeauna?

— Pui prea multe întrebări.

— Am venit să-ţi fac o propunere de încheiere a acestei afaceri, dar acum realizez că nu vei fi de acord niciodată. Eşti un Hermann Göring al secolului XXI. Lăcomia ta este nelimitată.

— Da, dar spre deosebire de *Herr* Göring, pe care-l cunosc bine, eu nu sunt vinovat că aş fi jefuit.

— Atunci cum te-ai caracteriza?

— Sunt colecţionar. Este o colecţie foarte specială, foarte privată, dar totuşi o colecţie.

— Nu sunt singurul care ştie de asta. Anna Rolfe o ştie, la fel şi agenţia mea. Mă poţi ucide, dar oricum, la un moment dat, va afla cineva ce ai îngropat aici.

Gessler începu să râdă, un râs uscat, lipsit de umor.

— Domnule Allon, nu va afla nimeni, niciodată, ce se află aici. Noi, elveţienii, luăm foarte în serios dreptul la intimitate. Nimeni nu va putea vreodată să deschidă fără consimţământul meu aceste uşi. Dar numai pentru a fi sigur de acest lucru, am făcut un pas în plus. Folosind o lacună puţin cunoscută din legislaţia elveţiană, am declarat toată proprietatea aceasta o bancă privată. Aceste încăperi fac parte din ea, sunt pivniţele băncii, dacă vrei. Ca atare, proprietatea aflată în ele intră sub incidenţa legilor secretului bancar din Elveţia, şi sub nicio formă nu voi putea fi vreodată forţat să le deschid sau să expun conţinutul.

— Şi asta îţi face plăcere?

— Este adevărat, recunoscu el fără rezerve. Chiar dac-aş fi forţat să deschid aceste încăperi, n-aş putea fi acuzat de nimic. Vezi tu, fiecare din aceste obiecte a fost achiziţionat legal, în conformitate cu legea elveţiană, şi moral, după legile lui Dumnezeu şi ale naturii. Chiar în cazul în care cineva ar putea dovedi fără putinţă de tăgadă că o lucrare din colecţia mea a fost furată de la un predecesor de către germani, vor trebui să mi-o plătească la valoarea de piaţă. Evident, costurile repatrierii ar fi substanţiale. Tu şi prietenii tăi din Tel Aviv puteţi să ţipaţi cât vreţi, dar niciodată nu voi putea fi forţat să deschid uşile de oţel care duc la aceste încăperi.

— Eşti un nemernic, Gessler.

— A, acum recurgi la înjurături şi la limbaj murdar. Dai vina pe elveţieni pentru situaţia asta, dar noi nu suntem vinovaţi. Nemţii au pornit războiul. Noi am avut bunul-simţ să stăm deoparte, şi pentru asta vrei să ne pedepseşti.

— N-aţi stat pe margine. Aţi colaborat cu Adolf Hitler! I-aţi dat arme şi bani. Aţi fost servitorii lui. N-aţi fost decât nişte servitori.

— Da, am avut profituri financiare în schimbul neutralităţii, dar de ce ridici acum problema? După război, ne-am înţeles cu Aliaţii şi totul a fost dat uitării, pentru că Vestul avea nevoie de banii noştri, ca să reconstruiască Europa. A urmat Războiul Rece şi Vestul a avut din nou nevoie de noi. Acum s-a încheiat Războiul Rece, ambele părţi ale Cortinei de Fier bat la uşile Elveţiei, cu căciula în mână. Fiecare doreşte scuze. Fiecare vrea bani. Dar într-o zi veţi avea iar nevoie de noi. Aşa este întotdeauna. Prinţii germani şi regii francezi, şeicii arabi şi evazioniştii americani, lorzii drogurilor şi

comercianţii de arme. Dumnezeule, chiar şi agenţiile voastre de informaţii utilizează serviciile noastre când au nevoie. Tu însuţi ai fost un client frecvent al Credit Suisse, de-a lungul anilor. Aşa că, te rog, domnule Allon, dă-te jos de pe calul moralei pentru un moment şi fii rezonabil.

— Eşti un hoţ, Gessler. Un criminal ca oricare altul.

— *Hoţ?* Nu, domnule Allon, eu n-am furat nimic. Am dobândit prin tactici de afaceri inspirate o colecţie magnifică de artă şi o bogăţie personală ameţitoare. Dar nu sunt hoţ. Însă tu şi ai tăi? Miorlăiţi despre presupusele crime ale elveţienilor, dar v-aţi fondat statul pe pământul furat de la alţii. Tablourile, mobilierul, bijuteriile – acestea sunt doar obiecte uşor de înlocuit. Pământul, totuşi, este cu totul altceva. Pământul este pentru totdeauna. Nu, domnule Allon, nu sunt hoţ. Sunt un învingător, ca tine şi ai tăi.

— Du-te dracului, Gessler.

— Sunt calvinist, domnule Allon. Noi, calviniştii, credem că bogăţia pe pământ este dată celor care vor fi primiţi în împărăţia Cerului. Dacă bogăţia din aceste săli este un indiciu, eu mă voi duce în direcţia opusă iadului. Felul în care-ţi vei duce tu viaţa viitoare, mă tem că este mai puţin sigur. Poţi să-ţi faci timpul rămas pe pământ mai puţin neplăcut, dacă răspunzi la o întrebare simplă. Unde sunt tablourile pe care le-ai luat din cutia de valori a lui Augustus Rolfe?

— Ce tablouri?

— Acele tablouri îmi aparţin. Pot prezenta un document care atestă că Rolfe mi le-a cedat cu puţin timp înainte de a muri. Sunt posesorul de drept al acestor tablouri şi le vreau înapoi.

— Pot să văd acel document, te rog?

— Unde sunt tablourile?!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Gessler îi dădu drumul la braţ.

— Să-l ia cineva de aici, vă rog.

46

NIDWALDEN, ELVEŢIA

Efectul drogurilor se diminuă, aşa cum Gabriel ştia că se va întâmpla, şi durerile reîncepură cu şi mai mare intensitate, de parcă se folosiseră de această pauză ca să se mobilizeze pentru atacul final. Fiecare nerv din corpul său părea să transmită simultan impulsuri dureroase. Acestea îi copleşiră creierul şi începu să tremure – un tremur violent, necontrolat, care-i produse o durere şi mai mare în tot corpul. Simţea nevoia să vomite, dar se ruga să nu se întâmple aşa ceva. Ştia că acele contracţii produse de vomitat îi vor provoca o nouă rundă de suferinţe acute.

Căută din nou un loc sigur, în care gândurile sale să se liniştească, dar amintirea lui Otto Gessler şi a colecţiei sale se interpunea mereu. Gessler, în halatul său şi cu ochelarii lui de soare; încăpere după încăpere, totul încărcat cu obiectele de artă furate de nazişti. Se întrebă dacă fusese adevărat ce văzuse sau era doar efectul drogurilor pe care fusese forţat să le ia. *Nu,* se gândi. *Erau adevărate.* Şi toate se aflau aici, adunate la un loc, dar nu putea ajunge la ele. Nimeni din această lume nu putea ajunge la ele.

Se deschise uşa şi trupul lui se crispă. Cine era? Călăii lui Gessler veniţi să-l omoare? Gessler însuşi venise să-i mai arate o încăpere cu Marii Maeştri pierduţi? Dar când lumina invadă încăperea, realiză că nu era nici Gessler, nici criminalii lui.

Era Gerhardt Peterson.

— Te poţi ridica?

— Nu.

Peterson se aşeză pe vine în faţa lui. Îşi aprinse o ţigară şi examină îndelung chipul lui Gabriel. Păru că se întristează de ce vede acolo.

— Este important să încerci să te ridici.

— De ce?

— Pentru că vor veni în curând să te ucidă.

— Ce mai aşteaptă?

— Întunericul.

— De ce au nevoie de întuneric?

— Îţi vor duce cadavrul la gheţar şi-l vor arunca într-o crevasă.

— Asta mă linişteşte. Am crezut că mă vor înghesui într-o cutie de valori şi mă vor depozita într-unul din conturile lui Gessler.

— S-au gândit şi la asta. Urmă un zâmbet trist. Ţi-am spus să nu

vii aici. Nu-l poţi învinge, aşa ţi-am spus. Trebuia să mă asculţi.

— Tu ai dreptate întotdeauna, Gerhardt. Ai dreptate în tot.

— Nu în tot.

Duse mâna la buzunarul hainei şi scoase Beretta lui Gabriel. O ţinu în palmă şi i-o întinse lui Gabriel ca pe o ofertă.

— Pentru ce?

— Ia-o. El mişcă arma puţin. Hai, ia-o.

— De ce s-o iau?

— Pentru c-o să ai nevoie de ea. Fără ea nu ai nicio şansă să scapi viu din locul ăsta. Cu ea, având în vedere starea ta, ai şanse de unu la trei să scapi. Merită să încerci, nu crezi? Ia arma, Gabriel.

Pistolul era cald de la mâna lui Peterson. Mânerul din lemn de nuc, trăgaciul, ţeava: era primul obiect pe care-l atingea şi care-i dădea curaj de când venise în locul acesta.

— Îmi pare rău c-ai fost lovit. Nu eu am hotărât asta. Uneori, un agent trebuie să facă multe lucruri regretabile pentru a-şi dovedi buna-credinţă faţă de cei pe care-i dezamăgeşte.

— Dacă mă ajută memoria, primele două lovituri au fost ale tale.

— N-am mai lovit pe nimeni până acum. Probabil m-a durut mai mult decât pe tine. În plus, aveam nevoie de timp.

— Timp pentru ce?

— Să fac aranjamentele ca să te scot de aici.

Gabriel scoase încărcătorul ca să se asigure că pistolul avea gloanţe şi că Peterson nu-l mai păcălea încă o dată.

— Am înţeles că Gessler are o adevărată colecţie, zise Peterson.

— N-ai văzut-o?

— Nu, n-am fost invitat niciodată.

— Serios? Locul ăsta chiar este o bancă? Nu poate intra nimeni niciodată?

— Gabriel, toată ţara asta este o bancă. Peterson duse din nou mâna la buzunar şi de data asta scoase o duzină de pastile. Uite, ia astea. Analgezic şi stimulent. Vei avea nevoie de ele.

Gabriel înghiţi pilulele dintr-odată, apoi introduse încărcătorul pistolului în patul acestuia.

— Ce fel de aranjamente ai făcut?

— I-am găsit pe cei doi prieteni ai tăi. Au ajuns într-o casă de oaspeţi din sat. Te vor aştepta la poalele muntelui, la marginea proprietăţii lui Gessler, lângă locul unde i-am lăsat ieri.

Ieri? Oare trecuse doar o zi? I se păruse mai mult de un an. O viaţă.

— La uşa asta este un singur paznic. Va trebui să-l elimini pe el mai întâi. În linişte. Poţi? Eşti destul de refăcut?

— Mă descurc.

— Ia-o pe coridorul ăsta, la dreapta. La capătul lui dai peste

nişte scări şi în capul lor e o uşă. Asta te scoate afară, pe teren. De acolo va trebui doar să cobori panta muntelui la prietenii tăi.

Printre paznici şi alsacieni, se gândi Gabriel.

— Ieşi din Elveţia pe unde am venit ieri. O să mă asigur că vei putea ieşi.

— Ce se va întâmpla cu tine?

— Le voi spune c-am venit să te văd pentru ultima oară, ca să încerc să te conving să-mi spui unde sunt ascunse tablourile. O să le spun că m-ai doborât şi ai scăpat.

— Te vor crede?

— S-ar putea, dar tot aşa de bine s-ar putea să mă arunce în prăpastia rezervată ţie.

— Vino cu mine.

— Soţia, copiii. Apoi adăugă: Ţara mea.

— De ce faci asta? De ce nu-i laşi să mă omoare, ca să termini?

Şi atunci, Peterson îi spuse povestea a ceea ce se întâmplase în satul său în timpul războiului – povestea evreilor care trecuseră din Franţa în Elveţia în căutarea unui refugiu şi sfârşiseră peste graniţă, în braţele Gestapoului.

— După moartea tatălui meu m-am uitat peste hârtiile din biroul lui, încercând să-i pun afacerile în ordine. Am găsit o scrisoare. Era de la poliţia federală. O scrisoare de felicitare. Ştii pentru ce era? Tatăl meu fusese cel care raportase existenţa evreilor în satul nostru. Din cauza lui au fost trimişi înapoi la nemţi şi ucişi. Nu mai vreau sânge evreiesc pe mâinile acestei familii. Vreau să pleci viu de aici.

— Când va izbucni furtuna, nu cred c-o să-ţi fie prea bine.

— Furtunile au felul lor de a se lovi de lanţurile muntoase din ţara asta. Se spune că sus, pe Jungfrau, vântul suflă cu trei sute de kilometri pe oră. Dar furtunile nu par să mai aibă multă putere când ajung la Berna şi Zürich. Haide, lasă-mă să te ajut.

Peterson îl ridică în picioare.

— Unu la trei?

— Dacă ai noroc.

Gabriel rămase în cadrul uşii. Peterson bătu de două ori cu pumnul. După un moment, zăvorul se trase, uşa se deschise şi paznicul intră în încăpere. Gabriel îi ieşi înainte şi, folosind toată forţa pe care o mai avea, înfipse ţeava Berettei în tâmpla lui stângă.

Peterson îi luă pulsul.

— Impresionant, Gabriel. Ia-i haina.

— Are sânge pe ea.

— Fă cum îţi spun. Îi va face să ezite înainte de a te împuşca şi vei avea nevoie de ea, să te apere de frig. Ia şi mitraliera asta, în

caz că vei avea nevoie de ceva mai puternic decât Beretta ta.

Peterson îl ajută pe Gabriel să-i scoată haina bărbatului mort. Şterse sângele scurs pe podea şi o îmbrăcă, îşi atârnă mitraliera pe umăr. Beretta o ţinu în mâna dreaptă.

— Acum a venit rândul meu, zise Peterson. Ceva convingător, dar nu chiar iremediabil.

Înainte ca Peterson să se pregătească pentru durere, Gabriel îl lovi cu patul Berettei peste obraz, sfâşiindu-i carnea. Pe moment, Peterson îşi pierdu echilibrul, dar rămase în picioare. Îşi duse mâna la rană, apoi se uită la sânge.

— Sânge pentru sânge?

— Cam aşa ceva.

— Du-te.

47

NIDWALDEN, ELVEŢIA

Frigul care-l întâmpină pe Gabriel când ajunse pe treptele de sus ale scării a fost ca altă lovitură în faţă. Era după-amiaza târziu, noaptea se apropia repede, iar vântul foşnea prin frunzele pinilor. Începură să-l ardă mâinile de la ger. Ar fi trebuit să ia mănuşile paznicului ucis.

Ridică privirea spre piscul Jungfrau. Câteva pete de lumină roz pal se vedeau pe faţa versantului, dar restul masivului era albastru-cenuşiu şi cât se poate de ameninţător. *Se spune că acolo sus, pe Jungfrau, vântul bate cu trei sute de kilometri pe oră.*

Intrarea era de beton şi oţel, ca la un buncăr militar secret. Gabriel se întrebă câte din acestea mai erau risipite pe proprietatea lui Gessler şi ce alte minuni mai puteau fi descoperite de cineva care se întâmpla să aibă acces la ele. Îşi alungă pentru moment aceste gânduri din minte, concentrându-se la orientare. Se afla la nici cincizeci de metri de piscină, pe partea din spate, la câţiva metri de copaci.

…ia-o în jos, pe panta muntelui…

Merse de-a lungul unui teren, prin zăpada până la genunchi, şi intră între copaci. Undeva, începu să latre un câine. Câinii lui Gessler. Se întrebă cât timp va trece până la apariţia altui paznic care va intra în celulă şi va descoperi cadavrul. Şi cât va putea Peterson să pretindă că fusese atacat de un om pe care aproape că îl omorâse în bătaie.

Între copaci era întuneric şi, pe când îşi croia drum înainte, se gândi la noaptea în care se strecurase în vila lui Rolfe din Zürich şi descoperise fotografiile ascunse în sertarul fals al biroului.

Herr Hitler, vi-l prezint pe Herr Rolfe. Herr Rolfe este de acord să ne facă nişte favoruri. Herr Rolfe este colecţionar, ca şi dumneavoastră, mein Führer.

Afară, în frig, avea un avantaj: după câteva momente, nu-şi mai simţea faţa. Aici zăpada era ceva mai puţin adâncă, dar fiecare pas era o aventură: muchia ascuţită a unei stânci, trunchiul căzut al unui copac, o vizuină făcută de vreun animal. Îşi pierdu de patru ori echilibrul şi căzu, şi de fiecare dată îi era tot mai greu să se ridice. Dar se ridică şi continuă să coboare panta, până la locul unde era aşteptat de Oded şi de Eli.

Gabriel dădu peste un mic luminiş unde se afla un paznic la post. Se afla la vreo patruzeci de metri distanţă, puţin întors, aşa că Gabriel îl văzu în semiprofil. Nu se putea baza acum pe forţele sale

ca să-l nimerească de la acea distanţă, nu acum, cu toate contuziile, cu ochii umflaţi şi mâinile îngheţate, aşa că merse în continuare înainte, sperând că întunericul îi va ascunde silueta.

Apucase să facă câţiva paşi înainte ca sub picioare să-i trosnească un trunchi de copac. Paznicul se întoarse şi-l privi, neştiind ce să facă. Gabriel continua să înainteze calm, sigur, de parcă ar fi fost schimbul care intra de serviciu. Când a ajuns la un metru distanţă a scos Beretta din buzunar şi l-a îndreptat spre pieptul paznicului. Glonţul a ieşit prin spatele omului şi a lăsat o dâră de sânge, ţesut şi textură de poliester.

Ecoul împuşcăturii s-a auzit deasupra întregului munte. Imediat a început să latre un câine, apoi altul, apoi al treilea. S-au aprins luminile sus, la vilă. Dincolo de luminiş era un drum îngust, suficient de lat pentru un mic vehicul. Gabriel încercă să alerge, dar nu putu. Muşchii lui nu aveau nici forţa, nici coordonarea necesare pentru a coborî pe o pantă de munte, acoperită cu zăpadă. Aşa că merse la pas şi abia reuşi chiar şi asta.

Simţi că în faţa sa conturul zonei începuse să se aplatizeze, de parcă muntele lui Gessler se întâlnea cu poalele văii. Şi atunci văzu luminile Volkswagenului şi două persoane – umbrele lui Oded şi Lavon – bătând din picioare de frig.

Continuă să te mişti! Mergi!

Din spate, auzi lătratul unui câine, urmat de vocea unui bărbat:

— Hei, tu, opreşte-te înainte să trag!

Judecând după volum, erau foarte aproape, douăzeci de metri, nu mai mult. Se uită în josul muntelui. Lavon şi Oded îl auziseră şi ei, pentru că acum se căţărau pe drum, ca să-i iasă înainte.

Gabriel continuă să meargă.

— Opreşte-te, am spus! Opreşte-te acum, altfel trag!

Auzi un bubuit puternic şi se întoarse la timp ca să vadă alsacianul eliberat din lesă năpustindu-se spre el, ca o avalanşă. În spatele câinelui era paznicul, cu o mitralieră în mâini.

Gabriel ezită o fracţiune de secundă. Pe care să-l ucidă primul? Câinele sau omul? Omul avea o armă, câinele avea colţii care-i puteau rupe spatele. Când câinele sări la el prin aer, ridică Beretta cu o mână şi trase pe deasupra câinelui, spre stăpân. Glonţul îl lovi chiar în mijlocul pieptului şi acesta se prăbuşi pe drum.

Atunci câinele îl lovi cu capul în piept şi-l doborî. În clipa în care atinse pământul îngheţat, pistolul îi scăpă din mână.

Câinele sări imediat la gâtul lui Gabriel. Gabriel îşi ridică mâna stângă să-şi acopere faţa şi câinele i-o înşfăcă. Gabriel gemu când dinţii animalului sfâşiară stratul protector al jachetei şi îi intrară în carnea braţului. Câinele mârâia, zvârcolindu-şi capul gigantic deasupra lui, încercând să-i dea la o parte braţul, ca să se poată

delecta cu carnea moale a gâtului. Gabriel bătu disperat pământul cu palma dreaptă căutând pistolul pierdut.

Câinele îl muşcă şi mai tare, sfărâmându-i osul.

Gabriel gemu chinuit. Durerea era mai puternică decât orice-i făcuseră bătăuşii lui Gessler. Încă o dată, pentru ultima oară, mătură pământul cu mâna. Găsi Beretta.

Răsucindu-şi cu răutate gâtul masiv, câinele îi dădu braţul într-o parte şi se întinse spre gât. Gabriel apăsă Beretta pe coastele câinelui şi-i trase trei gloanţe în inimă.

Gabriel împinse câinele şi se ridică. Se auzeau strigăte dinspre vilă şi câinii lui Gessler hămăiau. Gabriel porni. Mâneca stângă a jachetei era sfâşiată şi sângele i se scurgea pe mână. O clipă mai târziu îl văzu pe Eli Lavon fugind pe drum spre el şi-i căzu în braţe.

— Continuă să mergi, Gabriel. Poţi merge?

— Da, pot.

— Oded, ţine-l. Dumnezeule, ce ţi-au făcut, Gabriel? Ce ţi-au făcut?

— Pot să merg, Eli. Lasă-mă să merg.

Partea a IV-a

DUPĂ TREI LUNI

48

PORT NAVAS, CORNWALL

Casa era situată deasupra unui crater îngust, era joasă, viguroasă şi solidă ca o navă, cu o uşă dublă şi ferestre cu obloane albe. Gabriel s-a întors într-o zi de luni. Tabloul, o piesă olandeză de altar din secolul XIV, de la Isherwood Fine Arts, St. James, Londra, sosi miercuri. Era adăpostit într-o cutie de transport din lemn de pin şi a fost urcat pe scara îngustă până la atelierul lui Gabriel de doi băieţi îndesaţi, mirosind a bere. Gabriel alungă mirosul deschizând fereastra şi folosind un flacon de deodorant puternic.

Nu se grăbi când desfăcu ambalajul tabloului. Din cauza vechimii şi a fragilităţii nu fusese ambalat într-o singură cutie, ci în două – una interioară care asigura structura tabloului şi una exterioară care proteja un mediu stabil. În cele din urmă, scoase pernele de spumă şi vălul protector de hârtie siliconată şi aşeză piesa pe şevaletul său.

Era piesa centrală a unui triptic de aproximativ un metru înălţime şi jumătate de metru lăţime, în ulei, executată pe trei panouri alăturate, din stejar, cu fibră verticală – aproape sigur era din stejar baltic, lemnul preferat al maeştrilor flamanzi. Îşi notă constatările pe un teanc mic de hârtii: deformare convexă severă, distanţarea panourilor al doilea şi al treilea, pierderi masive şi zgâriere.

Şi dacă ar fi fost trupul lui pe şevalet, în locul acestei piese de altar? Fractură de mandibulă, pometele drept fisurat, fractură de arcadă, vertebre fisurate, radiusul stâng rupt din cauza muşcăturilor puternice de câine, ceea ce a necesitat tratament antirabic. O sută de suturi care să repare peste douăzeci de tăieturi şi răni severe pe faţă, supurări şi deformări.

Îşi dori să poată face pentru propriul chip ceea ce se pregătea să facă pentru tablou. Doctorii care-l trataseră la Tel Aviv spuseseră că doar în timp îşi va putea recăpăta înfăţişarea normală. Trecuseră trei luni, dar tot mai avea reţineri în a se privi în oglindă. Ştia că timpul nu era cel mai loial prieten al unui chip de cincizeci de ani.

În săptămâna şi jumătate care urmă nu făcu nimic, doar citi. Colecţia sa personală conţinea câteva volume despre Rogier, iar Julian avusese bunătatea de a-i trimite două cărţi splendide care-i aparţineau, amândouă în germană. Le întinse pe masa de lucru şi stătu cocoţat pe un scaun tare, înalt, cu spatele cocoşat ca un ciclist, cu pumnii strânşi la tâmple. Din când în când ridica privirea şi se

uita la tabloul montat pe şevalet – sau la ploaia care curgea şiroaie pe luminator. Apoi îşi cobora privirea şi-şi relua lectura.

Citise Martin Davies şi Lorne Campbell. Citise Panofsky, şi Winkler, şi Hulin, şi Dijkstra. Şi, desigur, citise volumul al doilea al absurdei lucrări a lui Friedländer despre pictura olandeză timpurie. Cum putea să restaureze un tablou fără mare legătură cu Rogier, fără să-l consulte pe eruditul Friedländer mai întâi?

În timp ce lucra, articolele decupate din ziare soseau pe fax – cel puţin unul pe zi, alteori două sau trei. La început, fusese cunoscută ca „afacerea Rolfe“, apoi, inevitabil, ca Rolfegate. Primul articol a apărut în *Neue Züricher Zeitung,* apoi ziarele din Berna şi Lucerna au intrat pe fir, după care au urmat cele din Geneva. N-a trecut mult şi povestea s-a răspândit în Franţa şi în Germania. Prima relatare în limba engleză a apărut la Londra, urmată după două zile de un alt săptămânal american important. Faptele erau insuficiente, relatările mai mult speculaţii: bune de citit, dar nu erau chiar jurnalism de calitate. Se sugera că Rolfe avusese o colecţie secretă de artă, că fusese ucis din acest motiv. Se făceau încercări de a-l lega de misteriosul finanţator elveţian Otto Gessler, dar acesta a negat totul, prin purtătorul de cuvânt, ca fiind minciuni maliţioase şi bârfe. Când avocaţii acestuia au început să profereze ameninţări nu prea subtile privind o eventuală chemare în judecată, toate articolele au încetat imediat.

Stânga elveţiană a solicitat o anchetă parlamentară şi o investigaţie guvernamentală completă. O vreme, păru că Berna va fi forţată să sape puţin mai adânc, nu doar la suprafaţă. Se vor da publicităţii nume! Unele reputaţii vor fi distruse! Dar, curând, scandalul s-a stins de la sine. *Muşamalizare!* a strigat stânga. *Ruşine pentru Elveţia!* au strigat organizaţiile evreieşti. Alt scandal s-a scurs în canalizarea de pe Bahnhofstrasse. Alpii au absorbit grosul furtunii. Berna şi Zürich-ul au fost cruţate.

La puţin timp după aceea, a apărut un postscriptum ciudat la întreaga poveste. Trupul lui Gerhardt Peterson, un înalt ofiţer federal de securitate, a fost descoperit într-o râpă din cantonul Bernese – victima unei întâmplări nefericite din timpul unei drumeţii. Dar Gabriel, singur în atelierul său din Cornwall, ştia că moartea lui Peterson nu fusese un accident. Gerhardt Peterson era doar un alt depozit la banca lui Gessler.

Anna Rolfe a reuşit să stea departe de scandalul stârnit în jurul morţii tatălui ei. După apariţia triumfală de la Veneţia, a pornit într-un turneu prelungit în Europa, constând din recitaluri solo şi apariţii alături de marile orchestre de pe continent. Criticii au declarat că felul în care cânta îşi recăpătase înflăcărarea şi

strălucirea de dinainte de accident, deşi unii jurnalişti erau nemulţumiţi de refuzul ei de a le acorda interviuri. La noile întrebări referitoare la moartea tatălui ei, a dat un comunicat de presă, spunând că la toate întrebările destinate ei va răspunde un avocat din Zürich.

Acesta refuză să discute problema, pe motivul încălcării vieţii private şi a anchetelor în desfăşurare. Şi aşa a continuat până când interesul faţă de povestea în sine a murit.

Gabriel şi-a ridicat capul şi s-a uitat pe luminator. Nu observase până acum, dar ploaia se oprise în cele din urmă. A ascultat prognoza meteo la Radio Cornwall, în timp ce a făcut ordine în atelier: nu va ploua până seara, vor fi perioade însorite, cu temperaturi rezonabile pentru coasta Cornwallului în februarie. Braţul i se vindecase doar de puţin timp, dar decise că i-ar prinde bine câteva ore pe apă.

Îmbrăcă o jachetă galbenă de ploaie, îşi făcu sendvişuri şi-şi umplu în bucătărie un termos cu cafea. Câteva momente mai târziu dezlega barca şi o îndrepta, cu motorul pornit, departe de chei, în jos spre portul Navas, apoi spre râul Helford. Bătea un vânt continuu dinspre nord-vest, soarele strălucea în unde, iar dealurile înverzite se conturau deasupra Pasului Helford. Gabriel blocă volanul, trase vela mare şi trinca. Apoi opri motorul şi lăsă barca să fie purtată de vânt.

Şi curând îl părăsi. Ştia că este doar ceva temporar – că va dura numai până când îşi va închide ochii sau îşi va lăsa mintea inactivă pentru mai mult timp –, dar deocamdată putu să se concentreze asupra felului în care se legăna barca sub el, şi nu asupra bătăilor pe care le suferise sau a lucrurilor pe care le văzuse. În nopţile în care zăcea singur în patul lui înspăimântător de gol, se întreba cum va putea trăi ştiind acele lucruri pe care Otto Gessler i le transmisese cu atâta cruzime. În momentele de slăbiciune se gândise să se ducă la presa internaţională şi să-şi spună povestea sau să scrie o carte, dar ştia că Gessler se va ascunde în spatele legii secretului bancar. Gabriel va sfârşi ca un alt refugiat al lumii secrete, susţinând o teorie răsuflată a conspiraţiei.

Apropiindu-se de August Rock, îşi întoarse privirea spre vest şi nu-i plăcu felul în care se adunau norii. Se strecură în jos pe scara de la tambuchi şi deschise aparatul de radio. Se apropia o furtună puternică; ploaie torenţială, nivelul mării va creşte de la şase la opt. Reveni la cârmă, întoarse barca, apoi întinse pânzele de la pupă. Prinse imediat viteză.

Când ajunse la gura Helfordului ploua deja tare. Gabriel îşi ridică gluga de la pelerină şi se duse să se ocupe de pânze,

strângând-o mai întâi în jos pe cea de la pupă, urmată de trincă şi de gabierul mare. Dădu drumul la motor şi orientă barca în susul râului. Un escadron de pescăruşi i se adună deasupra capului, cerşind mâncare. Gabriel rupse cel de-al doilea sendviş în bucăţele şi-l aruncă în apă.

Trecu pe lângă vechiul banc de stridii, înconjură locul şi se îndreptă spre golful liniştit, spălat de flux. Apărură copacii şi apoi zări acoperişul casei. Când se apropie, văzu un om stând pe chei cu mâinile în buzunare şi gulerul ridicat ca să-l ferească de ploaie. Gabriel coborî pe scara dintre cele două punţi şi înşfacă un binoclu Zeiss. Ridică binoclul, concentrându-se pe chipul omului, apoi îl lăsă repede jos. Nu mai era nevoie să se asigure în continuare de ceea ce vedea.

Ari Shamron se aşeză la masa mică din bucătărie, în timp ce Gabriel făcu nişte cafea proaspătă.

— Chiar începi să arăţi ca înainte.

— Întotdeauna ai ştiut să minţi.

— În cele din urmă, toate umflăturile se vor retrage. Ţi-l aminteşti pe Baruch? Bătaia teribilă pe care a luat-o de la Hezbollah, înainte să-l scoatem de acolo? După câteva luni, şi-a revenit aproape complet.

— Baruch a fost urât dintotdeauna.

— Asta este adevărat. Tu ai fost un bărbat frumos cândva. La mine ar fi mers o bătaie. M-ar fi ajutat să arăt mai bine.

— Sunt sigur că s-ar găsi voluntari s-o facă.

Pe chipul lui Shamron apăru o grimasă dură. Pentru un moment nu mai arătă ca un om bătrân, obosit, ci mai degrabă ca luptătorul Sabra care-l scosese pe Gabriel din pântecele Şcolii de Artă din Betsal'el, cu treizeci de ani în urmă.

— Ei ar arăta mai rău decât tine, când aş termina cu ei.

Gabriel se aşeză şi turnă cafea pentru amândoi.

— Am reuşit să păstrăm secretul?

— Au circulat zvonuri în Regele Saul, zvonuri despre mişcări inexplicabile de personal şi cheltuieli ciudate la Veneţia şi la Zürich. Cumva, acestea au ajuns la biroul prim-ministrului.

— El ştie?

— Suspectează ceva şi este mulţumit. Spune că, dacă este adevărat, nu vrea să ştie.

— Şi tablourile?

— Am lucrat în secret cu câteva agenţii de restituire a operelor de artă şi cu Departamentul American de Justiţie. Din cele şaisprezece tablouri pe care le-ai descoperit în cutia de valori a lui Rolfe, nouă au fost înapoiate proprietarilor de drept, inclusiv cea

care i-a aparţinut tatălui lui Julian.

— Şi restul?

— Vor fi expuse în Muzeul Israelului, aşa cum dorea Rolfe, până când pot fi localizaţi proprietarii. Dacă nu pot fi găsiţi, vor rămâne acolo pentru totdeauna.

— Ce face Anna?

— Mai este încă supravegheată de o echipă. Rami mai are puţin şi-şi pierde minţile. Spune c-ar face orice să scape de ea. Este gata să se ofere voluntar în Gaza.

— Vreo ameninţare?

— Nu încă.

— Cât timp o vom proteja?

— Cât vei dori. A fost acţiunea ta. Îţi las puterea de a decide.

— Cel puţin un an.

— De acord.

Shamron îşi umplu din nou ceaşca şi-şi aprinse una din acele păcătoase ţigări turceşti.

— Ştii, vine în Anglia săptămâna viitoare. La Albert Hall. Este ultima oprire în turneul ei.

— Ştiu, Ari. Şi eu citesc ziarele.

— M-a rugat să-ţi dau asta. Îi întinse un plic peste masă. Este un bilet la spectacol. Mi-a spus să vii în spatele scenei, după spectacol, ca s-o saluţi.

— Chiar acum sunt în timpul unei restaurări.

— A ta sau a unei picturi?

— A unei picturi.

— Fă o pauză.

— Nu-mi pot permite să mă duc acum la Londra.

— Prinţul de Wales îşi găseşte timpul necesar, dar tu eşti prea ocupat.

— Exact.

— Niciodată n-o să înţeleg de ce insişti să laşi femeile frumoase şi talentate să-ţi scape printre degete.

— Cine-a spus că fac asta?

— Crezi c-o să te aştepte la nesfârşit?

— Nu, numai până se retrag umflăturile.

Shamron îl alungă cu mâna sa masivă.

— Te foloseşti de propriul chip ca de o scuză ca să n-o vezi. Dar eu ştiu adevăratul motiv. Viaţa este pentru cei vii, Gabriel, iar această mică închisoare confortabilă în care te-ai închis nu înseamnă viaţă. Este timpul să încetezi să te mai învinuieşti pentru ce s-a întâmplat la Viena. Dacă trebuie să dai vina pe cineva, dă-o pe mine.

— Nu mă duc aşa la Londra.

— Dacă nu te duci la Londra, îmi permiţi să-ţi fac o sugestie?

Gabriel răsuflă exasperat. Îşi pierduse voinţa de a-i rezista în continuare.

— Te ascult, îi spuse.

49

CORSICA

În aceeaşi după-amiază, englezul l-a invitat pe Anton Orsati la vila sa, pentru a lua prânzul. Era rece, prea rece ca să stea afară pe terasă, aşa că mâncară la masa din bucătărie şi discutară nişte chestiuni uşor presante, care priveau compania. Don Orsati tocmai câştigase un contract pentru furnizarea de ulei unui lanţ de peste douăzeci de bistrouri, care se întindea de la Nisa până în Normandia. Iar acum, o companie americană de import-export voia să introducă uleiul în magazinele specializate din Statele Unite. Cererea începea să depăşească producţia. Orsati avea nevoie de mai mult pământ şi de mai mulţi măslini. Dar oare fructele se vor ridica la standardele cerute? Calitatea va avea de suferit odată cu extinderea? Aceasta a fost chestiunea pe care au dezbătut-o în timpul mesei.

După-masă s-au aşezat lângă foc în sufragerie şi au băut vin roşu dîntr-un urcior de pământ. Atunci i s-a confesat englezul că nu s-a achitat de sarcina sa în afacerea Rolfe.

Orsati şi-a mai turnat vin şi a zâmbit.

— Când mi-a spus *signadora* că te-ai întors de la Veneţia fără talisman, am ştiut că s-a întâmplat ceva neobişnuit. Ce s-a întâmplat cu el, apropo?

— I l-am dat Annei Rolfe.

— Cum?

Englezul îi spuse totul.

Orsati era impresionat.

— Aş spune c-ai câştigat confruntarea la puncte. Cum ai făcut rost de costum?

— L-am împrumutat de la un paznic al *scuolei.*

— Ce s-a întâmplat cu el?

Englezul se uită în foc.

Orsati murmură:

— Bietul de el.

— I l-am cerut o dată cu frumosul.

— Întrebarea este de ce? De ce m-ai trădat, Christopher? N-am fost bun cu tine?

Englezul puse caseta luată de la Emil Jacobi la Lyon. Apoi îi dădu lui Orsati dosarul pe care-l pregătise pe baza investigaţiilor sale şi se duse la bucătărie să spele vasele. Îi era cunoscută încetineala cu care citea corsicanul.

Când reveni, Orsati terminase dosarul. Îl închise şi privirea lui

întunecată se fixă asupra englezului.

— Profesorul Jacobi a fost un om foarte bun, dar noi suntem plătiţi să ucidem. Dacă ne-am pierde vremea luptându-ne cu întrebări despre bine şi rău, n-am mai face nimic.

— Aşa si-a condus tatăl tău afacerile? Şi tatăl lui? Şi al lui?

Orsati îşi îndreptă arătătorul gros ca un pistol spre faţa englezului.

— Familia mea nu te priveşte, Christopher. Lucrezi *pentru* mine. Să nu uiţi asta niciodată.

Era pentru prima oară când Orsati i se adresa cu mânie.

— N-o considera o lipsă de respect, *don* Orsati.

Corsicanul lăsă degetul în jos.

— N-am considerat-o.

— Ştii povestea *signadorei* şi ce i s-a întâmplat soţului ei?

— Ştii multe din trecutul acestui loc, dar nu totul. Cum crezi că şi-a păstrat *signadora* acoperişul deasupra capului? Crezi că supravieţuieşte din banii pe care-i face alungând spiritele rele cu uleiul ei magic şi cu apa sfinţită?

— Tu ai grijă de ea?

Orsati înclină din cap.

— Mi-a spus că uneori un *taddunaghiu* poate împărţi dreptatea, dar şi răzbunarea.

— Asta este adevărat. *Don* Tomasi merita să moară.

— Ştiu un om care merită să moară.

— Cel din dosarul tău?

— Da.

— Se pare că este foarte bine protejat.

— Eu sunt mai bun ca oricare dintre ei.

Orsati îşi ridică paharul spre foc şi urmări lumina care dansa în vinul rubiniu.

— Eşti foarte bun, dar nu va fi uşor să ucizi un asemenea om. Vei avea nevoie de ajutorul meu.

— Al tău?

Orsati bău şi ultima gură de vin.

— Cine crezi că a urcat muntele lui *don* Tomasi şi i-a tăiat gâtul ăla blestemat?

50

COSTA DE PRATA, PORTUGALIA

Carlos, îngrijitorul viei, a fost primul care l-a văzut. Şi-a ridicat ochii de la munca sa când maşina a oprit pe drumul pietruit şi a urmărit cum restauratorul de artă numit Gabriel era întâmpinat de tipul pe nume Rami. Au schimbat câteva cuvinte, Rami a atins cicatricele de pe faţa restauratorului. Asta a văzut Carlos din postul său de la poalele viei. Nu era soldat, dar ştia să recunoască schimbarea gărzii atunci când o vedea. Rami urma să plece, dar nu foarte curând. Rami obosise de toanele Doamnei Noastre, aşa cum ştiuse Carlos că se va întâmpla. Doamna Noastră avea nevoie de un bărbat cu o răbdare de fier ca s-o păzească. Doamna Noastră avea nevoie de restaurator.

Urmări cum Gabriel trecu drumul şi dispăru în vilă. Doamna Noastră era sus, în camera ei, exersând. Era sigur că restauratorul nu voia s-o întrerupă. Pentru o clipă, Carlos se gândi să alerge spre terasă, ca să intervină, dar apoi se gândi mai bine. Restauratorului trebuia să i se dea o lecţie, şi unele lecţii se învaţă cel mai bine în acest fel.

Aşa că lăsă jos foarfecele de tăiat şi-şi scoase punga de tutun din buzunar. Apoi se ghemui printre butucii de viţă şi-şi aprinse o ţigară, urmărind cum soarele se scufunda în mare, aşteptând să înceapă spectacolul.

Sunetul viorii umplea vila când Gabriel urcă scările spre camera ei. Intră fără să bată. Ea mai cântă câteva note, apoi se opri brusc. Fără să se întoarcă, strigă:

— La naiba cu tine, Rami! De câte ori ţi-am spus… Apoi se întoarse şi-l văzu. Gura i se deschise şi pe moment uită să strângă mâna în care ţinea vioara Guarneri. Gabriel se năpusti înaintea ei şi prinse vioara în aer, înainte să se lovească de podea. Anna îl luă în braţe.

— N-am crezut că te voi revedea vreodată, Gabriel. Ce cauţi aici?

— Am fost desemnat să-ţi asigur paza.

— Slavă Domnului! Eu şi Rami mai avem puţin şi ne strângeam de gât!

— Aşa am auzit.

— Câţi sunt în echipa nouă?

— Am vrut să-ţi las ţie decizia.

— Cred că un singur om este de-ajuns, dacă eşti de acord.

— Sunt de acord, zise el. E perfect.

51

NIDWALDEN, ELVEŢIA

Otto Gessler plutea prin apa ca de mătase, înaintând într-un întuneric perpetuu. Înotase bine în ziua aceea, cu două lungimi mai mult ca de obicei, o sută cincizeci de metri în total, o adevărată realizare pentru un om de vârsta lui. Lipsa văzului îl făcea să numere cu atenţie fiecare mişcare ritmică a braţului, ca să nu se lovească cu capul de marginea bazinului. Cu ceva timp în urmă, putea să acopere fiecare lungime de bazin din douăzeci şi două de mişcări de braţ. Acum avea nevoie de patruzeci.

Se apropia de sfârşitul ultimei lungimi de bazin: treizeci şi şapte… treizeci şi opt… treizeci şi nouă… întinse mâna, aşteptând să întâlnească marmura italienească, netedă, ca de sticlă. În loc de asta, ceva îl prinse de braţ şi-l ridică din apă. Pentru un moment atârnă aşa, neajutorat, ca un peşte în cârlig, cu abdomenul expus, cu osul pieptului teşit.

Şi atunci cuţitul îi intră în inimă. Simţi o durere sfâşietoare. Apoi, pentru un moment foarte scurt, putu să vadă. A fost ca o lumină strălucitoare, undeva, la distanţă. Apoi, mâna i-a dat drumul şi a căzut înapoi în apa ca de mătase. Înapoi în întunericul perpetuu.

Postfaţă

În timpul ocupării Franţei, forţele Germaniei naziste au pus mâna pe sute de mii de tablouri, sculpturi, tapiserii şi alte obiecte de artă. Zeci de mii de piese nu sunt înregistrate nici astăzi. În 1996, Adunarea Federală Elveţiană a creat aşa-numita Comisie Independentă de Experţi şi i-a ordonat să investigheze acţiunile Elveţiei din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. În raportul final emis în august 2001, Comisia a confirmat faptul că Elveţia a fost un „centru comercial“ pentru arta prădată şi că un mare număr de tablouri a fost introdus în ţară în timpul războiului. Nimeni nu ştie câte din aceste tablouri au rămas ascunse în seifurile băncilor elveţiene şi în casele cetăţenilor.

Mulţumiri

Acesta este cel de-al doilea roman al cărui personaj principal este Gabriel Allon şi, asemenea primului roman, nu l-aş fi putut scrie fără ajutorul şi susţinerea lui David Bull. Spre deosebire de ficţionalul Gabriel, David Bull chiar este cel mai mare restaurator de artă din lume, iar eu mă simt privilegiat că-l pot numi prieten. Cunoştinţele sale în ceea ce priveşte procesul de restaurare, istoria jafurilor naziste de opere de artă şi fascinaţia Veneţiei au fost deopotrivă nepreţuite şi stimulatoare. Îi rămân îndatorat lui Sadie de Wall, prim-violonista din Charleston Symphony Orchestra, care mi-a făcut cunoştinţă cu nemaipomenita sonată a lui Tartini şi m-a ajutat să înţeleg mai bine personalitatea unui muzician cu adevărat talentat. Mi-a oferit răspuns la fiecare dintre întrebările mele, indiferent cât era de prostească, şi s-a arătat mai mult decât generoasă cu timpul pe care mi l-a acordat.

Doctorul Benjamin Shaffer, unul dintre cei mai buni medici ortopezi din Washington, mi-a explicat problema spinoasă a tratării leziunilor de la nivelul mâinii. Le mulţumesc, de asemenea, celor de la serviciul de informaţii, care mi-au oferit îndrumarea lor. Nu încape îndoială că documentarea le aparţine lor, pe când greşelile şi dramatismul – mie.

Din zecile de lucrări cu caracter nonficţional pe care le-am consultat pentru a scrie această carte, câteva s-au dovedit a fi nepreţuite, printre care se numără lucrarea de referinţă a lui Lynn Nicholas despre jafurile operelor de artă săvârşite de nazişti, intitulată *The Rape of Europe*; *The Lost Museum,* de Hector Feliciano; *The Lost Masters,* de Peter Harclerode şi Brendan Pittaway. Povestirea lui Nicholas Faith despre sistemul bancar elveţian a fost o sursă de inspiraţie valoroasă. Curajoasa lucrare a lui Jean Ziegler, *The Swiss, the Gold, and the Dead,* m-a inspirat, de asemenea, foarte mult.

Personalul de la hotelurile Dolder Grand din Zürich şi Luna Hotel Baglioni din Veneţia a făcut în aşa fel încât călătoriile noastre de documentare să fie mai degrabă plăcute, decât încărcate de tensiunea muncii. Dragul meu amic Louis Toscano a citit de două ori manuscrisul, care a fost vizibil îmbunătăţit de retuşurile sale de cunoscător. Greg Craig mi-a dat cămaşa de pe el, la propriu. Prietenia şi susţinerea venite din partea agentului meu literar Esther Newberg, de la International Creative Management, nu a însemnat niciodată mai mult pentru mine decât în perioada când am lucrat la acest roman.

Orice scriitor s-ar simţi norocos să aibă alături editori precum Neil Nyren şi Stacy Creamer. Mi-au oferit sugestii nemaipomenite şi un umăr zdravăn pe care să mă pot rezema la nevoie. De fapt, uneori am avut senzaţia că ei îmi înţelegeau personajele şi firul narativ mult mai bine decât mine. Îi mulţumesc călduros lui Stuart Calderwood, a cărui redactare meticuloasă m-a scăpat de numeroase situaţii stânjenitoare.

În final, aş dori să-mi exprim profunda recunoştinţă faţă de Phyllis Grann. Este, pur şi simplu, cea mai bună.

EQUINOX

---

[1] Termen argotic franţuzesc, ce se referă în mod depreciativ la nemţi (n.t.).